

Giới thiệu Yêu Hậu - Xem Trầm Thu Phục Nàng Thế Nào?!

Thể loại: Cổ đại, xuyên việt, HE

Edit: Tô Dĩ Vi

Lại là cháo trắng cùng dưa muối...Dung Tiêm Nguyệt nàng chính là không nuốt trôi cục tức này.

"Người đâu, bốn cung muốn gặp hoàng thượng?" Âm thanh sắc bén vang lên một góc trời.

Ý quý phi cười khinh miệt nói: "Một thứ nữ nhỏ nhoi còn không nhắc nỗi mình, đòi gặp hoàng thượng sao? Nực cười?"

Tiểu Xuân Đào khóc lóc: "Nương nương, ngài đừng chọc giận hoàng thượng nữa, sẽ bị chu di cửu tộc mất"

Nam tử thần bí tiến nhập trêu chọc: "Nếu như làm hài lòng ta ta sẽ bù đắp những gì ngươi mong muốn"

Dựa vào cái gì.

Hừ, đợi đến khi nàng thoát khỏi nơi này, có thù ắt báo a!

...

Đối mặt với tỷ muội khi xưa, Dung Tiêm Nguyệt chỉ nhàn nhạt cười:" Mấy ngày gần đây bốn cung có xem ngày, nghe nói là có mưa giông gió lớn, Ý Quý Phi phải cẩn thận chút nha!"

Ngay đêm đó, mưa sa gió gập, vị Ý Quý Phi quỳ gối trước cửa cung cầu xin Hoàng Thượng đang trong tình trạng ướt nhẹp.

Đối mặt với nha đầu trung thành tuyệt đối, Dung Tiêm Nguyệt chân thành nói: "Tiểu nha đầu coi trọng ai thì bốn cung sẽ cho ngươi một ngày mặt mày rạng rỡ xuất giá!"

Mấy ngày sau, tỷ nữ bên cạnh hoàng hậu nương nương – Xuân Đào xuất giá với mười dặm hồng trang trước sự chứng kiến của khắp dân chúng.

Đối mặt với người đàn ông bí ẩn, Dung Tiêm Nguyệt ủy mị nguy hiểm buông một câu:"Chọc giận bốn cung, bốn cung sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!"

Mấy ngày sau, hoàng hậu mất tích, toàn bộ triều đình náo loạn.

Nàng đã cố gắng khiêm tốn, ẩn nhẫn tài năng bản thân.

Nhưng lại không biết khi nàng vừa xuyên qua thì đã bị lọt vào đôi mắt tà mị mà giảo hoạt.

Mãi đến khi nàng để lộ con người thật của mình, nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

.....

Từ lần đầu gặp gỡ, hắn đã định cả đời nàng phải ở bên cạnh hắn.

Đúng vậy, hắn sủng nàng, hắn dung túng cho nàng.

Nhưng không ngờ đến một ngày nàng lại tìm cách bỏ trốn, rời khỏi vòng tay của hắn!

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, con ngươi sáng quắc, ánh mắt tà mị mà lãnh khốc. Khí tức dâng lên nơi vành tai nàng, khiến nàng sợ hãi run lên: "... Ngoan, ở bên cạnh trầm..."

—— không cần nói, nàng đã sớm là người của hắn, sống chết có nhau. Coi như nàng quả thật là có yêu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trầm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bồn cung muốn gặp hoàng thượng

Bầu trời xanh thẳm, những tia nắng ấm áp chiếu xuống nhân gian, hừ, chẳng bằng cho cái chốn cung đình tịch liêu mà cô quanh nơi đâu.

Giữa sân đình, quang cảnh thảm không tả nổi.

Vài cây cỏ dại núp ở một góc, nhô ra vài ba đóa hoa nhỏ yếu mềm lung lay trước gió.

Dung Tiêm Nguyệt mở mắt ra, rồi lại nhắm, rồi lại mở.

Như vậy ba, bốn lần, ngồi ở trước bàn đá. Đã ba ngày...ba ngày nàng sắp thành thầy chùa rồi, — -- -- đưa muối ướp, hai cái bánh bao, còn có một bát canh trong suốt như nước mùa thu. Nàng không có thi model a.....

“Hoàng hậu nương nương, nên dùng thiện...”

Nghe thanh âm truyền từ phía sau, lông mày Dung Tiêm Nguyệt mạnh mẽ run lên.

Bằng một thế lực thần kỳ nào đó, ngày đầu tiên đáp mình xuống một thế giới xa lạ, nàng tự hỏi có phải mình đang nằm mơ không? Vâng, ngày thứ hai, nàng cũng tạm miễn cưỡng chấp nhận đối lòng mình. Nhưng sang ngày thứ ba, cũng chính là ngày hôm nay, nàng chỉ có thể phàn một câu, mọi chuyện diễn ra trước mắt đều là sự thật.

—— Giời ạ, nàng xuyên không rồi!

Không phải là xuyên đến một nơi nên thơ lãng mạn, hay xuyên đến một phủ tướng giàu có sung túc như mấy quyền tiểu thuyết tui nít ranh giờ hay đọc, mà là lãnh cung, là LÃNH CUNG, thân phận là Hoàng hậu.

Dung Tiêm Nguyệt hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía một đứa nhỏ mới tầm khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, khóe môi cứng ngắt cong lên nụ cười xã giao,

“Mấy ngày nay, em vất vả rồi!”

Vai Tiểu Xuân Đào run lên, khóe mắt bắt đầu trào dâng nước mắt: “Được ở bên cạnh hầu hạ hoàng hậu, một chút nô tỳ cũng không thấy khổ!!”

Vừa nói, Tiểu Xuân Đào lập tức quỳ khuyu xuống đất, lần thứ hai bắt đầu nghẹn ngào.

Ba ngày nay, bởi vì không biết mọi chuyện xảy ra trước mắt mình là thật hay giả, nàng lại cố làm bộ mình như người mất trí nhớ, mù tịt cái gì cũng không biết, hỏi không biết bao nhiêu là thắc mắc, mỗi lần đặt câu hỏi mà đứa bé này không hiểu sao cứ uất ức nắc lên đầy nghẹn ngào.

Tuy rằng ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng không hiểu sao lại khiến cho sự bình tĩnh bao năm nàng trau dồi nảy sinh nổi bất an.

Ho nhẹ một tiếng, Dung Tiêm Nguyệt mở miệng “Được rồi, đứng lên đi!”

“Vâng, tạ Hoàng hậu nương nương!”

Xuân Đào chậm rãi đứng lên.

Dung Tiêm Nguyệt kéo khóe miệng, muốn cố gắng nở một nụ cười thật rạng rỡ như kiểu dù có khó khăn vẫn mỉm cười vươn lên trong cuộc sống để cô bé an tâm chút ít, nhưng ai ngờ khi mắt lơ đãng nhìn qua chén dưa muối kia, cổ họng lập tức dâng lên cảm giác buồn nôn khó tả.

Len lén vuốt ngực thờ phào, đè nén cái cảm giác không thoải mái xuống, Dung Tiêm Nguyệt vẫy tay ra hiệu Xuân Đào tiến lên vài bước,

“Tiểu Xuân Đào, ta hỏi em, tự sau khi ta đến nơi này thì hoàng Thượng có từng tới thăm lần nào chưa?” Dung Tiêm Nguyệt làm vẻ thân thiết hỏi.

Tiểu Xuân Đào vội vàng lau chùi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên trắng bệch.

Ra vậy ~!

Không cần nói cũng biết đáp án.

Xem xét cơm nước trước mắt, Dung Tiêm Nguyệt không khỏi run người.

Một khắc sau, một trận loảng xoảng vang lên.

Trên đất, nước canh, bánh mìn thầu, dưa muối đều vương vãi ra đất.

Xuân Đào cũng giật mình hét lên.

Dung Tiêm Nguyệt cũng không thèm đếm xỉa đến thái độ hoảng hốt của Xuân Đào, chỉ biết thét to.

“Người đâu, bôn cung muốn gặp hoàng Thượng -- “

Âm thanh chói tai, không biết chấn động đến bao nhiêu chim thú giật mình rời khỏi tổ.

.....

Một phút sau.

Bên trong cung điện đầy nguy nga tráng lệ, một thân ảnh cao lớn với áo long bào vàng rực đang chớp mắt nằm trên nhuyễn tháp, bên người có tên thị vệ đang to nhỏ nói gì đó.

Sau khi thị vệ vừa lui ra, nam tử kia chậm rãi mở mắt, đôi mắt hẹp dài phóng ra một tia âm sâu khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vẫn là hoàng hậu!

Âm thanh Dung Tiêm Nguyệt hét lên không hề nhỏ, nhưng tóm lại cũng không cách nào gặp được Hoàng Thượng. Đương nhiên, nàng cũng không hi vọng mình sẽ gặp tên hoàng thượng kia.

Mấy ngày nay nghe Tiểu Xuân Đào nói, bởi vì cô hoàng hậu này mở miệng trên hân vài câu khiến hân nổi giận ném vào lãnh cung. Có điều đây cũng chỉ là lời nói từ phía Tiểu Xuân Đào, ai mà biết được có ẩn khuất gì đằng sau, mặc dù rất muốn tra hỏi rõ ràng từ đám tỳ nữ khác nhưng cho dù tên hoàng đế đó có phải là hôn quân hay không, ít ra nàng cũng rõ được một điều, tên hoàng đế này đối xử rất tệ với hoàng hậu là sự thật.

—— nếu không phải muốn hủy hoại tên tuổi của hoàng hậu thì đã không ra lệnh cho đám người làm mấy thể loại thức ăn thảm hại như vậy.

Nhưng may thay, có người vẫn còn coi mặt mũi Hoàng hậu là gì.

Quả nhiên Hoàng Thượng thật sự không đến, chỉ phân phó một tên, trông ăn mặc lòe loẹt kia, hân là thái giám.

Dù thế nào, chỉ cần có người đến là được rồi!

Dung Tiêm Nguyệt kiêu hãnh phát bộ y phục sơ sài đang khoác lên người mình, cứ như nàng chẳng thèm quan tâm đến vẻ mặt khó coi của tên thái giám đó.

“Bây giờ bôn cung vẫn là hoàng hậu! Nếu các người cho rằng bôn cung mãi mãi không có ngày ngóc đầu dậy được, các người cứ muốn si nhục bôn cung thế nào cũng được, nhưng ngược lại, nếu có một ngày Bôn cung rời khỏi được đây, nhất định sẽ không tha thứ cho những kẻ phản bội mình!”

Không nhẹ không nặng vút một câu, hoàn toàn có tác dụng.

Chỉ mới qua nửa canh giờ, hai tấm đệm chần ấm được đưa đến, dưa muối canh loãng đã được thay bằng mâm com đầy đủ dinh dưỡng. Cũng không cần Xuân Đào phải vất vả chạy tới chạy lui, tự có tiểu thái giám cung kính đưa đến tận miệng.

Trời mới vừa vào hạ, đệm chần cũng không cần thiết. Thế nhưng vừa ngửi được bao nhiêu là mùi thơm phức của món ăn, không chỉ có nàng, cả Tiểu Xuân Đào hai con mắt còn không dám chớp một giây.

Đợi đến khi đám thái giám đến đưa đồ lui ra, Dung Tiêm Nguyệt mới lập tức vừa ập mặt xuống ăn vừa bắt chuyện với Xuân Đào.

Ngay khi nàng hùng hổ nói chuyện với tên thái giám lúc nãy, đôi mắt Tiểu Xuân Đào liên tục sáng lên. Nên giờ nàng dặn dò gì, Tiểu Xuân Đào rất ngoan ngoãn nghe lời, cẩn thận từng li từng tí rồi cúi đầu dùng bữa.

Com nước được dâng đến miệng: Mòe ơi, lần đầu tiên Dung Tiêm Nguyệt cảm nhận được đây là bữa com no đủ nhất mà nàng được thưởng thức.

Rất nhanh, bàn ăn đã sạch bong sáng bóng.

Tiểu Xuân Đào đang thu dọn chiến trường thì chợt bên ngoài có tiếng hô lanh lảnh truyền đến.

“Ý Quý Phi đến —— “

“Choang —— “

Lời bên ngoài còn chưa dứt thì chén bát đột ngột rơi xuống đất vỡ choang.

Dung Tiêm Nguyệt đưa mắt nhìn biểu cảm sợ hãi xuất hiện trên gương mặt của Tiểu Xuân Đào, đang định mở miệng hỏi thăm thì từ cửa đã truyền đến tiếng cười đầy mùi vị chế nhạo.

“Nghe nói muội muội muốn gặp Hoàng Thượng?”

Mềm mại như gió, nghe sơ qua thôi đã biết chủ nhân của giọng nói là một mỹ nhân.

Ngoài cửa viện xuất hiện mấy vị nữ tử thanh tú khoác lên người bộ y phục màu xanh lục tươi mát, tóc búi lên giống với kiểu búi của Tiểu Xuân Đào nhưng mà mấy vị này còn trang điểm son phấn ngập mặt, nhìn lướt qua thì toàn là tiểu mỹ nhân.

Quanh thân toàn là mùi nước hoa, người bước vào chật chội hai bên, cung kính cúi đầu.

Sau đó, một vị nào đó với bộ y phục hoa mẫu đơn tinh xảo chậm rãi bước vào.

Phấn hồng lụa mỏng thướt tha uốn lượn, bộ trang sức trên đầu khẽ run, môi hồng như cánh hoa anh đào, mặt đẹp như liêu vào thu, toàn thân toát lên dáng vẻ kiều ngạo và cao quý của một bậc thiên kim.

Có thể nói nàng là một đại mỹ nhân.

Bởi vì đánh giá vài lần, cho nên Dung Tiêm Nguyệt dễ dàng phát hiện trong mấy vị mỹ nhân kia có chút sừng sờ, khóe miệng mỹ nhân thân nhiên cong lên, khinh miệt cười: “Sao thế, mấy ngày không gặp, không nhận ra tỷ tỷ?”

P/s: Có ai ủng hộ truyện này k, này là ém hàng lâu rồi k edit, bữa có con bạn tư vấn bộ này hay nên edit phục vụ mấy nàng...mà chắc lịch đăng k mấy sáng sửa đâu...*thở dài*...truyện này nam chính phúc hắc đến thần bí, bà quảng hậu thì cũng k chịu thua người k kém ông...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trầm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không nhắc lên nỗi Thứ nữ

Hàng này Dung Tiêm Nguyệt hơi nhích lên “Ngươi là ai?”

Nghe vậy, Ý Quý Phi bật cười một trận: “Nghe nói mấy ngày trước muội muội hóa điên, bỗng cung còn tưởng đám hạ nhân trong cung đồn bậy, ai ngờ là thật. —— ngày đó ở Phụng Nghi Cung, muội muội là mẫu chủ đứng đầu lục cung, không phải cứ một tiếng, hai tiếng “Tỷ tỷ” sao? Bây giờ mới mấy ngày bị trúng Thất Tâm Phong, ăn cơm nguội canh lạnh thì lại quên mất tình tỷ muội rồi...!”

Nghe thì có vẻ thương tiếc, nhưng nhìn cái mặt ghét bỏ cùng với thái độ trào phúng khinh bạc người khác kia...

Thất Tâm Phong*? Cơm nguội canh lạnh? Còn mới ăn mấy ngày...

Thất Tâm Phong*: Bệnh điên không có thuốc chữa.

Dung Tiêm Nguyệt khẽ run khóe môi, nếu như nàng thật sự vừa mới đáp chân xuống đây, nghe mấy lời khó nuốt này cũng không sao, nhưng đã phải chịu kiếp đưa muối canh lòng những ba ngày, vất vả lắm mới được ăn cơm nóng canh ngon, nàng không nhịn nổi cục tức này.

Lại quay đầu nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Tiểu Xuân Đào, một luồng lửa giận bất ngờ xông lên từ lồng ngực.

Đúng là không biết ai là chủ, ai là phó. Chả trách bỗng tôn lại gặp ông bà sớm như vậy, mắt thấy nhân gia đều đến bắt nạt, còn bỗng cung dĩ nhiên vẫn bị mặc để người khác xâu xé cái đức hạnh.

Hừ, cộp không phát uy, ngươi tưởng Dung Tiêm Nguyệt ta là mèo ốm hả ~!

“Cứ coi như Bôn cung đã từng có một đoạn thời gian như ngươi nói? Nghĩ thôi cũng đã điên đến không thuốc chữa! Cái gì gọi là tỷ muội, là không hề ra tay giúp đỡ hỗ trợ, đồng cam cộng khổ?”

Dung Tiêm Nguyệt cười nhạt, tiếp tục lên tiếng: “Huống hồ, đừng nói đến chuyện Bôn cung là nữ chủ của Phụng Nghi, đứng đầu quản lý cả lục cung, là mẫu nghi thiên hạ. Mặc dù bỗng cung đang ở trong lĩnh cung, nhưng thân phận này cũng vẫn là được Hoàng Thượng sắc phong, tên được ghi vào tổ tông sử sách. Nhưng sao bỗng cung không biết sự tồn tại của một tỷ tỷ như ngươi!”

Trên mặt Ý Quý Phi chợt biến, không còn cái gương mặt giả bộ thương tiếc nữa.

“Dung Tiêm Nguyệt, người dám to gan —— “

“Sao không dám! Tự ý vào cung, là nữ nhân của Hoàng Thượng, trên dưới phải có tôn ti trật tự, có lễ nghĩa trong cung là phép, há lại để một Ý Quý Phi nhỏ bé như người lên tiếng định đoạt!!”

Sắc mặt Dung Tiêm Nguyệt trầm xuống, bất thành linh đánh gãy lời nói của Ý Quý Phi.

Ý Quý Phi nhấp máy khoe miệng, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Nữ nhân đứng kia mặc trên người bộ y phục thô kệch, trên đầu cũng chỉ búi một kiểu tóc đơn giản. Chỉ là ngày xưa tính cách của nàng rất nhát gan, ngay cả nhìn thẳng vào mắt mình nàng còn không làm được chứ đừng nói là thái độ kiên quyết không chút yếu thế như bây giờ. Thậm chí, nàng còn mơ hồ thấy muội muội mình trông mỹ lệ hơn trước.

... Từ lúc nào, nàng ta lại mang loại phong thái này.

Ý Quý Phi sắc mặt u ám, sau đó quay đầu nhìn chỗ mảnh vỡ của chén bát vừa rơi xuống đất, trên mặt trào phúng lại hiện ra.

“Đã như vậy, bốn cung cũng nói thẳng! Vì nể mặt tình cảm tỷ muội năm xưa nên bốn cung vẫn có một lời khuyên cho muội, Đại Hạ ta xưa nay tôn sùng Nho gia, muốn trị quốc tốt trước hết phải chỉnh đốn tốt gia đình, gia tộc mình. Người trong gia đình, gia tộc mình mà không giáo dục được thì sao có thể giáo dục được người khác... Nếu bản thân mình che giấu những hành vi không hợp với đạo trung thứ thì sao có thể giáo dục được người khác làm theo đạo trung thứ. Muội và ta đều là khuê nữ danh môn, giáo hóa chính là chuẩn mực của thế nhân, nhờ ơn thánh thượng quan tâm, Hoàng hậu muội mới có chi vinh như ngày hôm nay. Vậy mà không những không biết phép tắc, đúng sai, hành động bừa bãi không biết chừng mực. Nay bị Hoàng Thượng trừng phạt nhỏ, cũng là nể tình tổ tiên ta tích đức. Còn không coi hoàng ân ra gì, có ý đồ phản lại, thật không coi Hoàng Thượng ra gì mà!”

Gương mặt đầy phấn trang điểm, dưới chân y phục thướt tha ẩn giấu thân hình quyến rũ chập chòn như xuân.

Rõ ràng là một mỹ nhân lạc nguyệt, rực rỡ khắp nơi, nhưng cái miệng kia phun ra chữ nào là thối tâm chữ đó.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn mỹ nhân này đang tiến gần về phía mình, nàng bỗng cảm thấy bốn phía đều là hơi lạnh.

Cuối cùng, mỹ nhân kia tức mình phun lên tai nàng, trào phúng mà cười,

“—— Hôn nữa, chỉ bằng một thứ nữ còn không nhắc lên nôi, cũng đòi gặp mặt Hoàng Thượng! Nực cười!”

P/s: Nực cười, chừng muội đi tỷ dưới giày muội như đi con gián luôn nhá....há há há

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phim kinh dị

Dưới bầu trời xanh thẳm, sự chăm chú và tịch liêu vờn quanh các tòa cung điện.

Giữa sân đình, tàn tạ không thể tả.

Nếu không phải vì căn phòng của nàng còn xuất hiện mấy món đồ, cùng với cái cô bé Tiểu Xuân Đào đang đứng bên cạnh với đôi mắt hơi rung rung vì kích động thì, Dung Tiêm Nguyệt còn tưởng mình đang quay về khoảng thời gian của mấy ngày trước, trở lại những ngày ăn dưa muối canh nhạt.

Yên lặng vuốt ve đầu Tiểu Xuân Đào, Dung Tiêm Nguyệt khẽ cười với nàng uể oải nói: "Ta mệt rồi."

Nói xong, xoay người đi vào phòng.

Trong phòng, giường đã có mấy chiếc đệm, bốn góc cũng đều được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Tiểu Xuân Đào ngoan ngoãn đi vào dọn sẵn giường cho nàng.

Dung Tiêm Nguyệt cời giày lên giường.

Tiểu Xuân Đào nhẹ nhàng kéo chăn lên cho nàng, trong mắt lấp lánh tia sáng rạng rỡ tỏ vẻ vui sướng, trên gương mặt thanh thú kia cũng ánh lên một loại cảm xúc khiến người khác nhìn vào không khỏi thương tiếc.

Dung Tiêm Nguyệt tò mò, hỏi: "Làm sao thế?"

Tiểu Xuân Đào hít một hơi, mỉm cười đáp: "Nô tỳ rất vui ạ!"

Dung Tiêm Nguyệt cũng cứng đờ trước câu trả lời của nàng, đành khoát tay áo ra hiệu Tiểu Xuân Đào đi ra ngoài.

Tiểu Xuân Đào lui xuống.

Nhìn bóng lưng Tiểu Xuân Đào rời đi, trong đầu nhớ đến gương mặt kích động không chứa một sự giả tạo nào trong đó của Tiểu Xuân Đào, Dung Tiêm Nguyệt mới ngửa đầu lên trời thở dài.

Có lẽ đến mấy thì Dung Tiêm Nguyệt nàng cũng là một người, trên thì tinh thông thiên văn, dưới thì rành rỏi địa lý, cho dù cũng không đến nỗi sánh bằng bác học, nhưng cũng tạm xem là người có hiểu biết kinh người. Không ngờ khi lạc trôi đến đây, thành cái quý gì mà Hoàng hậu bị đẩy xuống lãnh cung, còn chịu đựng kiếp nạn ăn cơm cạnh canh tàn, để người khác tới cười nhạo cho thúi mặt.

Nếu không phải vì nàng muốn sống bình yên ở đây thêm mấy ngày nữa thì nàng sẽ cho cái loại đàn bà Ý Quý Phi gì gì biết mùi quyền cước của nàng, chứ không phải cái tình trạng để cho người ta cười nhạo vào mặt rồi dễ dàng đuổi ả đi đâu.

Vốn dĩ ôm ghen tức một bụng còn chưa nói, có chỗ nào mà vui vẻ như tiểu nha hoàn nàng chứ!

Thật không hiểu cái con người này: chỉ là một thứ nữ nhỏ bé cũng có thể leo lên cái chức hoàng hậu được!

Dung Tiêm Nguyệt mệt mỏi lắc đầu, sau đó nhắm mắt ngủ.

.....

Không biết đã ngủ được bao lâu, chỉ biết sau khi giật mình mở mắt ra, Dung Tiêm Nguyệt nhận ra trời vẫn còn tối đen.

Ở cái thời đại bên này, cái chuyện mỗi ngày chỉ ăn được hai món khiến nàng không thể thích nghi được, huống chi là cái loại thức ăn có chó cũng không muốn ăn kia. Ngày qua ngày, nàng phải trải qua loại cuộc sống nhàm chán, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi dậy ăn, bởi vì cũng chẳng có việc gì làm nên thậm chí có tỉnh dậy lúc nửa đêm, nàng vẫn có thể ngủ tiếp.

Vốn đang định trở mình, vừa nhắm mắt lại ngủ lần hai thì Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy xung quanh có gì đó không đúng.

Tuy đây chỉ là lãnh cung, nhưng cũng đầy đủ hai gian phòng, một là căn phòng nàng đang nằm ngủ, hai là gian phòng Tiểu Xuân Đào đang ngủ kế bên, bình thường trước khi ngủ nàng thường nghe thấy tiếng dế kêu, thế nhưng hôm nay bên ngoài cửa sổ lại không vang lên bất kỳ tiếng động gì.

Đột nhiên mấy cánh giết người với máu tanh văng tóe xung quanh lúc nửa đêm xuất hiện trong mấy bộ phim hiện ra trong đầu nàng, trái tim không chế không được đập nhanh hơn bình thường, Dung Tiêm Nguyệt ôm chặt cổ giữ bình tĩnh.

Đang định ngồi dậy xem tình hình thì đột nhiên nghe được một tiếng cười nhạo từ trong bóng tối truyền đến, xâm nhập vào tận trong xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người bí ẩn

Vạn vật như chìm trong màn đêm tối đen như mực, xuyên thấu qua tám cửa sổ bên ngoài, ẩn hiện trên tấm màn giấy mỏng là cái bóng đen có hình dáng tựa như sứ giả địa ngục đang đi làm nhiệm vụ.

Nàng chưa bao giờ trải qua loại chuyện như thế này, cho dù có sống ở cái thời đại nào cũng chưa gặp qua tình huống thót tim như bây giờ. Nàng...

Dung Tiêm Nguyệt nín thở, sắc mặt trắng bệch, nàng rất muốn há mồm hét lên cho thỏa nỗi sợ hãi, may đầu óc còn giữ lại chút lý trí nên trong miệng chỉ biết khe khẽ rên lên.

Nửa đêm yên tĩnh không một tiếng động hay bất cứ âm thanh gì, này chẳng phải là dọa chết nàng luôn à.

Tim đập ngày càng gấp gáp, rồi một giây sau, giống như có thứ gì mát lạnh chạm phải cổ họng, Dung Tiêm Nguyệt hoảng sợ nép người vào trong góc tường che miệng lại không dám động.

Mà quái lạ, Sứ giả của Thần Chết cũng không có động tác gì tiếp theo.

Trong chớp mắt, đầu óc Dung Tiêm Nguyệt trở nên trống rỗng, không biết mình có nên làm bộ té xỉu hay là cứ cố gắng níu giữ lý trí nhắm mắt quên đi cái người đối diện mình.

Vì hấn ẩn mình trong bóng tối nên nàng không nhìn rõ được dáng dấp của hấn, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt hấn đang đặt lên người mình. Thậm chí nàng còn có thể tưởng tượng ra đôi mắt ấy sắc bén và máu lạnh cỡ nào.

Lẽ nào người này đến giết người diệt khẩu, hay là...

Ngay khi Dung Tiêm Nguyệt cảm giác như nỗi sợ hãi của mình đã vượt quá sức chịu đựng, cho dù đã tự dặn lòng bao nhiêu lần rằng không được hét to lên để giữ lấy con đường sống cho mình thì đột nhiên ngoài cửa sổ tiếng đế ồn ào vang lên.

Như xua tan đi màn đêm yên tĩnh đầy quỷ dị.

Vốn đang nín thở hồi hộp, nào ngờ sau khi nghe được cái âm thanh đó, Dung Tiêm Nguyệt giật mình cả kinh. Cho dù có hoảng hốt nhưng nỗi sợ hãi trong lòng cũng tiêu tán đi một chút.

Dung Tiêm Nguyệt cố gắng trấn an bản thân: "... Đây là lãnh cung mà."

Chỉ là dù vẫn còn chút lo sợ trong đầu, nhưng khi nói ra những lời này âm thanh vẫn có chút run rẩy.

Bóng người trong màn đêm đó cũng không nhúc nhích, càng không có nói gì.

Nhàn nhạt yên tĩnh lượn lờ, tiếng đế kêu lại bắt đầu lần im lặng đợt hai.

Giống như đồng thời đánh thức nỗi sợ hãi của nàng thêm lần nữa.

Nhưng Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy lần này không sợ hãi bằng lần ban đầu.

Dung Tiêm Nguyệt lên lút thở phào một hơi: "Nói vậy trắng sẽ không làm khó một hoàng hậu không được sủng ái, phải không?!"

Lần này, giọng nói có vẻ lưu loát hơn rất nhiều.

Bóng người kia vẫn lên tiếng trả lời.

.....

Ngay khi Dung Tiêm Nguyệt cho rằng người kia không hề quan tâm nàng như ban đầu thì đột nhiên trong bóng tối truyền đến một loại thanh âm trầm thấp của một tên nam nhân.

"Quả nhiên Hoàng hậu không giống như người thường!"

Ngữ điệu nhẹ nhàng như gió thoảng, trong trẻo như nước mùa thu êm đềm chảy róc rách tạo nên một bản tình ca bất hủ.

Nếu như là nàng của quá khứ, nhất định Dung Tiêm Nguyệt sẽ nhanh chóng nhận ra chủ nhân của giọng nói này, nhưng Dung Tiêm Nguyệt của hiện tại chỉ cảm thấy đáy lòng run lên.

Mục tiêu của người này đến đây là vì "Hoàng hậu".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thơm quá!

"Người là ai?"

Dung Tiêm Nguyệt trấn tĩnh hồi, cơ thể không tự chủ lui vào sát bên trong giường. Nỗi sợ hãi mới tiêu tán đi giờ lại dâng lên đợt hai.

Trong bóng đêm, bóng người đàn ông đó ngày càng tiến gần về phía nàng, hình dáng ấy mờ hồ dưới ánh trăng mờ nhạt.

"Bây giờ Hoàng hậu mới hỏi câu này, không cảm thấy quá muộn sao?"

Giọng nói mang ý hờ hững khinh bạc, khí chất áp bức mờ hồ khiến cho nàng không còn đường thoát thân.

Hô hấp trở nên ngưng trọng, Dung Tiêm Nguyệt không hiểu sao bản thân lại muốn cười lúc này: "Nếu trắng sẽ muốn giết ta thì đã sớm ra tay, cần gì phải đợi tới bây giờ!"

Một câu vừa kết, bóng người kia lập tức đứng lại.

Bóng người dày nặng đã đến sát với đầu giường nàng...không xa.

Quanh thân bị một luồng khí thể áp bức khổng lồ khiến nàng ngay cả cơ hội nhúc nhích cũng không, chứ đừng nói đến chuyện hét lên chạy ào ra ngoài kêu cứu.

"Người không sợ?" Người kia hỏi.

Dung Tiêm Nguyệt cười khổ: "Sợ!"

"Sợ thì ích gì? Cái gì đến nó sẽ đến thôi!"

Dường như bị một câu nói bân hươ của nàng gọi lên chút hứng thú, khóe môi người kia bỗng cong lên ý cười gian xảo: "Người nghĩ ta muốn làm gì người?"

Dưới ánh trăng mờ tỏ, lại có chút mỉa mai.

Không biết phải miêu tả tâm trạng lúc này của mình thế nào, Dung Tiêm Nguyệt nhấp khóe môi, từ bị động chuyển sang thế chủ động.

"Các hạ có thể thâm nhập vào cung dễ dàng thế này, đương nhiên không phải người thường. Thâm cung là nơi tầng tầng lớp lớp phòng vệ cẩn mật, cho dù trên thực tế cũng không có gì hay ho cho mấy. Tuy là hoàng hậu, nhưng bây giờ thân phận cũng không còn huy hoàng như trước, nếu đại hiệp muốn nhục nhã ta, ta cũng chỉ đành lấy con đường chết để giữ tâm thân thuần khiết!"

Tuy vẫn chưa tìm hiểu rõ thân phận của chủ thể này nhưng với những lời mà cái vị Ý Quý Phi kia giữa ban trưa nói thì đã quá rõ ràng, thân là Hoàng hậu nhưng ngay cả một cái thứ nữ cũng không nhắc lên nổi, tuy câu nói chỉ giống như một cái tát bên má phải nhưng không hẳn bên má trái lại được yên——hay nói cách khác, đừng nói là làm Hoàng hậu, chỉ sợ làm phi tử cũng không trụ được lâu. Hơn nữa mấy ngày nay được ăn ngon ngủ yên, chắc chắn là vì nàng là con cò của bọn họ.

Mà người bí ẩn này nếu mục đích đến đây là không phải vì coi nàng là quân cờ đã phế, muốn lấy mạng, mà trên người nàng cũng không có cái gì quý giá, vậy chỉ còn một cách giải thích hợp lý...

Tuy không phải là người của thời đại này, tuy không phải loại thích bàn luận về chuyện phong hoa tuyết nguyệt cho dù đối phương có tài mạo thế nào thì cũng không thể. Đương nhiên cũng có thể là nàng đoán sai, nhưng khả năng lớn nhất mà nàng suy luận lúc này cũng chỉ là chuyện có liên quan đến trinh tiết, dù có thật sự kích thích cái tên này ra tay giết nàng.

[Biết đâu chết lần nữa được xuyên trở về]

Nếu cuối cùng thoát không được một chữ "chết" kia, vậy thì để nàng chết rồi đầu thai sống kiếp khác là được.

Nàng cũng chỉ còn một con đường duy nhất.

Nói xong, Dung Tiêm Nguyệt ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cái người cao lớn tựa như sù gả địa ngục kia, nỗ lực trấn an bản thân biểu hiện rằng mình rõ ràng không hề vì hai chữ "sợ chết" mà lo lắng.

Chìm trong bầu không khí quỷ dị và yên tĩnh như vậy.

Tìm Dung Tiêm Nguyệt đập liên hồi.

Đột nhiên, người kia nhấc chân, tiến gần về phía đầu giường nàng, từng bước từng bước một.

Hô hấp của Dung Tiêm Nguyệt gần như bị ai rút đi, suýt chút nữa nàng thở không ra hơi.

Dưới ánh trăng, sắc mặt của nàng càng trở nên trắng bệch hơn trước.

Hiện dưới ánh trăng lung linh, con ngươi nhẹ nhàng lóe lên một tia hứng thú, khóe môi cong lên một đường cong mỉa mai hoặc khó đoán.

Không dừng bước chân, chỉ mấy chốc đã hoàn toàn đứng trước giường nàng.

Đưa lưng đối diện với ánh trăng sáng bên ngoài, Dung Tiêm Nguyệt không thể thấy rõ được rốt cuộc hắn đang biểu tình loại cảm xúc gì, chỉ biết ngay góc trông mắt hắn, bàn tay dưới chân đã nắm chặt thành quyền, khẽ run rẩy.

Sau đó, nàng trở mặt nhìn hắn chậm rãi cúi người, tay từ từ có ý định sờ lên mặt nàng.

Dung Tiêm Nguyệt trừng mở con ngươi nhìn mấy đầu ngón tay hắn sắp đáp xuống da mặt mình, tim như thể sắp ngừng đập tới nơi.

Ngay một giây ngỡ rằng tay hắn sẽ chạm lên mặt mình, Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên tung chân lên ném lên đầu người đàn ông bí ẩn kia, gần như cùng lúc

đó, bản thân mình cũng nhanh chóng nhảy xuống giường..

Dung Tiêm Nguyệt không biết mấy cái loại người đi xuyên tường hay mấy loại võ công "khí thôn sơn hà" có tồn tại hay không. Như nàng đã phỏng đoán, người này võ công không tầm thường. Mặc kệ hắn ta là ai, có tính ở đây cười nhạo nàng đến khi nào thì chí ít cũng đã chứng minh địa vị của cái người Hoàng hậu này.

Cũng chỉ là một Hoàng hậu yếu đuối, nhu nhược, tay trái gà không chặt, ai ai cũng biết. Mặc cho người khác ức hiếp, dẫm đạp muốn làm gì làm, không coi nàng ra gì. Nhưng tiếc rằng bây giờ "nàng" đã không còn là "nàng" của khi xưa, tuy cái thân thể này không có chút nội lực hay võ công phòng thân, nhưng coi bộ cũng có sức dẻo dai nhảy bèn cũng không kém. Cho nên muốn mưu cầu một con đường sống thì nhất định phải hành động cẩn thận, tấn công thì phải chọn thời điểm.

Dù cho hành động vừa rồi xét về mặt lý thuyết thì cũng chỉ cầm cự hắn vài giây nhưng dựa vào thân thủ nhanh nhạy của mình, chỉ bằng chút công phu ít ỏi, dù có liều cái mạng này cũng phải thử một phen.

Có điều, nghĩ là một chuyện mà làm lại là một chuyện khác, vừa nhảy khỏi giường, Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy có gì đó không nằm trong kế hoạch.

Người kia chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu một cách hoàn hảo, tránh được một màn ném chăn vụn về của nàng, thân nhiên đội nàng nhún người lên bèn nhúng mày nhìn về phía nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không kịp đánh giá tình hình xung quanh, chỉ tình cờ nhìn lướt qua ánh mắt thâm sâu lóe lên dưới ánh trăng một tia quý dị.

Hắn đã sớm có phòng bị!!

Dung Tiêm Nguyệt cả kinh, tay chân bắt đầu rối loạn, chậm một nhịp, vốn cứ nghĩ nàng phản ứng như thế đã rất nhanh, nào ngờ...

Tay nàng vung lên đánh về phía người đàn ông bí ẩn, vốn tính ngăn người đó, ai ngờ, hắn lại nhanh nhạy giữ chặt tay nàng, dùng sức đẩy ngã nàng xuống giường, đồng thời cả hắn cũng ngã theo đè lên người nàng.

Dung Tiêm Nguyệt rên lên một tiếng, ôi cái võ rở tiền nàng học ở kiếp hiện đại sao lại bán đứng nàng thế này, phải nói đây là lần đầu tiên nếm mùi bại trận thế này, chỉ cần một chiêu của hắn đã có thể khống chế đối phương.

Theo như hiểu biết của nàng về võ công, người kia nhất định thuộc hàng cao thủ trong truyền thuyết.

Dung Tiêm Nguyệt gãy gập uốn éo người, phát hiện người kia càng lúc càng áp sát người nàng, nàng cả kinh, không dám động nữa.

"Rốt cuộc ngươi là ai?!"

Nàng lớn tiếng quát hỏi, dù biết sức lực của mình không bằng một cái nhấc tay của hắn.

Người kia không lên tiếng, áp lên thân thể nàng cũng không nhúc nhích, chỉ là trong bóng đêm, giọng cười quyến rũ, mơ hồ tràn ngập trong không khí.

"Thì ra hoàng hậu nương nương càng ngày càng "thâm tàng bất lộ"!"

"Thâm tàng bất lộ"*": Chỉ những người có tài nhưng lại cố tình che giấu, không để lộ ra ngoài

"Nương nương" là tôn xưng, nếu như Tiểu Xuân Đào xưng hô như vậy với nàng, có thể lý giải một điều, đó là vì Tiểu Xuân Đào tôn kính nàng, nhưng hai chữ này phát ra từ miệng một tên đàn ông lạ mặt, Dung Tiêm Nguyệt có chút ghê tởm.

"Các hạ trêu đùa một người bị nhốt ở lãnh cung lạnh lẽo, hoang tàn, bộ không sợ danh tiếng mình bị sỉ nhục sao!!"

"Ồ? Làm sao hoàng hậu biết ta có danh tiếng để mà sợ bị sỉ nhục?"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt cắn răng, theo bản năng tay nắm chặt ra giường không buông.

Lúc nói chuyện, không biết là vô tình hay cố ý, gương mặt hắn dần dần tiến gần nàng một chút, bây giờ nàng thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực đầy nam tính của hắn phủ quanh chớp mũi mình.

Nhận ra được nàng đang căng thẳng, hắn còn cố tình tiếp tục trêu ghẹo, sâu sắc ngiri một hơi cảm thán.

"Thơm quá!"

Tên này là kẻ xấu xa, tên khôn!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Lẽ nào là mộng - ly hồn người?!

Ngay khi nhìn thấy gương mặt thẹn quá hóa giận của Dung Tiêm Nguyệt, gương mặt có vẻ như hận không thể lật ngược người đàn ông kia, sau đó đâm chết tươi thì đột nhiên phía sau vang lên thứ âm thanh nhàn nhạt....

"Có một tên nam nhân thích leo núi, một hôm vì muốn chinh phục đỉnh núi cao nhất thế gian để ngược lên nhìn thấy cảnh mặt trời mọc, cúi xuống thì thấy biển cả thu nhỏ dưới chân mình, nên gã đã chọn một ngày đẹp trời để thực hiện cuộc hành trình, khi gã sắp leo lên đến đỉnh ngọn núi thì bỗng nhiên gặp biến cố, đá dưới chân bất ngờ rung chuyển, gã mất đà trượt xuống. Giữa núi cao trùng điệp, gã không biết lấy gì giữ đà, may thay có một cành cây khô cứu gã một mạng. Bị treo giữa không trung, ngọn núi đó lại hiểm người qua lại, cho nên gã nhắm mắt cầu khẩn trời cao, không ngờ Thần từ đâu hiện ra thần nhiên hỏi một câu: "Người có tin ta hay không?". Gã đáp "Tin", thế là Thần liền mách bảo gã "Nhảy xuống đi"... Nếu hoàng hậu là hán, sẽ làm thế nào?"

Hà? Cái gì?

Sau khi nghe hán nói một lát, Dung Tiêm Nguyệt mới nhận ra rằng thì ra này giờ hán đang nói chuyện với mình.

Dung Tiêm Nguyệt nhấp khóe miệng đáp: "Ta không biết..."

Lập tức, lực ép phía trên càng tăng thêm, Dung Tiêm Nguyệt cảm giác lồng ngực mình sắp không thể tiếp nhận được oxi được nữa. Có cảm giác lân lân đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết. Đồng thời, nơi phần cổ nhạy cảm của nàng cũng dần trở nên nóng rực bởi hơi thở của ai đó.

Bị hán chọc cho tức muốn nổ não, Dung Tiêm Nguyệt suýt chút nữa uất nghẹn bật khóc. Nàng vội vã trả lời.

"Nếu ta là tên đó, ta sẽ không do dự mà nhảy xuống!"

"Ồ ~?"

Áp lực chợt giảm đi, người sau lưng mình cũng giống như muốn rời khỏi người nàng,

Dung Tiêm Nguyệt thở phào một hơi nhẹ nhõm, cắn răng:"Nếu đã không tránh khỏi cái chết thì chi bằng đối diện với nó, trực tiếp giải quyết!"

"Giống như vừa này?"

Không giống với ngữ điệu buồn bực của Dung Tiêm Nguyệt, giọng điệu người phía sau không ngừng vang lên một tia hứng thú dạt dào, mà rõ ràng còn mang theo ý cười:"Biết trốn không thoát, nên mới lấy lòng ta, để ta không nổi mà tha tội lớn cho nàng?"

Dung Tiêm Nguyệt mơ hồ cảm thấy câu nói của người đàn ông đó có ẩn ý thâm sâu khác, nhưng lúc này nàng không hơi đâu rảnh đi phân tích sâu sắc rốt cuộc là ý gì, bởi vì hai chữ "lấy lòng" của người kia khiến nàng bắt đầu nổi quạu, trán hán lên gân xanh chứng minh độ điên của nàng bắt đầu bùng phát.

Nàng chưa gân cổ lên chửi hán một trận là kiềm chế lắm rồi, hơi đâu đi làm mấy chuyện đó, "lấy lòng" hán khi nào? Nàng gây là "tội lớn" hồi nào?

Ôm một bụng tức giận, giờ phút này nàng chẳng khác gì như cá nằm trên thớt, căn bản người phía trên không có phép nàng nhúc nhích.

Ngay khi Dung Tiêm Nguyệt đang dồn nén cơn giận không cho nó bùng phát ra thì đột nhiên người phía sau thốt lên một tiếng kinh ngạc:"Giận?"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt sững sờ, đồng thời trên cổ hơi đau nhức, nàng hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ý thức trở nên trống rỗng, Dung Tiêm Nguyệt âm thầm mắng hai chữ "Khốn nạn——"

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên bật dậy.

Bởi vì động tác quá nhanh, cho nên đầu óc có chút mờ mịt.

Ngoài cửa sổ, mơ hồ vang lên âm thanh bận rộn của Tiểu Xuân Đào.

Nơi đây, vẫn là lãnh cung.

Ánh mắt Dung Tiêm Nguyệt đảo một vòng quanh phòng, hoàn toàn không có chút dấu vết gì chứng minh có người đêm qua xâm nhập vào đây.

Nghe được động tĩnh bên trong, Tiểu Xuân Đào rất nhanh chạy vào, trong tay bưng lấy một chậu thau đồng quý giá duy nhất còn tồn tại ở lãnh cung.

"Hoàng hậu nương nương!" Tiểu Xuân Đào khom người hành lễ.

Trang phục thì cũng chẳng khác là bao, cũng là bộ y phục ban sáng hôm qua.

Dung Tiêm Nguyệt có chút ngần ra, lẽ nào người đàn ông bí ẩn tối hôm qua chỉ xuất hiện trong mộng?

Theo bản năng giờ tay sờ cổ.

Aiiss ——

Đau, đau quá.

Không đúng, đây tuyệt đối không phải là mộng!

Dung Tiêm Nguyệt nhìn về phía Tiểu Xuân Đào, thuận miệng hỏi: "Tối qua em có nghe thấy âm thanh nào khả nghi không?"

"Nô tỳ không nghe thấy gì cả!"

Tiểu Xuân Đào cố gắng nhớ lại buổi tối hôm qua, đầu phát hiện cái gì khác thường, chỉ là ngủ nhiều hơn mọi hôm thôi.

Hôm qua động tĩnh lớn như vậy, Tiểu Xuân Đào sao lại không phát hiện ra?

"Vậy thì, lúc tỉnh dậy em có thấy gì đó khác thường không?" Dung Tiêm Nguyệt hỏi lại.

Tiểu Xuân Đào lắc đầu, sau đó khoe mắt bắt đầu ngân ngấn lệ, sợ hãi không ngớt.

"... Nương nương, đừng dọa nô tỳ!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt sững sờ, nhìn thấy bộ dáng kinh hãi của Tiểu Xuân Đào, dường như sắp khóc tới nơi, da đầu nàng chợt căng thẳng.

Mấy ngày trước nàng cho rằng tất cả những chuyện xảy ra trước mắt chỉ đều là mơ, cho nên mới để mặc cho nó diễn ra, làm bộ ngây ngốc, kết quả lại khiến cho tiểu nha đầu sợ hãi muốn khóc thê thảm. Nếu lúc đó nàng giải thích cho nha đầu rõ ràng rằng mình đang lừa nàng thì đã không phải rắc rối như vậy ——

"Ta..."

Dung Tiêm Nguyệt vừa định lên tiếng giải thích thì Tiểu Xuân Đào lập tức quỳ xuống mặt sàn, khuôn mặt nhỏ thấm đẫm đầy nước mắt, khổ sở nói: "Nương nương, vất vả lắm người mới có được vị trí này, tuy gian khổ nhưng người tuyệt đối đừng tỏ ra bi quan, phải cố gắng vun mình mà sống tiếp a!"

"Nếu người không nghĩ cho bản thân mình thì làm ơn xin người hãy vì phu nhân mà suy nghĩ một chút a! Phu nhân ngày đêm mong nhớ muốn gặp nương nương a! Nếu nương nương có xảy ra chuyện gì, phu nhân biết phải sống thế nào đây..."

Vừa nói, Tiểu Xuân Đào một bên đập đầu xuống sàn.

Từng tiếng ầm ầm khó nghe kia chấn động đầu óc của Dung Tiêm Nguyệt đến run rẩy.

Nàng nghe hiểu được hai chữ "phu nhân" từ miệng Tiểu Xuân Đào nói chính là mẹ của chủ nhân thân thể này, nhưng nàng cũng đâu phải là hàng thật!

Cái "Dung Tiêm Nguyệt" kia, nếu đã "hồn lìa khỏi xác" rồi thì cầu xin nàng có ích lợi gì!

Dung Tiêm Nguyệt chép miệng lắc đầu, nâng Tiểu Xuân Đào đứng dậy.

"Được rồi, đừng khóc."

Dung Tiêm Nguyệt lau nước mắt cho Tiểu Xuân Đào, Tiểu Xuân Đào lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Con người trong suốt lớp ánh nước, vừa đáng thương vừa tội nghiệp khiến nàng không nổi mà từ chối.

Dung Tiêm Nguyệt yên lặng thở dài, nếu không thể quay về, vậy thì cứ đành sống tiếp với cái thân phận là "Dung Tiêm Nguyệt" này đi!

"Đúng thế, vì phu nhân, vì Tiểu Xuân Đào, dù có quên đi phần ký ức của kiếp trước thì cũng phải sống đến hơi thở cuối cùng, đúng không?"

"Nương nương..."

.....

Ở bên trong tòa cung điện nguy nga tráng lệ, một người nam tử ngồi sau long án cầm bút cúi đầu chăm chú xem thư pháp.

"Điều gì có thể khiến một người dễ dàng quên đi phần kí ức của kiếp trước?"

Bên dưới long án chính là một nam tử mặc áo bào trắng tinh hờ hững lên tiếng: "Thần đệ cho rằng đó là thuật "ly hồn người!"

"Ồ ~?"

Vị hoàng đế ngồi trên long án chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi hẹp dài thoáng hiện lên một tia thích thú.

Vị thần đệ bên dưới cẩn thận đánh giá biểu tình của vị hoàng đế ngồi bậc trên, âm thầm buông một tiếng thở dài, hoàng huynh của hắn thật là trời sinh quá mỹ mạo, quá yêu nghiệt, đến ngay cả hắn cũng không nhận được phải cảm thán một tiếng, đã thế còn là Hoàng Đế.

P/s: Lẽ đã qua...này tại có con bạn nó "thèm muốn" bảo "này edit truyện này đi để tao còn đọc" * *Chả là cái con trời đánh này đã từng cam đoan giờ tay thế rằng mỗi khi kiểm truyện đọc mà thấy người edit là ta thì nó sẽ né ra không thèm nhấp vô đọc, bữa sao dụ được ẻm lọt hố truyện ta nên giờ ra oai đánh phủ đầu..* * chắc cố gắng lắm mới được hai chương cho các nàng, các nàng có lẽ phải chờ một khoảng thời gian vô định mới có chương mới được, thông cảm cho ta nha...còn hai ba bộ nữa luôn mà...Ủng hộ ta nhá....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Năm quyền lực cung

"Có sách ghi chép, thuật ly hồn người hay còn gọi là thuật thoát xác, một linh hồn có thể nhập vào cơ thể của một chủ thể khác, đặc điểm nhận dạng chính là mỗi hành động, cử chỉ của chủ thể sẽ khác biệt hoàn toàn so với chủ thể ban đầu. Khác đến mức khiến người khác không nhận ra! Trên thế gian này hiếm xảy ra tình trạng ảo diệu như thế, tuy nhiên chắc cũng chỉ là trên giả thuyết, còn có xảy ra hay không thì vẫn chưa chắc!"

Hoàng Đế gật gật đầu, giờ tay lấy một ngọc tỷ bên cạnh, khẽ ấn.

Sau đó cầm lấy tờ thánh chỉ vừa viết xong, giao cho thái giám phụng dưỡng ở bên.

"Truyền chỉ cho Ý Quý Phi!"

"Vâng!"

Theo chỉ thị linh mệnh lui xuống.

Nam tử đứng bên dưới không biết bên trong thánh chỉ có viết cái gì, thì đột nhiên bắt gặp loại ánh mắt dò xét quý dị của vị Hoàng Đế dành cho mình, bèn lập tức thu đáng vẻ tò mò về, đang hoàng trình trọng nhìn Hoàng Đế.

"Hoàng huynh!" Ngữ khí có chút nịnh nọt, bộ dáng quý quyết hiện lên rất rõ ràng.

"Hiếu kỳ?"

Âm thanh trầm thấp mang theo một tia sắc bén khiến cho tên nam tử bên dưới không nhận được mà run lên, rợn tóc gáy.

"Không! Đột nhiên Thần đệ nhớ ra còn có việc quan trọng cần làm ở Ngự Sử đài, nên, thần đệ xin cáo lui!"

Vội vội vãn vãn, nam tử một mạch không thèm quay đầu chạy ra ngoài.

Sau lưng điện, tiếng cười nhẹ của vị Hoàng Đế truyền đến.

Hoàng huynh đang cười nhạo mình đây....

Tên nam tử ôm bộ mặt sầu khổ.

Bất nạt người quá đáng!

.....

Bên trong tường cung, ngói xanh hồng gạch.

Không giống với lãnh cung tàn tạ, dơ bẩn, giờ đây Ý Quý Phi mang khuôn mặt tràn ngập ý cười, nâng tay nhận thánh chỉ, đoan trang phụng mệnh chỉ thị gặt đầu cười: "Thường tổng quản, cực khổ rồi!"

Thường tổng quản cũng chỉ cười trừ đáp lại: "Nương nương tận sức, không phụ lòng tin của Hoàng thượng là phúc của nô tài rồi!"

Khỏe môi Ý Quý Phi cong lên ý cười càng sâu, sau đó, tì nữ bên người nhận lệnh mang một cái phong bao nặng trĩu đưa cho Thường tổng quản, ông cũng không mở miệng từ chối, giờ tay nhận lấy, nịnh hót vài câu, rồi lui xuống.

Ý Quý Phi nhìn bóng lưng Thường tổng quản rời đi, ngón tay cầm thánh chỉ của nàng khiến cho người khác có cảm giác, nàng đang dùng sức giữ chặt.

Một vị cung tần trùng hợp đến bái phỏng Ý Quý Phi đưa bộ mặt nịnh hót tươi cười chúc mừng: "Hoàng Thượng muốn nương nương tạm thời quản lý Lục cung, có vẻ như về sau vinh sủng sẽ không còn giống bây giờ." Ngoại trừ Hoàng hậu là người nắm quyền cao nhất trong hậu cung thì, quý phi cũng đứng hàng thứ hai về quyền lực, bây giờ lại có quyền quản lý tạm thời Lục cung, phải nói là hơn cả vị trí mà Hoàng hậu đang nắm giữ.

Ý Quý Phi khiêm tốn cười xua tay: "Tạ Chiêu Nghi nói đùa rồi, ngày trước Hoàng hậu phạm lỗi sai, tuy khiến Hoàng thượng rất giận, phạt Hoàng hậu chịu đựng không ít khổ sở. Nhưng Hoàng Thượng vẫn còn rất bảo vệ Hoàng hậu, người làm vậy cũng chỉ vì mặt mũi của Dung gia ta thôi!"

Tạ Chiêu Nghi cười cợt, ngồi lại hàn huyên vài câu, sau đó cáo từ rời đi.

Chờ Tạ Chiêu Nghi rời đi, Ý Quý Phi vẫy tay với tỳ nữ vừa nãy đưa phong bao, căn dặn: "Đi, nói với phụ thân, Tiết di nương kia không được phép giữ lại!"

"Vâng!"

Tỳ nữ nhanh chóng rời đi.

Ý Quý Phi cúi đầu nhìn cuộn thánh chỉ trong tay mình, khỏe miệng cong lên một ý cười tự trào.

Cho dù không biết rốt cuộc dụng ý của Hoàng Thượng là gì, nhưng nếu đã giao quyền lực của Lục cung cho nàng thì nàng tuyệt không cho phép bất kỳ người nào đoạt đi.

Dù cho có mơ tưởng tới, cũng tuyệt đối không thể!

Lãnh cung.

Ngoại trừ thức ăn so với dạo trước đã ổn hơn rất nhiều, nhưng cuộc sống của khi đó đều rất yên tĩnh và bình an. Đột nhiên Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy bão táp từ đâu đó sắp ập đến phá tan trạng thái yên bình trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sẽ bị tru di cử tộc

Mấy ngày qua, Dung Tiêm Nguyệt hết ăn no, rồi lại ngủ, ngủ đã rồi lại ăn. Trong lúc rảnh rỗi có đi ra ngoài thực hiện quá trình trao đổi không khí, điều tiết nội lực.

Chân đang rộng hai bên, hai tay đặt song song trước ngực, tĩnh tâm, đầu lưỡi chạm chân răng trên, bụng thở đều, lưng thẳng đứng, cả phần thắt lưng và gáy, khí tụ đan điền *

• *Khi tụ đan điền bằng cách là thắt lưng cũng phải thẳng để bụng hơi hóp vào. Khi hít cảm thấy bụng và thắt lưng căng cứng lên mà ko phình quá to (đẩy nội tạng xuống dưới).*

Cái thân thể này, linh hoạt thì có thừa, nhưng thực lực thì quá kém, nếu buổi tối ngày hôm ấy, sức lực của nàng lớn hơn chút nữa, có khi cũng không đến mức bị kẻ đó áp chế.

Cho nên, từ ngày đó trở đi, Dung Tiêm Nguyệt luyện tập rất chăm chỉ.

Mà việc Dung Tiêm Nguyệt bắt đầu luyện võ, phải nói là có người ngờ như nằm mộng.

Tiểu Xuân Đào không hiểu vì sao chủ tử mình lại thành ra thế này, nhưng cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu, mặc dù trong lòng vương bận vô số thắc mắc.

"Hoàng hậu nương nương, nên dùng cơm thôi!"

Tiểu Xuân Đào nhỏ giọng nhắc nhở.

Dung Tiêm Nguyệt thu hồi khí tức, đến bàn ăn Tiểu Xuân Đào đã chuẩn bị sẵn.

Tuy cơm nước không còn là bát cháo đưa muối, tuy vẫn chỉ là thức ăn chay, nhưng ít ra Dung Tiêm Nguyệt vẫn có khả năng tiêu hóa được.

Ăn được vài miếng, Dung Tiêm Nguyệt nói với Tiểu Xuân Đào: "Bắt đầu từ ngày mai, ta dạy cho em vài chiêu nha!"

"Nương nương..."

"Ta luyện tập mấy ngày nay, cảm thấy cũng không tệ lắm!" Dung Tiêm Nguyệt thành thật đáp.

Kỳ thực muốn luyện được thành công cái loại công phu điều tiết khí tức này thì người bình thường cũng mất ít nhất nửa năm, chỉ là đối với Tiểu Xuân Đào, Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy khoa trương một chút vẫn tốt hơn.

"Có thật không?" Tiểu Xuân Đào đương nhiên là tin tưởng tuyệt đối Dung Tiêm Nguyệt cho nên trong mắt cũng óng ánh niềm chờ mong.

Dung Tiêm Nguyệt gật đầu.

"Hôm nay nô tỳ muốn học a!" Tiểu Xuân Đào còn sốt ruột hơn so với chủ tử mình "Nô tỳ phải bảo vệ nương nương!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt nghe xong rất vui mừng, nàng quay đầu liếc nhìn bốn phía tượng cao cách vách, trong lòng âm thầm nghĩ, chờ đến khi luyện được một ít công phu, nàng nhất định phải xem xem đằng sau bức tường cao này, bên ngoài sẽ là cái hình dạng gì.

Đang suy nghĩ thì bị Tiểu Xuân Đào đột nhiên gọi khẽ...

"Nương nương..."

Dung Tiêm Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy trong mắt Tiểu Xuân Đào lấp lánh giọt lệ, coi bộ lại sắp khóc tới nơi.

Lại làm sao nữa rồi?

"Xuân Đào..."

Dung Tiêm Nguyệt mới vừa mở miệng thì Tiểu Xuân Đào lại quỳ sụp xuống mặt sàn.

"Nương nương, nô tỳ chỉ là một tiểu nha đầu, cái gì cũng không biết, nhưng nô tỳ biết trong cung người nắm quyền cao nhất là Hoàng Thượng. Tuy bây giờ nương nương bị nhốt ở lãnh cung, nhưng nương nương vẫn là Hoàng hậu. Nói không chừng sẽ có một ngày Hoàng Thượng tự mình đưa nương nương hồi cung. Khi đó, nương nương muốn đi đâu cũng được... Nô tỳ biết nương nương lo lắng cho phu nhân, nhưng, nhưng chộc giận Hoàng Thượng là bị chu di cửu tộc a!"

Lời nói vừa dứt, Tiểu Xuân Đào càng khóc to hơn.

Dung Tiêm Nguyệt ngăn người, cuối cùng cũng coi như là hiểu rõ vì sao con bé này lại tỏ thái độ như thế, hóa ra vừa nãy không cần thận lời nói ra những suy nghĩ trong lòng.

"Cái kia, ta chỉ đùa chút thôi mà..."

"Tốt xấu gì cũng là Hoàng hậu, sao có thể không biết cung quy..."

.....

Giải thích một mỗi một hồi, cuối cùng Dung Tiêm Nguyệt cũng trấn an được tâm hồn mỏng manh của Tiểu Xuân Đào.

Khi màn đêm buông xuống, Dung Tiêm Nguyệt nằm suy nghĩ trên giường, nhớ lại một màn ban sáng, Dung Tiêm Nguyệt dờ khóc dờ cười.

Đường đường là một "Hoàng hậu", lại xúi dục tỳ nữ của mình!

Cũng không biết cái vị chính chủ kia có từng làm vậy hay không!

Suy nghĩ lung tung được một lúc, rất nhanh, Dung Tiêm Nguyệt rơi vào giấc ngủ.

Đến khi nửa đêm, trăng đã lên cao đến đỉnh đầu, giống như buổi tối hôm đó, Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Trong phòng, mờ hồ tản ra luồng khí lạnh lẽo.

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên cảm thấy dây thần kinh trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thì ra hoàng hậu đang trách ta?!

Nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi, quay đầu.

So với ngày ấy thì người đàn ông áo đen đó còn âm u và ác liệt hơn.

Cả phòng trở nên lạnh lẽo.

Hô hấp lập tức nghẹn trong cổ họng.

Con mắt cũng mạnh mẽ co rút lại.

Dù có không mở mắt thì cũng thấy khe khẽ, nàng nhận ra người đột nhập vào phòng mình chính là cái gã đàn ông hôm nọ. Chỉ cho đến lúc này, nàng cứ tưởng bản thân mình đã nắm rõ được đường nét đáng ghét của hắn, nào ngờ trên thực tế, ngoại trừ con người sâu thẳm kia, thì đầu óc nàng đối với hiểu biết về hắn thì hoàn toàn trống rỗng.

Hiển nhiên hắn phát hiện nàng tỉnh lại, hoặc là hắn cố ý khiến cho nàng tỉnh lại. Hắn nói.

"Hoàng hậu to gan nhỉ!"

Lạ hơn là nàng cảm thấy không xa lạ gì với bộ dáng trêu chọc của hắn.

Dung Tiêm Nguyệt kéo khóe miệng: "Ta còn cách nào khác sao?"

Mọi nhất cử nhất động của nàng đều không thoát khỏi tầm mắt của hắn cho nên nàng cũng chẳng muốn giả vờ thêm nữa.

"Nếu đại hiệp muốn đối phó với Cốc gia thì xin lỗi, tìm nhầm người rồi!"

Nếu như hắn muốn xâm hại nàng thì buổi tối ngày hôm ấy ít nhất cũng phải dọa Tiểu Xuân Đào một chút để nàng có thể đề phòng. Nhưng người này lại không hề làm thế. Nói cách khác chỉ ít hắn cũng không có ý định muốn hại nàng.

Mà qua mấy ngày hắn mới lại xuất hiện trước mặt nàng, tuy không biết mục đích của hắn là gì, nhưng cũng muốn hỏi thăm xem.

Người kia dường như không ngờ rằng nàng sẽ nói như vậy, bèn mở miệng bật lại.

"Vì sao hoàng hậu lại không nghĩ rằng ta đến đây là để giúp nàng?"

Vừa nói, vừa nhấc chân bước ra khỏi góc tối một lần nữa.

Dưới chân không hề phát ra một tiếng động, từng bước một tới gần.

Chính điều đó mới là thứ khiến Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy căng thẳng.

Dung Tiêm Nguyệt giữ chặt chân trong ngực mình, theo bản năng mà lui vào trong né tránh, trong đầu không ngừng nghĩ ra hàng loạt biện pháp hiệu quả để chống chế đối phương. Nhưng người này lại mang cho cô một loại cảm giác cường giả và áp bức mạnh mẽ đến mức quá đáng cho nên đầu óc nàng giờ trở nên trống rỗng.

Rất nhanh, người ở đầu giường đột nhiên dừng bước.

Cũng giống như lần trước, đầu tiên là vươn tay về phía nàng.

Dung Tiêm Nguyệt nhớ đến cái cảm giác nóng rực nơi cổ đêm đó, trong lòng chợt run lên.

Mất thấy cánh tay kia càng ngày càng có xu hướng chạm vào mình, Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên cười khinh một tiếng.

"Ha ~! Đại hiệp đến đây để giúp đỡ? Đây là lần đầu tiên bốn cung nghe chuyện hài hước thế đấy!"

Nghe vậy, tay người kia đột nhiên dừng trên không trung.

Sau đó là một trận cười khê truyền đến.

Thanh thoát như ngọc.

Tựa như tiếng suối chảy róc rách nhẹ nhàng giữa mùa thu.

Dung Tiêm Nguyệt cũng lần đầu tiên nghe được âm thanh tà mị và quyến rũ đến vậy.

"Thì ra Hoàng hậu đang trách ta ~!"

Người kia nhẹ nhàng thở dài, trường âm cuối cùng của hắn kích thích lòng mảy may Dung Tiêm Nguyệt khẽ run lên, cổ bắt đầu nổi da gà.

Người này, rốt cuộc có quan hệ gì với nàng?

Đang nằm suy nghĩ thất thần, Dung Tiêm Nguyệt may mắn không kịp trở tay, chỉ trong chốc lát, cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chớp mũi thoang thoang một mùi hương đơn thuần của gỗ đàn.

Một giây sau, người cô, lại lần nữa, bị đè trên giường.

Dung Tiêm Nguyệt kinh ngạc hô lên nhưng âm thanh mới từ trong cổ họng phát ra thì chợt cảm thấy bờ môi mình trở nên mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trẫm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đền bù như mong muốn

Âm áp, mềm mại, mang theo hương gỗ đàn nhàn nhạt.

Dung Tiêm Nguyệt tròn tròn hai mắt.

Hắn, là đang hôn nàng.

Từ trong cổ họng, mới vừa rồi còn ừ ừ phản kháng, giờ thì đột nhiên biến mất tiêu, cả người trở nên cứng ngắt.

Nụ hôn chỉ giống như chuồn chuồn đập nước, trong khi nàng còn đang mờ mịt không biết phải phản ứng thế nào thì hắn bất ngờ buông tha môi nàng.

"... Xem ra cũng rất thơm ngọt!"

Hơi thở của hắn phun ra bên tai nàng, đầy vẻ quyến rũ mà quý dị.

Dung Tiêm Nguyệt nín thở, hai gò má cũng bắt đầu nóng lên trông thấy.

Bây giờ nàng chỉ cách hắn có mỗi cái chân móng, nhưng ngoại trừ xấu hổ, thậm chí quá hóa giận ra thì nàng còn biết làm cái gì được.

Giữa nam và nữ khoảng cách về thể lực là rất lớn, quan trọng hơn là, ngay thời điểm hắn đè cô xuống, đã nắm chặt lấy hai cánh tay cô giữ dưới chân đệm bên dưới nên về cơ bản, nàng không thể động đậy được.

...

Khuôn mặt hắn ẩn hiện trong bóng tối mờ ảo, khuôn mặt nàng vừa vặn được ánh trăng ưu ái hơn.

Nàng không nhìn thấy rõ hắn, nhưng hắn lại có thể nhận biết rõ mọi sự biến hóa trên từng nét mặt, trạng thái của nàng bây giờ.

Sau đó, tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng phát ra từ lồng ngực hắn.

"... Tên hoàng đế đáng thương, hắn nào biết lòng mày Hoàng hậu lại thanh tú như lá liễu thế này, làn da trắng nõn, mịn màng thế này, đôi mắt..."

Ngữ điệu tà nịnh ẩn chứa trong lời nói, dường như không coi tên Hoàng đế gì đó ra gì.

Thậm chí hắn vừa nói, vừa sờ nhẹ bên vành tai nàng.

Có lẽ vì ngón tay hắn có chút thô ráp lại vuốt ve phải nơi nhạy cảm nhất trên vành tai nên, nên Dung Tiêm Nguyệt không khỏi vì kích thích đó run nhẹ.

Lúc trước nàng còn nghĩ người này không có ý xấu với mình, giờ thì, nàng không dám xác định.

Dù người này không muốn mạng của nàng nhưng nếu có tin đồn Hoàng hậu đương triều gian dâm với hái hoa tặc, thì có khác gì giết nàng đâu?

"Ta là hoàng hậu của đại Hạ Quốc, bộ ngươi không sợ bị tru di cửu tộc sao?!"

Dung Tiêm Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng cảnh cáo.

Ngón tay vừa bừa bãi vuốt ve trên vành tai nàng bắt đầu không an phận, có xu hướng thăm dò vùng cổ nàng, sau đó, âm thanh trêu chọc vang lên: "Hoàng hậu cho rằng, ta sợ?"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt bắt đầu giãy dụa.

Đúng rồi, hắn dám tự do vào cung mấy lần, nhất định là không sợ.

Lúc này, bên tai lại vang lên tiếng nói của hắn.

"... Để ta vui vẻ, ta sẽ đền bù như nàng mong muốn!"

Âm thanh ái muội chậm rãi đi thẳng vào màng nhĩ nàng.

Trong mắt Dung Tiêm Nguyệt chột lạnh đi.

Quả nhiên là hắn có mạng loại tâm tư này.

Lúc này, Dung Tiêm Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Thật chứ?"

"Đương nhiên!"

Người kia trả lời, vẫn là thích thú mường tượng nhìn nàng.

Dung Tiêm Nguyệt cắn răng bật lại.

"Tiếc rằng, bốn cung không tin!"

Nàng giả vờ như không biết giờ phút này bản thân mình thật ngây thơ đến mức nào, ngang nhiên khí thế quăng cho hắn một câu.

Người đàn ông áp lên người nàng dường như có chút kinh ngạc, động tác di động nơi cổ nàng cũng chột khựng lại, hai cánh tay chống đỡ hai bên người nàng.

"Vì sao?"

Dung Tiêm Nguyệt mím chặt môi, mặc dù nàng biết nàng không thể nhìn thấy được rốt cuộc là hắn có hình dạng như thế nào, mở miệng đáp: "Đại hiệp nhất định không phải người thường, há nào lại không biết người tìm mọi cách vào đây, mục đích chính là để đẩy bốn cung vào chỗ chết? Bây giờ còn nói gì mà "đền bù như mong muốn"...Hừ, tuy bốn cung không giống kiểu nữ tử khuê phòng nhưng ít gì cũng nhìn ra được thủ đoạn thấp kém mà người dùng để lừa ta!"

Dung Tiêm Nguyệt nói xong, cũng không có thêm dời ánh mắt đi, cô biết giờ phút này hắn đang nhìn chăm chăm nàng, quan sát sự thay đổi trên nét mặt nàng.

Ngoài phòng vẫn một mảng yên tĩnh bao phủ.

Một hồi lâu, tiếng cười lần thứ hai của người này bật ra.

Tựa hồ cảm thấy buồn cười, cũng lại dường như cảm thấy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Muốn ta chứng minh?!

"Nói vậy, hoàng hậu muốn ta chứng minh?"

Dung Tiêm Nguyệt mở to mắt nhìn hấn.

"... Đại hiệp nghĩ sao cũng được!"

Sau khi nghe câu trả lời của Dung Tiêm Nguyệt, tiếng cười của người kia ngày một lớn hơn.

Dung Tiêm Nguyệt không biết vì sao hấn lại cười thoải mái đến như vậy, đừng nói là hấn, ngay cả nàng cũng thấy buồn cười chính bản thân mình. Bởi vì nàng hoàn toàn không hề lên tiếng mặc cả trong cuộc đối thoại này.

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh nhìn hấn, giống như nàng đỉnh ninh chắc rằng hấn sẽ cho nàng một câu trả lời bông đùa.

Có lẽ vì vẻ mặt của nàng quá mức nghiêm túc nên ý cười trên môi hấn dần dần phai đi.

Hấn cúi người xuống, mùi hương gỗ đàn nhẹ dịu quẩn quanh chớp mũi Dung Tiêm Nguyệt, giọng nói quyến rũ, trầm thấp vang lên.

"Sớm nghe nói Hoàng hậu có ý trung nhân bên ngoài, bây giờ thì thật khiến ta không tin vào mắt mình..."

"Nếu Hoàng hậu đã nói rõ ràng như vậy thì ta đây phải để cho hoàng hậu thấy rõ thành ý của mình mới đúng..."

"Nương nương..."

"Nương nương, trời sáng rồi..."

"..."

Dung Tiêm Nguyệt mở choàng mắt.

Trước mắt trời đã sáng trưng.

Giật mình, Dung Tiêm Nguyệt giật phăng chân trên người ngồi dậy.

Đầu giường, Tiểu Xuân Đào dường như bị hành động kích động của nàng mà ngạc nhiên: "Nương nương..."

Dung Tiêm Nguyệt ngây ngốc cười hề hề, nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ kiểm tra, phát hiện mặt trời đã lên đỉnh từ lúc nào, so với mấy ngày trước nàng gần như dậy muộn đến tận nửa canh giờ.

Trong đầu lập tức quét lại toàn bộ hình ảnh thông tin về màn đối đáp tối qua, nàng thậm chí còn cảm giác được hơi thở quý dị của hấn vẫn còn vương vấn trên cổ mình. Chỉ là, nàng hoàn toàn không nhớ rõ rốt cuộc là mình đã ngủ khi nào?

Lẽ nào tối qua cô bị người ta ám hại?

Dung Tiêm Nguyệt mệt mỏi xoa thái dương, vừa mới ngồi dậy khỏi giường, Dung Tiêm Nguyệt nhận ra có cái gì đó không đúng.

Nàng cúi đầu, con người từng mở lớn vì hoảng sợ.

Ngay ở cổ chân nàng, có thêm một chiếc lắc chân.

Giống như loại lắc chân vòng bạc ở thế giới hiện đại, một kiểu lắc chân đủ quý phái khiến tất cả mọi phụ nữ khi nhìn vào phải đổ gục vì yêu thích. Chiếc lắc chân này có thiết kế đơn giản nhưng đủ để tôn lên nhẹ nhàng, nữ tính của người phụ nữ nào đeo nó. Trên mặt dây đính bảy loại ngọc với bảy loại màu khác nhau, nàng có thể phân biệt ra tên gọi của các loại ngọc đó, và đương nhiên, nàng biết giá trị của nấy món đồ nhỏ bé này, không hề nhỏ.

Nàng khẳng định, kể từ khi đặt chân đến thế giới cổ đại này, cô chưa từng đeo cái lắc chân nào như vậy, lẽ nào... Là hấn?

Giật mình trong lòng, Dung Tiêm Nguyệt rút chân về, ngăn tầm mắt của Tiểu Xuân Đào.

Sau đó, Dung Tiêm Nguyệt lệnh cho Tiểu Xuân Đào đến hầu hạ mình rửa mặt, dùng bữa, nhìn qua thì không khác gì nàng của mọi ngày.

Nhưng trong đầu thì chứa đầy một mảng hỗn độn.

Tối hôm qua, chẳng phải hắn nói những lời kia chỉ là muốn trừu chọc nàng thôi sao? Vậy cái lắc chân này là có ý gì?

Người kia, rốt cuộc đang âm mưu cái gì?

Nàng không thể nào xua đi mùi hương gỗ đàn quanh quẩn trong trí óc mình.

Có lẽ vì mãi mê suy nghĩ nên nàng không nghe rõ ngoài cửa viện truyền đến một thứ âm thanh lạnh lạnh:

"Thánh chỉ đến —— "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàng thượng đến !

Vàng ngọc chói lóa, nguy nga tráng lệ.

Màu vàng óng của hàng ngàn viên ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời trông rực rỡ và hoa lệ vô cùng.

Ba tầng đá bạch ngọc lợp làm sàn, thủy tinh ngọc bích trang trí làm đèn, trần châu gắn đầy làm vật tiêu khiển. Gỗ trầm hương dài sáu thước đặt chắc chắn bên giường lơ lửng là vài tiêu bảo, tú đỏ bao phủ khắp phòng điểm thêm vài châu sợi bạc hình hoa hải đường.

Bức rèm thủy tinh uốn lượn chậm rãi trút xuống, tựa như mộng cảnh.

Dung Tiêm Nguyệt là người cũng đã từng đi thăm quan biết bao nhiêu cung điện ở thế giới hiện đại, nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một kiểu kiến trúc vừa xa hoa, mỹ lệ vừa đoan trang, thanh lịch đến đáng sợ.

Nàng đã từng cho rằng bảy ngày sống trong lãnh cung – một nơi tàn tạ và hẻo lánh cũng không khác gì ở mấy nơi khác, nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến một hơi xa hoa thế này, cô mới biết cái gì gọi là khác nhau một trời một vực.

Chẳng trách trong lịch sử phong kiến Vương Triều có thể tồn tại hơn một nghìn năm, trong nghìn năm này họ có thể tích góp biết bao nhiêu nền văn hóa lịch sử quý giá?

Dù cho nơi này không phải là triều đại lịch sử mà nàng biết, nhưng đại khái cũng ở trong phạm vi đó.

"Hoàng hậu nương nương vạn tuế..."

Đám cung nữ xếp thành hàng dài quỳ rạp dưới chân, âm thanh đồng thanh chính tề vang lên rõ to.

Dung Tiêm Nguyệt quét mắt nhìn đám người xung quanh, sau đó dùng mắt về phía Tiểu Xuân Đào đang đứng một bên, trong tay cẩn thận nâng niu thánh chỉ.

Trong thánh chỉ viết tụy Dung Tiêm Nguyệt nàng có tội nhưng kể từ khi bị đày sang lãnh cung đã hiểu rõ được khuôn phép, nhận ra lỗi lầm, thiện lớn lao yên*. Giờ đây, hoàng thượng nể tình ân tình khi xưa, xá tội cho nàng. Trở về cung điện.

- thiện lớn lao yên* [知错能改, 善莫大焉]: phạm sai lầm mà có thể sửa, chưa hẳn là chuyện tốt. Đây ý chỉ một người sau khi phạm sai lầm, biết cách sửa lại sai lầm đó, chính là chuyện tốt nhất.

Nàng không biết trong cái thánh chỉ đó viết bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả nhưng chỉ bằng một câu nói vu vơ của kẻ bí ẩn tối qua, nàng đã được xá tội thoát khỏi lãnh cung...

Là trùng hợp, hay là có âm mưu gì đó?

Lập tức, nàng cảm thấy mọi thứ diễn ra trước mặt mình đều trở nên mơ hồ khó tả, giống như đang nằm mơ, có vẻ không chân thực.

"Đều đứng lên đi!"

Dung Tiêm Nguyệt phát tay.

"Tạ Hoàng hậu nương nương!"

Chúng cung nữ đồng loạt nhấc chân, khom người đứng lên.

Dung Tiêm Nguyệt đánh giá các nàng một lượt, đều là những cung nữ có gương mặt thanh tú dễ nhìn, thậm chí những người có gương mặt được cho là xấu xí nhất, so với Tiểu Xuân Đào nhà mình thì cũng đẹp hơn vài phần.

Nhớ lại đám cung nữ của Ý Quý Phi, nàng thấy đám cung nữ bên mình cũng chưa bằng một góc bên họ.

Lúc này, một cung nữ chậm rãi tiến lên, lễ phép nói: "Nương nương, mời người đi tắm trước ạ!"

Dung Tiêm Nguyệt tỏ vẻ không để ý: "Xuân Đào, em an bài đi!"

"Vâng!"

.....

Bên trong bể nước to lớn với làn sương mờ mịt bao phủ.

Bốn phía ngập tràn hơi nước, tầng tầng lớp lớp cánh hoa màu đỏ tươi che lấp trên bề mặt nước, mùi thơm dịu nhẹ mà quyến rũ trong bể tắm đủ khiến người nhìn phải mất máu.

Dung Tiêm Nguyệt ngâm mình trong bể nước chưa tới nửa canh giờ đã đứng dậy đi ra ngoài.

Bức rèm nâng lên, thân ảnh yếu ớt xuất hiện trước mặt mọi người.

Khoác trên cái vóc dáng thon thả và mỏng manh ấy là bộ áo choàng màu vàng thêu hình phượng hoàng rõ to ở trung tâm, uốn lượn quanh tán lá xanh được thêu tỉ mỉ và công phu. Mái tóc tự nhiên nhẹ nhàng rũ xuống, trên đầu được gắn một chiếc trâm cài ngọc trấn châu rõ lớn. Khuyên tai minh châu chập chờn ẩn hiện. Và tất cả mọi vẻ đẹp ấy được toát lên với hàng lông mày lá liễu đậm chất phong tình.

Tiểu Xuân Đào đứng một bên hoàn thành khâu chuẩn bị cũng không khỏi ngạc nhiên, mồm không ngậm lại được.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn bản thân của lúc này trong gương, hỏi: "Làm sao thế?"

Tiểu Xuân Đào có chút ngây ngốc nhìn nàng: "Nô tỳ, nô tỳ cảm thấy nương nương so với trước kia, không giống nhau!"

"Ồ ~?"

Dung Tiêm Nguyệt quay đầu lại nhìn về phía gương, ngắm nghía mình mấy lần.

"Nương nương càng ngày càng xinh đẹp hơn a!" Tiểu Xuân Đào vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ.

"Thật sao?"

Dung Tiêm Nguyệt bật cười: "Có lẽ là do thời gian ở lãnh cung hơi lâu nên xương cốt cũng cứng cáp, mặt mày cũng trắng trẻo, sáng sủa ra ha!"

Vốn nàng cũng không phải là "Dung Tiêm Nguyệt" kia, vốn nàng là một người... Rất bình thường.

Ném cho Tiểu Xuân Đào một câu, Dung Tiêm Nguyệt mới cười nhạt một tiếng, sau đó nhờ Tiểu Xuân Đào giúp mình đi thẳng đến tắm cung.

Tắm rửa cũng đã xong, giờ nàng rất muốn ngủ một giấc cho khỏe người.

.....

Giường mềm mại thật thích, thật thoải mái, cứ như đang nằm trên thảm mây dày đặc, có tính đàn hồi.

Nhưng không hiểu sao, giữa một bầu trời thoải mái sung sướng thế này, nàng đột nhiên cảm nhận được một thứ mùi hương nhẹ nhàng quét qua chóp mũi, như thật như ảo.

Mà lạ thay, hơi thở này Dung Tiêm Nguyệt rất quen thuộc.

... Mùi hương gỗ đàn.

Giấc mộng chợt tan biến.

Dung Tiêm Nguyệt vội vàng mở mắt.

Trước mắt, tấm màn trướng hình phượng hoàng khẽ lay động, mùi hương gỗ đàn vẫn còn thoang thoảng trong không khí.

Mùi hương thơm ngát này...rất khác với mùi hương mà nàng cảm nhận được trong mơ.

Lẽ nào, vừa này nàng thực sự nằm mơ?

"Nương nương, người tỉnh rồi?"

Nhìn thấy Dung Tiêm Nguyệt ngồi dậy, Tiểu Xuân Đào nhanh nhẩu từ bên ngoài chạy vào hỏi han.

Theo sau Xuân Đào có vài ba cung nữ, trong tay cầm các thứ đồ dùng sinh hoạt cần thiết, Dung Tiêm Nguyệt đơn giản nhìn lướt qua, trong đầu không khỏi thốt lên hai chữ "Xa hoa". Nhưng cái mà nàng thắc mắc nhất bây giờ chính là về mặt vừa quý dị vừa thích chí tươi cười của Xuân Đào.

Dường như phát hiện ra sự ngỡ vực của Dung Tiêm Nguyệt, Xuân Đào nhân lúc dìu Dung Tiêm Nguyệt đứng lên, bèn vui vẻ nói:"Nương nương, vừa này Hoàng Thượng có đến ạ!"

"Thật sao?"

Dung Tiêm Nguyệt thất thanh, khoe mắt liếc về Xuân Đào phía sau cái kia vài tên thị tỳ sau, lại nhấp môi.

Dung Tiêm Nguyệt nghe xong bèn giật mình, nàng nhẹ giọng trách cứ:"Sao em không gọi bốn cung đây?"

Tiểu Xuân Đào khó xử trả lời:"Hoàng Thượng không cho phép ạ!"

"Hoàng Thượng đi khi nào?"

Dung Tiêm Nguyệt hỏi.

"Hoàng Thượng ngồi ở đầu giường ngắm ngía nương nương một hồi sau đó lập tức rời đi!" Ánh mắt Tiểu Xuân Đào đột nhiên chuyển hướng nhìn dưới cổ chân Dung Tiêm Nguyệt.

Dung Tiêm Nguyệt giật mình trong lòng, vội vàng cúi đầu.

Mất cá chân thượng nguyên bản ản đi chân hoàn không biết lúc nào thời điểm lộ ra, mà Tiểu Xuân Đào trong mắt ánh sáng làm sao cũng không che nổi.

"Hoàng Thượng đối xử với nương nương thật tốt nha!" Tiểu Xuân Đào cười gian thấp giọng nói.

"..."

Khi nàng đang tắm rửa thì có để Xuân Đào ở bên ngoài hầu hạ cho nên Xuân Đào không hề biết đến chuyện nàng có đeo một cái lặc chân, sở dĩ Tiểu Xuân Đào không lấy làm lạ bởi vì con bé này nghĩ cái lặc chân này là do chính hoàng đế đeo vào cho nàng?

—— nói như vậy, cái tên Hoàng Đế kia hẳn cũng đã nhìn thấy lặc chân này!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mấy phần tình ý

Da đầu Dung Tiêm Nguyệt run lên từng đợt.

Nàng không phải là người cổ đại, nhưng thánh chỉ của Hoàng Đế là độc nhất, một lời vàng ý ngọc có thể biến thành máu chảy thành sông, nàng biết rõ điều đó.

Mặc kệ trên thánh chỉ đó nó nói cái gì, là Tiểu Xuân Đào, hay thậm chí là cái nàng Ý Quý Phi kia, vẫn còn giấu nàng một số chuyện gì đó, nhưng có vẻ như tên Hoàng Đế kia hình như có tình cảm với cô Hoàng hậu này, nói vậy, liệu món đồ trên người nàng, tên Hoàng Đế kia có biết không?

Dung Tiêm Nguyệt lo lắng hít một hơi lạnh:"Trước khi đi, Hoàng Thượng có nói cái gì không?"

"Hoàng Thượng nhắc nhở nương nương nghỉ ngơi cho thật tốt!" Tiểu Xuân Đào dịu dàng cười, đáp.

"Còn gì nữa không?"

"Không ạ!" Tiểu Xuân Đào gãi đầu đáp, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng, ý cười trên mặt dần tan đi: "Nurong nurong..."

Dung Tiêm Nguyệt nở nụ cười: "Không có gì, chỉ là bồn cung nhớ hoàng thượng quá mà thôi..."

Nghe nói vậy, trong đôi mắt Tiểu Xuân Đào bắt đầu trở nên lóng lánh.

"Vâng, nô tỳ cũng vui mừng thay nurong nurong ạ!"

"..."

Nhìn thấy bộ dáng kích động của Tiểu Xuân Đào, Dung Tiêm Nguyệt bắt đầu đi kéo khóa môi.

.....

Sau khi vệ sinh cơ bản xong xuôi, Dung Tiêm Nguyệt dùng qua bữa tối.

Đám cung nữ đồng loạt phụng mệnh quỳ dưới gót chân nàng.

Dung Tiêm Nguyệt quét mắt đếm, tính cả trái phải thì có đến hơn bốn mươi người. Đứng đầu là Tiểu Xuân Đào – còn Hương Lan là người nắm giữ vị trí cung tỳ cao nhất trong Phụng Nghi Cung.

Dung Tiêm Nguyệt bắt đầu đến đây để làm bài phát biểu.

Nói là bài phát biểu, chứ thực ra cũng không đến nỗi nghiêm túc có lẽ. Dù sao những trước đây những người này cũng đều hầu hạ, phục vụ trong Phụng Nghi Cung, chỉ đơn giản đến đây nói vài câu nhắc nhở, đại khái như...

"Các ngươi là người hầu hạ bên cạnh Bồn cung, Bồn cung biết các ngươi đều là những người xinh đẹp, sáng láng, nhưng cũng hi vọng các ngươi có thể lấy đó để tận tâm tận lực, đừng khiến bồn cung lẫn cả Hoàng Thượng phải thất vọng!"

Chúng nô tỳ vừa nghe bài phát biểu, đồng loạt lên tiếng đáp ứng rõ to.

Dung Tiêm Nguyệt gật đầu, hài lòng với thái độ của các nàng, sau đó cho các nàng lui ra ngoài.

Tiểu Xuân Đào phụng mệnh dâng trà thơm, thấp giọng nói, "Nurong nurong mới vừa vào cung, nói như vậy có phải hơi..."

Dung Tiêm Nguyệt nở nụ cười: "Lúc trước ta nghiêm khắc với bọn họ là vì hoàn cảnh bất buộc, bây giờ thì... có Hoàng Thượng rồi, đương nhiên phải khác trước!"

Tiểu Xuân Đào gật đầu, dường như đã hiểu rõ vấn đề.

Dung Tiêm Nguyệt cũng không giải thích gì nhiều, chỉ cúi đầu uống trà.

Chốn thâm cung hiểm ác này, với tính cách của "Dung Tiêm Nguyệt" lúc trước thì có lẽ nàng là không phải là loại dễ thu phục lòng người. Nếu không thì nàng cũng không bị đẩy vào lãnh cung, cũng không phải chỉ có mỗi Tiểu Xuân Đào là nô tỳ trung thành nhất bên nàng!

Không biết trong ngoài cái Phụng Nghi Cung này có biết bao nhiêu cơ sở ngầm. Hơn nữa sau khi đặt chân lên mảnh đất này, nàng cũng đại khái biết kha khá tình hình chung trước mắt. Sở dĩ, nàng có được vị trí cao này cũng là nhờ ý lại vào cái vị Hoàng Đế giấu mặt kia đến cáo mượn oai hùm.

Để xem, vị Hoàng Đế kia đối với cô hoàng hậu này có bao nhiêu tình ý!

.....

Màn đêm thăm thẳm.

Bên trong Phụng Nghi Cung đèn đuốc sáng trưng.

Ngoài trừ cung tỳ tới lui phụng dưỡng thì quang cảnh so với lãnh cung thì cũng không khác gì mấy.

Chỉ là nơi này ngoài cửa sổ, không nghe được tiếng dế kêu to.

Dung Tiêm Nguyệt dựa vào nhuyễn tháp, lật từng tờ sách trong tay.

Nàng yêu cầu tổng quản nơi Phụng Nghi Cung mang tới cho nàng vài quyển sách, có điều những thứ sách nàng muốn đọc đều nằm ở thư phòng nên phải đến ngày mai mới lấy được.

Vì thế nàng chỉ có thể đọc tạm vài quyển nào là: cẩm nang điều giáo lễ nghi cho nữ nhi, không thì là loại thánh kinh gì gì đó, nhìn qua thôi là chẳng muốn

đọc.

Đang chán nản lật mở vài trang sách thì Hương Lan đột nhiên bước tới lên tiếng: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng đi tới Lai Nghi Cung!"

Lai Nghi Cung, chính là tẩm cung của Ý Quý Phi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Toan tính cái gì?

Trong đầu Dung Tiêm Nguyệt hình dung ra bộ dáng đặc ý của Ý Quý Phi kia, sắc mặt chợt trầm xuống, Tiểu Xuân Đào hầu hạ bên cạnh thấy vậy cũng lo lắng.

"Nương nương..."

Tiểu Xuân Đào vừa mới mở miệng, Dung Tiêm Nguyệt bèn giơ tay lên ý bảo nàng không cần lên tiếng, nàng chuyển mắt nhìn Hương Lan đang đứng trước mình cúi thấp đầu: "Người có biết Hoàng Thượng thích gì không?"

Ngữ khí hòa nhã, không hề có một chút dò hỏi, hay uy hiếp.

Hương Lan cúi đầu, vẫn với bộ dáng cung kính đáp: "Nô tỳ không dám soi xét thánh thượng!"

"Bổn cung chỉ hỏi đơn giản thôi, người đừng ngại, cứ việc nói!" Dung Tiêm Nguyệt càng bày ra bộ dáng thân thiện: "Nếu người không biết thì hoàng thượng cũng không để người nhậm chức vụ chương sự ở Phụng Nghi Cung!"

Chương sự trong cung bên cạnh hoàng hậu có thân phận là "cô cô", về mặt cấp bậc thì đây chính là vị trí ngũ phẩm

"Nô tỳ không dám!" Hương Lan hoảng sợ cúi đầu càng thấp: "Nhưng theo nô tỳ được biết, hoàng Thượng cũng không kén chọn là mấy, nhưng ghét mùi bạc hà..."

Hương Lan vừa nói, Dung Tiêm Nguyệt vừa chăm chú lắng nghe, gật gù.

Sau khi Hương Lan nói xong, Dung Tiêm Nguyệt mang bộ mặt tràn ngập vui vẻ, giống như vừa mới tựu được của quý vật lạ: "Nhờ có Hương Lan, từ nay về sau bổn cung sẽ biết đường mà tránh chộc giận thánh thượng!"

"Hoàng Thượng có thâm tình với nương nương như vậy, nhất định sẽ không trách cứ nương nương!"

Hương Lan nói vô cùng thành khẩn.

Ồ, không trách cứ đâu, chỉ cãi vả vài câu sau đó ném "nàng" vào lãnh cung, mặc nàng tự sinh tự diệt!

Dung Tiêm Nguyệt nghĩ vậy cười phá lên.

"Được rồi, trời không còn sớm nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi!"

"Vâng!"

Hương Lan chậm rãi lui ra ngoài.

Nhìn thấy bóng lưng Hương Lan biến mất khỏi tầm mắt, Dung Tiêm Nguyệt vẫy tay gọi Tiểu Xuân Đào đến nói: "Cố gắng học tập chút!"

"..."

Tiểu Xuân Đào nhìn chủ tử mình, sau đó quay đầu nhìn bóng người đang khuất ngoài đằng xa kia, gật đầu đáp lại.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn thấy thái độ của Tiểu Xuân Đào biểu hiện nơi đáy mắt, nàng bèn yên lặng thờ dài.

"Em không cam lòng?"

"Nô tỳ không dám!"

Dung Tiêm Nguyệt vỗ về mu bàn tay Tiểu Xuân Đào, nhỏ giọng nói: "Cho dù Hương Lan có là ai, nhưng nếu có thể ngồi lên vị trí này thì năng lực không

phải tầm thường! Đến một ngày nào đó, ta muốn mượn năng lực của em, nếu em vẫn cứ như lúc trước, chỉ sợ..."

Câu sau Dung Tiêm Nguyệt không nói, cái gọi là có vinh cùng hưởng, có họa cùng chia. Đi theo bên nàng hầu hạ đã lâu như vậy, Tiểu Xuân Đào này cũng đã chịu không ít đau khổ, em ấy chắc chắn không thể nào không biết.

Quả nhiên, sau khi nghe Dung Tiêm Nguyệt, trên mặt Tiểu Xuân Đào lập tức trở nên nghiêm túc hẳn, trong mắt cũng thanh tỉnh rất nhiều.

"Vâng, nô tỳ rõ rồi!"

Tiểu Xuân Đào lui xuống.

Dung Tiêm Nguyệt cầm lấy sách trong tay, tiếp tục xem.

Tiểu Xuân Đào là một cô bé thông minh, nếu không phải vì nó luôn dùng nước mắt để khuyên giải nàng trong những lúc nàng lâm vào tình huống bó tay toàn tập thì nàng đã không tiếp tục đi vào con đường này.

Bây giờ người mà nàng có thể trông cậy vào chỉ có tiểu nha đầu này thôi, hy vọng con bé mau chóng khiến nàng thay đổi cách nhìn về nó.

—— nàng không quan tâm cái tên Hoàng đế đó có sủng ái nàng hay không, nhưng vì cái vị "Dung Tiêm Nguyệt" kiếp trước, nàng vẫn không thể không mang cục nợ vào người.

Ánh mắt lơ đãng quét qua món đồ dưới cổ chân mình.

Chiếc lắc chân bảy màu ở trước mắt chợt lóe lên.

Dung Tiêm Nguyệt nhàu mày nghĩ ngợi, sách trong tay cũng bị vò đến nhăn lại.

Tên Hoàng Đế kia, rốt cuộc đang toan tính cái gì?

Ngày hôm sau.

Ánh nắng ấm áp xuyên vào Phượng Nghi Cung.

Từng làn gió thơm mát nhẹ thổi lay động vài bông hoa khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Hơn mười vị mỹ nhân phi tần tao nhã cười. Từng người trên người mang châu ngọc lấp lánh, xinh đẹp muôn phần.

Dung Tiêm Nguyệt ngồi ở vị trí chính giữa chủ vị, nhìn đám phi tần điệu dàng quỳ lạy trước mắt mình, khóe môi cong lên ý cười xã giao "Đứng lên đi ——"

"Tạ Hoàng hậu nương nương ——"

Trong mắt Dung Tiêm Nguyệt cũng ánh lên ý cười, nhưng nó chỉ biến mất sau khi tầm mắt nàng rơi xuống vị trí trống rỗng đầu tiên bên trái.

Hôm qua nàng có đọc kỹ nội quy trong cung, rằm mỗi tháng, tất cả các phi tần trong cung đều đến Lai Phượng Nghi Cung bái kiến Hoàng hậu, chủ nhân của vị trí đầu bên trái chính là Ý Quý Phi.

Lúc này đám phi tần cung cũng đã tề tụ đông đủ, chỉ ngoại trừ cái người chị em cùng tổ cùng tông - Ý Quý Phi là chưa có xuất hiện.

Đáy mắt quét qua quan sát tình hình chung quanh, nàng phát hiện ra có không ít người nhướng mày vì cái vị trí còn trống kia.

Dung Tiêm Nguyệt cũng không muốn bận tâm, chỉ bắt đầu cuộc trò chuyện với các mỹ nhân ngồi xung quanh.

Theo như Tiểu Xuân Đào nói, vị Hoàng hậu chân chính kiếp trước là một người rất hiền lành, dễ gần. Lúc trước khi bị đày đến lãnh cung, nàng đều nói chuyện rất vui vẻ và hòa nhã với đám mỹ nhân đó.

Bây giờ, nàng mới từ lãnh cung đi ra, đương nhiên càng phải tỏ thái độ khiêm tốn hơn trước.

Rất nhanh sau đó, cuộc trò chuyện trở nên rất hòa hợp.

Chỉ là không kéo dài được bao lâu, Hương Lan từ đâu lặng lẽ đến bên người nàng báo cáo: "Nương nương, Ý Quý Phi đến rồi!"

Dung Tiêm Nguyệt không hề để ý, gạt đầu có lệ, tiếp tục cùng những mỹ nhân kia cười đùa.

Trong hậu cung, phi tần mỗi người mỗi vẻ, chỉ cần liếc mắt nhìn vài lần thôi cũng đã cảm thấy hoa nở đẹp không sao tả xiết.

"Ý Quý Phi đến —— "

Chỉ thị bên ngoài to rõ vang lên khắp sảnh chính.

Trong phòng âm thanh vui vẻ của đám phi tần bắt đầu giảm tần suất, không ít người quay đầu nhìn về phía cửa.

P/S: Bắt đầu cung đấu rồi đấy... hơ hơ...khi nào anh hoàng lại xuất hiện đây....thần thần bí bí thấy ghét...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ai đang tính kế ai?!

Những làn gió mát dịu nhẹ thổi, vài lọn tóc tinh nghịch nhảy nhót trong gió, tựa như một đóa hoa mẫu đơn mới chớm thướt tha uốn lượn, trước ngực là một lớp vải gấm mỏng rộng màu vàng tươi, mỗi động tác giro tay nhấc chân đều giống như cảnh liễu yêu kiều phát phơ trong gió.

"Nô ti bái kiến Hoàng hậu nương nương!"

Không đề tâm đến đám phi tần xung quanh đang dồn mọi ánh mắt nhìn về phía mình, Ý Quý Phi chậm rãi đi đến trước mặt Dung Tiêm Nguyệt, nghiêng người kính cẩn chào.

Mỗi cử chỉ hành vi, đều trông rất tao nhã và quý phái.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn thấy, không khỏi thở dài.

Dung mạo của Ý Quý Phi so với những phi tần khác, tuy cách biệt cũng không nhiều, nhưng tư thái của nàng ta thì không ai sánh bằng, chỉ cần một cái nhíu mày hay nở nụ cười thương hiệu thôi cũng đã đủ khiến cho đám giai nhân kia cảm thấy mặc cảm về bản thân.

Trong mắt Dung Tiêm Nguyệt chột lóe lên, ý cười trên môi cũng biểu hiện ra ngoài.

"Quý Phi khổ cực rồi, dâng trà!"

Ngữ khí dịu dàng, giống như đang đối xử với chị em ruột trong nhà.

Nhưng thực tế thì, lời nói vừa dứt, tất cả đám phi tần ở đây đều há hốc mồm vì sững sờ.

Mặt trời mọc về phía Tây sao, theo cung quy từ cổ chí kim, dù không phải vì hoàng hậu thì cũng phải vì uy nghiêm của hoàng thất.

Ý Quý Phi là người đứng đầu chúng phi, quyền lực cai quản cả lục cung cũng nằm trong tay Ý Quý Phi, dù sao cũng không phải Hoàng hậu! Xúc phạm cung quy như vậy, mà hoàng hậu không những không trách tội, trái lại còn ân cần quan tâm hỏi han!

Nếu như Hoàng Thượng có xích mích với Hoàng hậu thì cũng chuyện xảy ra hôm nay cũng chẳng có gì lạ, nhưng vì Hoàng hậu mới được Hoàng Thượng xá tội, mà ngày trước lại còn được Hoàng Thượng đích thân đến thăm viếng, vinh sùng cũng nào thua kém vị Ý Quý Phi. Nào ngờ, so với trước đây, nàng còn khiêm tốn hơn.

Là hoàng hậu tự biết mình không địch lại Ý Quý Phi, hay là không thèm chấp nhật Ý Quý Phi?

Cho dù có thế nào thì các nàng cũng mặc kệ, chuyện các nàng cần quan tâm chính là không được lơ là đại sự.

.....

Bầu không khí xung quanh tràn ngập quý dĩ, Ý Quý Phi khẽ nhướn mày, môi hơi nhếch lên tỏ ý kinh ngạc.

Vẫn là nụ cười ôn hòa, vẫn là gương mặt ngờ ngạc vô hại, Ý Quý Phi cong môi cười yêu kiều vạn phần:"Đa tạ Hoàng hậu!"

Đứng thẳng người, lập tức có tỷ nữ bên cạnh đến nâng đỡ, ngồi vào vị trí đầu bên trái.

Nụ cười Dung Tiêm Nguyệt dần dần trở nên hòa nhã:"Nghe nói hôm qua Hoàng Thượng đến ngủ ở chỗ Ý Quý Phi?"

"Vâng!" Ý Quý Phi gật đầu, trên má tự động đỏ ửng, e thẹn vô cùng:"Nếu không phải vì lý do đó, bản cung đã không đến muộn như vậy..."

Không ngừng đem tội lỗi ném lên người Hoàng Thượng, đã thế còn khiến cho không biết bao vị mỹ nhân phải đỏ mặt lên vì đổ kị.

Dung Tiêm Nguyệt liếc nhìn biểu cảm của các phi tần xung quanh, lặng lẽ bưng tách trà, nhấp một ngụm.

Xem ra phải thể hiện chút gì đó cho người ngoài thấy rằng, hoàng hậu như nàng cũng đang trong tình cảnh khốn quẫn.

Và khi Dung Tiêm Nguyệt thả nhẹ tách trà xuống, ý cười trên gương mặt chợt biến mất, thay vào đó là sự trầm mặt.

"Tỷ tỷ thân là Quý Phi, trong tay lại nắm giữ quyền lực hậu cung, tốt nhất phải nên ghi nhớ quy củ hoàng quyền, tránh để xảy ra chuyện đáng tiếc sau này!"

Nhàn nhạt một câu nói, mặc dù vẫn nét mặt ôn hòa nhưng lại khiến cho đám mỹ nhân ở đây đều sinh lòng kinh ngạc, nụ cười đắc ý của Ý Quý Phi cũng ngưng đọng lại trên khóe môi.

Từ nhỏ đến lớn, dù cho ở nhà hay trong cung, trước mặt Dung Tiêm Nhiễm nàng, có muốn lớn tiếng nói chuyện thì Dung Tiêm Nguyệt luôn phải xem sắc mặt của nàng trước. Nào ngờ, lá gan nữ nhân này cũng lớn ra phết!

Nhớ lại thái độ đối nghịch của Dung Tiêm Nguyệt ở lãnh cung mấy ngày trước, khóe môi Dung Tiêm Nhiễm chậm rãi cong lên nụ cười gượng ép: "Hoàng hậu nói phải, nô tì sẽ nhớ kỹ!"

Dung Tiêm Nguyệt gật đầu, đang định nói gì đó nào ngờ đã thấy Dung Tiêm Nhiễm đột nhiên đứng lên, đôi mắt xinh đẹp quét nhìn một đám phi tần, khẽ cười: "Bôn cung có chút chuyện riêng cần tâm sự với Hoàng hậu, các người lui ra đi!"

Nhóm phi tần hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt đứng lên.

Dung Tiêm Nguyệt sầm mặt lại: "Ý Quý Phi..."

Ý Quý Phi dường như không nghe thấy, lần thứ hai hướng mắt về phía nhóm phi tần, trong mắt ánh lên một tia ác ý thâm mị.

Lần này, toàn bộ đám phi tần đứng dậy, khom người đồng thanh hô lên.

"Nô tì không dám quấy rầy..."

"Nô tì xin cáo lui!"

"..."

Đảo mắt một cái, đám phi tần đó đồng loạt lui xuống.

Chỉ còn lại một vị hoàng hậu là Dung Tiêm Nguyệt, và còn có một vị phi tần cấp cao đang khanh khách cười là Ý Quý Phi Dung Tiêm Nhiễm.

.....

Tiểu Xuân Đào đứng một bên phụng dưỡng chậm chậm tiến lên.

Ánh mắt Dung Tiêm Nguyệt chợt tối đi: "Lui xuống!"

Là giọng điệu lạnh lẽo trước đây chưa từng có.

Tiểu Xuân Đào nghe xong run lên, đột nhiên ý thức được cái gì, khom người lui xuống.

Nơi này là Phụng Nghi Cung, mà Ý Quý Phi lại dám can rờ, nàng không điên gan sao được.

Dung Tiêm Nhiễm nhàn nhạt liếc mắt về phía Tiểu Xuân Đào, khóe môi cong lên đắc ý cười.

"Nha hoàn bên cạnh hoàng hậu hình như vẫn không thay đổi tí nào nhỉ!"

Tiểu Xuân Đào đứng ngoài cửa nghe được điều này, hai tay bắt chợt siết chặt.

Dung Tiêm Nguyệt nhẹ nhàng nọ nụ cười đáp: "Xuân Đào là người chất phác, bôn cung cảm thấy rất hài lòng!"

Dung Tiêm Nhiễm không thêm để ý đến thái độ lạnh lẽo của Dung Tiêm Nguyệt, khóe môi cong lên.

"Nhưng Hoàng hậu thì không giống như trước?"

Dung Tiêm Nguyệt nhướn mày, sau đó bật cười: "Ít ra thì cũng không ngồi chờ chết!"

Dung Tiêm Nhiễm sững sờ, sau đó gơ tay lên che miệng, cố gắng để không bật lên tiếng cười.

"Muội và ta đều mang dòng máu của Dung gia, có ta ở đây, ai dám gây khó dễ muội muội?"

Dung Tiêm Nguyệt trào phúng cười: "Thật à?"

"Đương nhiên!"

Dung Tiêm Nhiễm không hề để ý đến thái độ coi thường của Dung Tiêm Nguyệt, hai bàn tay đan cài vào nhau, đặt lên đùi: "... Có điều, nếu muối muối không coi gia giáo Dung gia ra gì thì tỷ tỷ cũng chỉ đành rộng lượng giúp đỡ, chứ không thể dốc hết sức được!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy nực cười, dừng mắt nhìn gương mặt mình phản chiếu trên mặt nước trà.

Mặc kệ là giả hay thật, nàng cũng không muốn nhìn thấy người đàn bà này thêm giây phút nào nữa.

Nhưng Dung Tiêm Nhiễm há nào để cho nàng theo ý nguyện, nhẹ nhàng bước chân đến trước mặt Dung Tiêm Nguyệt.

"Tỷ biết muối muốn quyền uy, nhưng chỉ cần Hoàng Thượng sủng ái hai tỷ muội ta thì cần gì phải gà nhà bôi mặt đá nhau?"

"Từ lần muối bị đẩy vào lãnh cung, tỷ cũng cảm thấy rất có lỗi. Tuy Tông Hoa huynh ấy cũng là con cháu trong nhà, nhưng lại không có chí hướng, không dễ dàng đảm nhận chức trách lớn. Ban đầu tỷ còn tưởng muối nhận được sự sủng ái của hoàng thượng thì Dung gia chúng ta còn có chút hy vọng sống sót, nào ngờ, Hoàng Thượng đúng là một đại minh quân, không hề nể nang chút mặt mũi nào cho muối,...bảo sao muối không tức giận cho được!"

"Là tỷ hành sự quá vội, muối còn đang ở trong cung, tỷ càng không thể châm chước cho muối một, hai lần được, nếu không thì cũng không xảy ra tai họa ngày hôm đó! Sờ dĩ vì muối muối, cũng vì Dung gia chúng ta, tỷ cho rằng, quyền nắm giữ hậu cung, muối tạm thời đừng nên động tới thì tốt hơn..."

Lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, giống như một người chị đang khuyên bảo người em, nhưng thực chất nó giống như một con dao đâm thẳng vào đôi phương.

"Người —— "

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt thấp ý ngang dọc.

Dung Tiêm Nhiễm làm ra vẻ giống như vừa nhớ ra cái gì, hô khẽ một tiếng: "Đúng rồi, mấy ngày trước phụ thân có gọi thư nói Tiết phu nhân trong quý phủ đột nhiên bệnh nặng... Sau đó thì không nghe tin tức gì nữa, thật đáng sợ a!"

Lời còn chưa dứt, Dung Tiêm Nguyệt đã thở hồng hộc, con ngươi bắt ngờ đỏ lên.

Dung Tiêm Nhiễm che miệng cười, làm như mình vừa nói cái gì đó không nên nói, bèn áy náy nở nụ cười: "Trời không còn sớm nữa, nô tì không quấy Hoàng hậu nghỉ ngơi!"

Sau đó, ung dung lui xuống.

Sau khi vừa nhìn thấy bóng lưng Dung Tiêm Nhiễm dần dần khuất xa, Tiểu Xuân Đào đứng giữ cửa hồi lâu cũng chậm rãi tiến vào phòng.

Dung Tiêm Nguyệt yên lặng lắng đầu, Tiểu Xuân Đào biết vậy nên đành đứng yên đó, không tiếp tục đi vào phòng. Nàng lặng lẽ đưa mắt nhìn đoàn người Dung Tiêm Nhiễm rời đi, đôi môi mỏng khẽ cong lên lộ rõ hàm ý mỉa mai, trong mắt không giấu được vẻ khinh bỉ và kiên nghị.

.....

Bên ngoài Phụng Nghi Cung.

Đã sớm có kiệu đứng chờ.

Dung Tiêm Nhiễm lên kiệu, theo đoàn người chậm rãi rời khỏi Phụng Nghi Cung.

Trong chốc lát, vài người đứng bên kiệu bắt đầu to nhỏ thủ thủ.

Dung Tiêm Nhiễm cong môi cười đắc ý.

"Đi thôi —— "

"Vâng!"

Dung Tiêm Nhiễm đưa mắt chênh chếch hướng về phía Phụng Nghi Cung, trông mắt chột đời, phong hoa như mộng.

... Cứ tưởng là đã thay đổi ngoạn mục cỡ nào, ai ngờ cũng chỉ có như thế!

.....

Dưới triều, bên trong cung điện nguy nga tráng lệ.

Nam tử khoác long bào hơi nướng mảy.

"Là vậy sao?"

"Vâng!"

Thường Tổng quản đứng một bên trả lời.

Khóe miệng Hoàng đế lặng lẽ cong lên, trong con ngươi dài hẹp thoáng xuất hiện một tia nham hiểm.

Ngón tay quý dị di chuyển trên bàn, đột nhiên tiếng cười khê bật ra.

Ý cười trên môi mờ nhạt như bị phủ một lớp sương mù, đáy mắt là một màu đen sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hoàng thượng giá lâm!

Bên trong Phượng Nghi Cung.

Tâm cung được cách ly hoàn toàn với bên ngoài, đến cả Tiểu Xuân Đào cũng chỉ có thể đứng bên ngoài trông chừng, không dám mở miệng to tiếng.

Trong phòng, Dung Tiêm Nguyệt tựa lưng lên nhuỷn thấp, cầm quyển Kim Cương Kinh hôm qua mà không sao đọc tiếp nổi.

—— thân là Hoàng hậu, trải qua cuộc sống tủi nhục nơi lãnh cung, chịu đựng biết bao nhiêu sỉ vả gián tiếp hòng muốn tước đi uy nghiêm của một mẫu nghi thiên hạ, nhưng Dung Tiêm Nguyệt nằng bây giờ, lẽ nào lại chịu bại trận ngay khi mới xuất quân? Lẽ nào chỉ vì mấy câu khích tướng của vị tỷ tỷ - quý nữ cao quý của Dung gia mà ngay cả nô tỳ hầu cận bên cạnh mình cũng không dám đối mặt, tự nhốt mình trong phòng khóc thút thít?

Tuy hành động lần này của nàng không có lộ liễu là mấy nhưng tai mắt trong cung nhạy bén vô cùng, sợ rằng lúc này, trên dưới trong cung đều biết nàng là một vị Hoàng hậu vô dụng thất bại!

... Nàng rất muốn làm chút gì đó cho cô hoàng hậu kiếp trước, nhưng nếu như thay đổi nhân cách quá nhanh, điều đó sẽ khiến cho bản thân nàng gặp nguy hiểm.

Chỉ bằng mấy câu nặng câu nhẹ của Ý Quý Phi kia lại có thể khiến cho nàng nổi trận lôi đình sao?

Vậy ra lý do vị Hoàng hậu yếu đuối này bị ném vào lãnh cung đều là do bà chị kia hãm hại. Nhìn xinh đẹp thuần khiết thế kia, nào ngờ mặt sau còn độc địa mưu mô hơn người, ngay cả sơ hở cũng không tìm ra ở trên nét mặt nàng ta. Còn nói nếu như muốn cầu xin giúp đỡ thì dễ như ăn cháo nữa chứ?

—— Nói cái gì mà Hoàng Thượng sủng ái Hoàng hậu, chuyện này rõ ràng vốn là âm mưu!

Nếu không phải vì một lý do thần kì nào đó biến bản thân mình thành "Dung Tiêm Nguyệt" thì chỉ sợ vị Hoàng hậu này đã sớm không còn xương cốt để tồn tại. Bây giờ phân Hoàng hậu như nàng lại bị người khác đối xử không bằng thường dân, họ không ngừng gán cho nàng cái tội danh "Gà nhà bôi mặt đá nhau", đã vậy còn bị bà chị quý quyết kia lấy mẫu thân "mình" ra uy hiếp!

Chà chà, nói chung, nàng không nhận nổi cái ân sủng chó má gì đó của tên Hoàng Đế đó, nàng chỉ cần bảo toàn cái mạng nhỏ này thôi!

Dung Tiêm Nguyệt cảm khái trong lòng, khóe mắt liếc nhìn lư hương trên bàn, lại đưa mắt nhìn cuốn Kim Cương Kinh trong tay mình.

Một nén nhang trôi qua, ấy thế mà mới xem được hai trang.

Lặng lẽ lắc đầu, Dung Tiêm Nguyệt buồn bực ném quyển sách lên bàn.

Mà cũng chính lúc Dung Tiêm Nguyệt đang chờ người ra, định nằm xuống đánh một giấc ngủ thì nào ngờ âm thanh của Tiểu Xuân Đào vang vọng từ ngoài cửa vào: "Nương nương, Hoàng Thượng có khẩu dụ..."

Dung Tiêm Nguyệt thở dài một hơi.

... Coi như có việc để giết thời gian.

Bóng đêm mờ ảo đến mê ly.

Gió đầu mùa hạ tinh nghịch chạy vào chốn thâm cung, vừa mang một tia tò mò, lại vừa thích thú chạy khắp xung quanh lay động cả lá cây, hòa cùng với ánh trăng lấp ló sau đám mây đen.

Bên ngoài Phụng Nghi Cung, đèn lồng đã được thắp sáng dọc hai bên.

Trong phòng, ánh nền hình long phụng khẽ chấp chôn lung lay.

Dung Tiêm Nguyệt ngồi thoải mái trên nhuễn thấp, đối diện với bản thân trong gương, khuôn mặt yêu kiều nổi bật với làn tóc mây đen bóng, hai gò má nổi lên một vùng đỏ ửng.

Tiểu Xuân Đào sau khi chuẩn bị xong xuôi bèn thức thoi lui ra đứng sau bức rèm che bên ngoài, ngay cả chính bản thân nàng cũng có vài phần e thẹn, chờ đợi thánh quân đến sùng hạnh chủ tử mình.

Nói nàng không sốt sáng là giả, dù sao cũng là vua của một nước, người nắm toàn bộ quyền lực của một quốc gia, có thể nói là tương đương với tổng thống nhà nước.

Kiếp trước tuy nàng cũng là một cô gái khôn lỏi, nhưng chưa bao giờ nàng có cơ hội gặp được những vị nguyên thủ cấp cao dù chỉ là một lần.

"Hoàng Thượng giá lâm——"

Âm thanh lạnh lạnh rõ to truyền đến.

Một âm giọng ngập tràn nũng nịu vang lên khắp cả Phụng Nghi Cung: "Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng——"

Trên giường, Dung Tiêm Nguyệt cũng hồi hộp không kém, đưa mắt nhìn về phía cửa.

Tiếng bước chân rất gần.

Người đầu tiên bước chân vào chính là người đã từng đến lãnh cung truyền chỉ thị cho nàng, hần vội vã ngừng đầu quét mắt, nhìn thấy Dung Tiêm Nguyệt bèn lập tức quỳ gối: "Hoàng hậu nương nương cung an..."

Gần như cùng lúc đó, mùi gỗ đàn cũng nhẹ nhàng kích thích khứu giác nàng.

Một người đàn ông đi vào.

Tóc được quán quan kim gọn gàng, màu vàng chói lóa từ long bào với bức thêu những con rồng mạnh mẽ đang trườn xung quanh tà áo lẫn ống tay áo, trông rất sống động mà tỉ mỉ.

Dung Tiêm Nguyệt không khỏi giật mình trong lòng, không thể tin tưởng nhìn người đàn ông trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trẫm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nửa tỉnh nửa mê

Hàng lông mày tuấn lãng, đôi mắt thanh lệ, sống mũi thẳng tắp hình dọc dừa, môi mỏng cong đúng chuẩn đàn ông.

Mỗi một vẻ đẹp trên gương mặt người đàn ông đều giống như bước ra từ tranh vẽ, hoàn hảo từng đường nét, so với trang điểm còn xuất sắc và sắc xảo hơn, trông người nọ yêu nghiệt mà điển trai vô cùng.

Nàng nhìn ra được trong con ngươi hần lấp lánh ánh sáng tựa như ngọc lưu, tựa như ánh sao giữa bầu trời đêm tinh nghịch nhảy nhót giữa dải ngân hà.

Dung mạo như vậy, cho dù có so sánh với nữ tử với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đi chăng nữa thì vẻ đẹp của hần nổi bật và hấp dẫn hơn nhiều, huống chi là nam nhân, còn là đế vương của một nước!

Dung Tiêm Nguyệt hoảng hồn một phen, rất nhanh sau đó nàng nhận lại được ý cười khó hiểu của người đối diện.

Dung Tiêm Nguyệt vội vàng khom người: "Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng..."

Rũ mày xuống, tầm mắt liền rơi xuống mũi giày.

Chóp mũi cảm nhận được mùi hương thanh trúc một cách sâu sắc, đôi giày vàng kim chói lóa lập tức xuất hiện trong tầm mắt nàng.

"Đứng lên đi —— "

Âm thanh vừa thanh nhã, lại êm tai một cách kỳ lạ.

Lập tức, có một cánh tay vươn ra nâng người nàng dậy.

Dung Tiêm Nguyệt ngẩng đầu lên, gương mặt điển trai kia hiện diện gần ngay trước mắt nàng, vẻ đẹp của hắn đúng là không thể tìm thêm một tính từ hoa mỹ nào để mô tả hết dung nhan của người này.

Con người hắn đen như mực, khỏe mỗi cong một độ cong hoàn mỹ, ý cười tựa có tựa không.

"Hoàng hậu vẫn khỏe chứ?"

Dung Tiêm Nguyệt bị một màn sắc dụ và sững người, ngay sau khi nghe được câu hỏi thăm của đối tượng, nàng lập tức hoàn hồn cúi đầu đáp:"Đề Hoàng Thượng lo lắng, nô tì vẫn khỏe!"

"Vậy thì tốt!"

Hoàng Đế vỗ nhẹ mu bàn tay Dung Tiêm Nguyệt, âm thầm động viên.

Dung Tiêm Nguyệt quét mắt nhìn bàn tay to lớn đó đang đặt lên mu bàn tay mình, cảm thấy bản thân mình còn muốn nắm bàn tay thon dài đó lâu hơn một lát.

...

Xuân Đào phụng mệnh dâng trà thơm, sau đó lui ra ngoài canh cửa.

Bên trong gian phòng, mùi thơm của trà lượn lờ thanh ngát, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Trên giường, Dung Tiêm Nguyệt lật xem Kim Cương Kinh.

Cách đó, mỹ nam kia đang ngồi bên bàn, cũng giống nàng, xem sách.

Ánh nến e thẹn lay động, gương mặt hoa mỹ của người đàn ông được che giấu dưới thứ ánh sáng lung linh mờ ảo, giống như một loại rượu, yêu mị mà quyến rũ, đàn ông mà bí ẩn.

Ngay cả cách hắn dùng ngón tay lật sách cũng khiến cho người đối diện xem mà mất hồn.

Ban ngày gặp vị Ý Quý phi kia đã thấy đủ đẹp, đủ kiều mỹ rồi, nhưng tới tận bây giờ nàng mới biết, vị mỹ nhân kia vốn chẳng là cái gì.

Đột nhiên, gương mặt đẹp trai đó hơi ngẩng lên, ánh mắt trầm ám như thủy mặc nhìn về phía nàng, đôi môi hơi mỏng đột ngột cong lên.

"..."

Dung Tiêm Nguyệt giật thót tim.

Hiện tại nàng mới ý thức được không biết bản thân mình đã ngẩng người ngắm mỹ nam từ bao giờ.

Dung Tiêm Nguyệt lập tức cúi đầu tỏ ra bận bịu, luống cuống xem sách trong tay, miệng lẩm bẩm.

"Tình chấp là nguyên nhân của khổ não, buông tình chấp bạn mới được tự tại..."

"Hoàng hậu mệt rồi sao?"

Đột nhiên, thanh âm dễ nghe đó lại vang lên.

Dung Tiêm Nguyệt không biết trong miệng mình vừa thốt ra cái gì.

Nàng lật ra xem, không hay rồi, vốn dĩ nhớ đến một câu Thánh hiền dạy, bèn thuận miệng đọc để thoát ngượng...

Dung Tiêm Nguyệt âm thầm hít một hơi, rồi nở một nụ cười tươi đáp,

"Hoàng Thượng không mệt, nô tì cũng không mệt!"

Nói xong, Dung Tiêm Nguyệt lại phát hiện ra, câu nói vừa rồi như đào hố tự chôn mình.

Không biết hần có hiểu làm gì không?

Vị Hoàng Đế kia dường như cũng không nhận ra sự khác thường, trong mắt chỉ loé lên vui vẻ gật đầu: "Trăm quen rồi, nếu Hoàng hậu mệt thì cứ nghỉ ngơi trước đi!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt run run khóc mũi, sau đó cười ngượng.

Nhìn trời bên ngoài, nàng đoán từ lúc vị hoàng đế kia vào đây thì đã tầm khoảng hai khắc, ngoại trừ động chạm vào mu bàn tay nàng đến bây giờ, hần vẫn cứ ngồi một chỗ đó —— đọc sách.

Chả trách, đây chính là "Ân sủng"?

Dung Tiêm Nguyệt cảm giác bản thân có hơi thiếu kiên nhẫn.

Lật xem thêm vài trang sách, Dung Tiêm Nguyệt không kìm lòng được nữa đứng lên, cúi đầu nói.

"Hoàng Thượng, nô tì ngủ trước đây!"

"Ngủ đi!"

Dưới ánh đèn, mỹ nam không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ gật đầu một cái, tiếp tục xem sách.

Dung Tiêm Nguyệt khiếm tốn chậm rãi lui xuống.

...

Cách vài bức rèm che chính là giường ngủ đã sớm chuẩn bị đâu ra đó.

Dung Tiêm Nguyệt rửa mặt qua loa, sau đó lên giường, khẽ khàng thở phào một hơi.

Thật may, không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ là do nàng quá hốt hoảng.

Dung Tiêm Nguyệt trở mình, nhắm mắt lại, ngủ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh, cảm nhận mặt giường hơi chùn xuống.

Nàng ngủ hơi tỉnh nên người bỗng giật mình, cơn buồn ngủ lập tức biến mất.

Tiếp sau đó chính là một cánh tay rắn chắc đặt lên eo nàng.

Sự ám áp bất ngờ tập kích xuyên qua lớp y phục ngủ, da đầu Dung Tiêm Nguyệt trở nên căng ra.

"Không ngủ?"

Một thứ âm thanh ám muội nhẹ thổi quanh vành tai Dung Tiêm Nguyệt, rồi lan sang đến cổ, trái tim nàng bắt đầu đập rối loạn.

Dung Tiêm Nguyệt đáp lại bằng giọng âm mũi, ý bảo mình sắp ngủ.

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ của người đàn ông, vừa như thật vừa như ảo giác.

Rồi ngay sau đó, cổ nàng mẫn cảm theo hơi thở nóng bỏng của hần.

Ám áp, ẩm ướt.

"Ngủ đi!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt nhắm chặt mắt, trong đầu có thể mừng rỡ tượng cảnh tượng môi người đàn ông khẽ hôn lên cổ nàng.

Quyến rũ, gợi cảm, dụ tình.

Uầy —— không được nghĩ nữa! Nhanh ngủ thôi!

.....

Trước mắt trở nên tối sầm đi, trên người cũng nặng nề tựa như có tảng đá đè lên, không thể động đậy.

Nơi cổ vẫn mơ hồ truyền đến hơi thở đầy nam tính, có chút tê dại từ người đối diện, giống như có sợi lông tơ nào đó không ngừng vờ về, trêu chọc nàng, chớp mũi, thoang thoang ngửi được hương vị quen thuộc.

... Là mùi gỗ đàn.

Nghĩ vậy, sống lưng nàng chợt lạnh đi.

Chỉ là suy nghĩ thoáng qua, nàng nhớ lại khoảng thời gian bị cầm tù ở lãnh cung, tựa như một kẻ ngư trị bóng đêm, linh động như nước, lạnh lẽo như băng, người đàn ông áo đen bí ẩn, mỗi lần xuất hiện, mỗi lần biến mất, vẫn luôn là một dấu hỏi chấm lớn trong đầu nàng, nụ cười đầy ẩn ý và trêu chọc của hắn, không ngừng xâm chiếm suy nghĩ của nàng.

Hắn như bóng ma, chậm rãi bước vào nỗi sợ hãi của nàng, nhẹ nhàng, cúi đầu hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trẫm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: "trước đây trẫm chưa thấy bao giờ!"

Không giống như lần trước, chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, lần này, nụ hôn lại mang theo một cảm giác luyến tiếc đầy tình tế, giống như cánh hoa anh đào, vuốt nhẹ bờ môi nàng, từng chút một từng chút một dụ dỗ.

Nàng ngậm chặt môi, không chịu mở miệng ra.

Rốt cuộc hắn không kiên nhẫn trước sự chống cự của nàng, mạnh mẽ đặt một tay mình lên ngực nàng.

Nàng kinh sợ, hắn ngông cuồng thuận thế bắt nạt nàng.

Đưa thẳng lưỡi mình vào khoang miệng nàng, hắn mạnh mẽ cuốn lấy lưỡi nàng.

Hô hấp dần trở nên hỗn loạn, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng, khiến nàng như nhận thức rõ hơn, đây không phải là mơ!

Nhưng không phải mơ thì là cái gì?

Rõ ràng nàng không phải ở lãnh cung, mà là đang ở trong Phượng Nghi Cung, đang chung chăn gối với cái tên hoàng đế đẹp trai kia a!!

Dung Tiêm Nguyệt rừng mình bừng tỉnh.

Nàng mở mắt ra, đối diện với nàng là con người đen kịt tựa như viên châu đen óng ánh, con người đó nhìn chăm chăm vào nàng, như đang trói chặt suy nghĩ của nàng.

"Tỉnh rồi?"

Âm thanh nhàn nhạt hơi pha chút lưỡi biếng vang lên, trong đầu Dung Tiêm Nguyệt nhất thời trở nên hoảng hốt.

Âm thanh của tên Hoàng Đế này có phần giống với người đàn ông bí ẩn đêm nọ.

Dường như nhìn ra dáng vẻ thất thần của nàng, khóe môi Hoàng Đế chợt lan ra ý cười nhạt.

...

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên hoàn hồn.

Ánh nến khẽ động.

Bên ngoài màn che, dường như có bóng người chuyển động.

Dung Tiêm Nguyệt muốn bật dậy.

Hoàng Đế giờ tay lên đề bả vai nàng xuống:"Trời còn sớm, ngủ tiếp đi!"

Nói xong, Hoàng Đế bèn ngồi dậy đứng ở đầu giường.

"..."

Dung Tiêm Nguyệt cúi đầu, mặt ra vẻ mặt xấu hổ.

Tối hôm qua đến giờ, phận Hoàng hậu như nàng còn chưa có hầu hạ thay long bào cho hấn, cũng không hầu hạ hấn nghỉ ngơi, đúng là không biết phải nói gì.

"Haizz"

Lúc này, Hoàng Đế đột nhiên khề thờ dài.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Hoàng Đế, khóe mắt run lên.

Đôi chân vốn được phủ kín trong chăn, không biết từ lúc nào bị lộ ra ngoài.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ chiếc lấc chân.

Chiếc lấc chân phản chiếu thứ ánh sáng cao quý nổi bật trên nền da nơi mắt cá chân nõn nà, ngón chân hơi cuộn mình, tựa như sự run rẩy đáng yêu của người con gái, khiến người ta không khỏi kiềm lòng mà cưng chiều, yêu thương.

Dưới ánh nền nhẹ dịu, bao phủ bởi lớp lụa mỏng, nhẵn nhụi tựa mặt nước phẳng lặng.

Dung Tiêm Nguyệt theo bản năng co chân về, nhưng có vẻ đã chậm một bước.

Hoàng Đế nghiêng người, mắt cá chân nàng lập tức nằm lên lòng bàn tay hấn.

Dung Tiêm Nguyệt cứng đờ người, một chút cũng không dám động.

Cả một buổi tối người ta không làm gì mình cả, tới gần lúc lâm triều, người ta cũng chỉ sờ chân mình, ừm, không hơn!

"Rất đẹp!" Hoàng Đế nói.

"..."

Dung Tiêm Nguyệt co rút khóe môi.

Đây là khen chân nàng, hay là cái lấc chân...

"Trước đây Trẫm chưa từng thấy!"

Hoàng Đế nhìn về phía nàng, ánh mắt lóe lên một tia ngờ vực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trẫm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bất ngờ!

Dung Tiêm Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu nhưng rất nhanh che giấu đi."Trang sức thì nhiều như cô... Hoàng Thượng lại là người sống trong nhung lụa nên không nhớ rõ cũng là điều đương nhiên..."

Lời nói nhỏ nhẹ, ôn hòa tựa gió xuân.

Đáy mắt Hoàng Đế chợt lóe, lại cúi đầu đánh giá chiếc lấc chân bảy màu trên chân nàng, hoặc cũng có thể là đang luyện tiếc nhìn chân nàng.

Dung Tiêm Nguyệt không biết được.

Dù sao đây là lần đầu tiên có người khác giới nắm chân nàng, dù là ở kiếp trước hay kiếp này.

Và, đây cũng là lần đầu tiên có người nắm chân nàng giữ lâu đến vậy!

Dung Tiêm Nguyệt cúi đầu nhìn về phía mắt cá chân mình, đang suy nghĩ là có nên rút chân về không thì bên tai đã vang lên thứ âm thanh trầm thấp của vị Hoàng Đế, trong ngữ điệu có mấy phần trêu chọc, ngả ngớn,

"... Có tình hấp dẫn đối phương, rượu không uống cũng say cả lòng..."

Dung Tiêm Nguyệt nghe xong tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Hoàng Thượng..."

Dung Tiêm Nguyệt dùng sức né tránh, mạnh mẽ thu chân về.

Hoàng Đế thấy thế bật cười vui vẻ.

Dung Tiêm Nguyệt rũ mày, làm như có chút e thẹn.

Nhưng trên thực tế, trong đầu là đang bốc lửa đến nơi. Nàng muốn đánh chết gã này.

Dựa vào cái gì, nàng lại bị hắn trêu chọc thế chứ!

.....

Ánh nến lay động.

Bên ngoài màn trướng có những ba bốn người bận rộn vây quanh vị Đế vương.

Dung Tiêm Nguyệt ngồi bên đầu giường, mắt thấy mỹ nam đang được khoác thêm lên người những tầng tầng lớp lớp áo bào, dần dần trở thành một vị Đế vương uy vũ nghiêm nghị.

Lúc các người hầu đang chuẩn bị đeo đai lưng vào cho Hoàng Đế thì Dung Tiêm Nguyệt bèn xốc màn trướng đi ra.

Trên người nàng khoác một chiếc áo voan mỏng trắng, quả đầu được búi đơn giản, tuy thần thái trông có vẻ lười biếng, nhưng lại toát ra một nét đẹp yêu kiều, quý mỹ.

Hạ nhân thấy nàng đi ra liền chấp tay khom người xuống hành lễ.

Dung Tiêm Nguyệt cong môi, cười xã giao với mỹ nam hoàng đế.

Dưới chiếc mũ miện kia chính là gương mặt tuấn mỹ, có nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai ngời ngời.

"Đề nô tì phụng dưỡng Hoàng Thượng!"

Dung Tiêm Nguyệt cầm lấy đai lưng từ tay người hầu, bước chân đến bên người Hoàng Đế.

Trong mắt Hoàng Đế bèn lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ nghiêng người phối hợp với nàng.

Những người đứng phụng dưỡng bên cạnh cũng biết điều lui ra sau.

Hai tay Dung Tiêm Nguyệt đưa ra sau lưng Hoàng Đế, lúc này nàng mới nhận ra một điều: vóc dáng của Hoàng đế kia so với nàng cao hơn cả một cái đầu, hơn nữa mùi hương nồng nàn và ngọt ngào của Long Diên Hương khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Cái gọi là đai áo bào cũng chỉ đơn giản là phụ kiện để tăng uy nghi khí thế của Hoàng Đế, chứ ngay cả cái dây buộc cũng không có. Đối với Dung Tiêm Nguyệt mà nói, đó cũng chẳng khó khăn gì. Cái khó ở chỗ anh chàng Hoàng Đế đẹp trai kia từ lúc nàng bắt đầu đều đặn dán chặt mắt lên người nàng, ánh mắt đối phương tựa như viên pha lê trong suốt nhưng lại có gì đó thâm sâu khó lường, khiến người đối diện cảm thấy bức bách trong lòng, bởi vậy Dung Tiêm Nguyệt mới cảm thấy đầu ngón tay mình có chút lộn xộn.

Cho dù có thế nào, cuối cùng Dung Tiêm Nguyệt cũng hoàn thành nó một cách suông sẻ, nàng lui về phía sau một bước, lại ngẩng đầu lên đánh giá người ta, trong mắt chợt trở nên náo nức.

"Hoàng Thượng muốn ăn sáng ở triều sao?" Dung Tiêm Nguyệt hỏi.

Hoàng Đế nhú mày đáp: "Lẽ nào Hoàng hậu có bất ngờ gì sao?"

Dung Tiêm Nguyệt cúi đầu, làm ra vẻ e thẹn trước cái nhìn của mỹ nam Hoàng Đế: "Đúng như Hoàng Thượng nghĩ..." bất ngờ thì rất có thể!

"Được!"

Lời còn chưa dứt, Hoàng Đế đột nhiên lên tiếng đáp lại, sau đó hần đường như ý thức được lời nói có phần thất thổ của mình bèn gượng tay che miệng đáp: "Vây Trẫm sẽ chờ xem!"

.....

Dung Tiêm Nguyệt đứng ở trước cửa cung, cung tiền Hoàng Đế.

Cho đến khi bóng lưng vị Hoàng Đế biến mất khỏi tầm mắt, Dung Tiêm Nguyệt mới xoay người rời đi.

Tiểu Xuân Đào có chút sững sờ, không phải nói có bất ngờ gì sao, giờ lại quay trở về tầm cung?

"Nương nương..."

Xuân Đào mới vừa mở miệng, Dung Tiêm Nguyệt đã khoát tay: "Trước hết bồn cung muốn ngủ một chút!"

Nàng đã quyết định mình sẽ "Tranh sủng" một phen, nhưng vì cả đêm hôm qua ngủ không ngon nên việc trước tiên phải làm chính là lấy lại tinh thần và sức lực!

Ai ~! Đối với một người có khuôn mặt điển trai và mỹ mạo thế kia, nàng nhất định phải duy trì bản thân ở mức hoàn hảo nhất!

Chỉ là cuối cùng vẫn không thể đi đúng theo kế hoạch của Dung Tiêm Nguyệt.

Mới ngủ được một giấc, chỉ là trong lúc đang rửa mặt, nàng liền nghe Thường tổng quản – tâm phúc bên cạnh hoàng thượng tới đưa tin: "Nửa canh giờ sau Hoàng thượng sẽ ghé qua, mời Hoàng hậu hãy chuẩn bị cung nghênh thánh giá."

Cái này, không phải bình thường Hoàng thượng sẽ mất khoảng một canh giờ để lâm triều sao? Hơn nữa sau khi bãi triều, Hoàng thượng sẽ cùng vài trọng thần trong triều bàn bạc riêng tư, ít nhất cũng phải mất thêm nửa canh giờ?

Dung Tiêm Nguyệt nghe xong chợt ngẩn người, lập tức xoay người đến khu bếp của Phụng Nghi Cung.

Xuân Đào lon ton chạy phía sau, lo lắng cho chủ tử mình: "Sao nhanh vậy chứ..."

Với cả, theo như trí nhớ của nàng thì chủ tử mình có bao giờ tự tay xuống bếp lần nào trong đời đâu.

Có lẽ vì âm thanh làm bữa của mình hơi lớn nên Hương Lan đi bên cạnh lập tức tiến lên thấp giọng nhắc nhở: "Thân là nô tỳ, lo phận của mình đi!"

"..."

Xuân Đào ngậm miệng lại, không dám nói nữa.

.....

"Hoàng Thượng giá lâm——"

Âm thanh rõ to lạnh lạnh truyền đến.

Dung Tiêm Nguyệt đứng ở trước cửa, đi đằng sau Thường Tổng quản đang tiến lên dẫn đường, chính là vị Hoàng đế với một thân long bào rực rỡ uy nghiêm.

Với lớp áo choàng huyền sắc khoác bên ngoài, châu ngọc lấp lánh xung quanh đến chói mắt, trên gương mặt yêu nghiệt của người đàn ông chậm rãi lộ ra ý cười nhạt, một vẻ đẹp hoàn mỹ khó ai cưỡng lại được mà mê đắm.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn chằm chằm mấy lần, sau đó chậm rãi khom người cúi đầu.

"Nô tỳ cung nghênh Hoàng Thượng!"

Hoàng Đế bước nhanh tiến đến, đưa tay dịu dàng đỡ nàng đứng dậy.

"Làm phiền Hoàng hậu!"

Lời nói âm áp dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu, khiến cho đối phương không khỏi cảm thấy trái tim tan chảy một cách vô lý.

.....

Hai người Đế Hậu cùng nhau tiến vào phòng.

Cung tỳ nơi Phụng Nghi Cung trở nên bận rộn hơn ngày thường.

Com hương canh ngọt rất nhanh, được xếp đầy mặt bàn.

Hoàng Đế lặng lẽ đưa mắt nhìn chén canh thuốc được đặt trước mặt mình. Hàng lông mày chậm rãi nhướng lên, làm ra vẻ khó hiểu.

"Đây là nô tì tự tay làm!" Dung Tiêm Nguyệt có lòng lên tiếng giải thích cho vị Hoàng Đế.

Hoàng Đế lập tức cảm thấy có chút thú vị.

"Trăm nhất định phải cố gắng thường thức mới được!"

Dung Tiêm Nguyệt cúi đầu đỏ mặt đáp:"... Hoàng Thượng không thất vọng là được!"

Lời nói mềm nhẹ, du dương vang khắp cả gian phòng.

...

Ngoại trừ hai người phụng dưỡng là Thường Tổng quản và Xuân Đào thì những cung tỳ khác đều lui hết ra ngoài phòng.

Theo quy định trong cung, cơm nước của Hoàng Đế phải do chính Thường Tổng quản đảm nhiệm. Nhưng lúc này, Hoàng Đế lại chỉ giờ tay ngăn cản hành động của Thường Tổng quản, chỉ tự mình bưng chén canh thuốc kia, đưa lên miệng mình, thường thức.

Trong mắt Thường Tổng quản đột nhiên lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng che giấu đi.

Dung Tiêm Nguyệt không hề chú ý tới sự thay đổi khác thường trên nét mặt của Thường Tổng quản, chỉ nhìn cử chỉ của tên Hoàng Đế, âm thầm tán dương.

Đúng là trai đẹp, ngay cả giờ tay hay nhất chân, cũng đều phong hoa và tiêu sái lạ thường!

"Hoàng Thượng thấy thế nào?"

Thấy chàng Hoàng Đế đẹp trai uống được mấy ngụm, Dung Tiêm Nguyệt bèn lên tiếng thăm dò.

Hoàng Đế chậm rãi gật đầu đáp:"Vị cam, ấm áp!"

Nói xong bèn ngẩng đầu quay về phía Dung Tiêm Nguyệt gật đầu cười dịu dàng.

Xem ra hẳn rất hài lòng!

Dung Tiêm Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ biểu cảm của nàng đều rơi vào trong mắt của vị mỹ nam Hoàng đế, con ngươi hắn vừa ánh lên ý cười lại đột ngột biến mất, đáy mắt có chút buồn bã, tâm trạng cũng theo đó mà chùng xuống.

—— cái gọi là "Tự tay" làm thì thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ đến khi nàng múc canh ra nôi, nàng ném thử và cảm thấy nó chẳng khác gì mấy món thường dân ngoài đường, thế nên để nó trở nên đặc biệt hơn, nàng đã bỏ thêm chút gia vị đặc biệt nhằm tăng thêm mùi vị của món canh, cho thêm cảm giác mới mẻ.

Dung Tiêm Nguyệt cong môi cười duyên dáng, tự tay gấp thức ăn cho Hoàng Đế.

Nếu đổi lại là nàng của ngày xưa, làm gì có chuyện nàng chủ động hạ mình hầu hạ người khác, nhưng bây giờ, cứ tự an ủi mình đang hầu hạ cho trai đẹp, có can tâm tình nguyện cũng không tệ.

Hoàng Đế nhìn ra mọi suy nghĩ thông ra biểu hiện ngoài mặt của nàng, ánh mắt bèn tối lại, con ngươi lóe lên một tia tà mị.

Bình thường không cười đã đẹp, mà một khi khoe môi cong lên, vẻ đẹp đó lại trở nên khuynh quốc khuynh thành.

"Hoàng hậu... có yêu cầu gì sao?"

Nếu như Dung Tiêm Nguyệt chịu ngẩng đầu lên vào lúc này thì sẽ nhìn thấy ý cười trên choker trong mắt vị Hoàng Đế.

Chỉ tiếc là giờ phút này Dung Tiêm Nguyệt đang mải mê bận rộn phục vụ cơm nước nên sau khi nghe được một câu như vậy, nàng hơi ngẩng đầu, trong mắt mang theo ý buồn bất đắc dĩ:"Ồ trong mắt Hoàng Thượng, nô tì là loại người như vậy sao?"

Hoàng Đế hơi sững sờ, không ngờ rằng một câu hỏi vu vơ của mình lại khiến nàng đau lòng như vậy, tay vội vàng buông muống vàng, nắm tay kéo Dung Tiêm Nguyệt vào lòng mình, tay rất tự nhiên đặt bên hông nàng, nhẹ giọng động viên.

"Trẫm nói đùa thôi, Hoàng hậu đừng để bụng..."

"..."

Dung Tiêm Nguyệt cắn môi.

Bàn tay ấm áp bên hông suýt chút nữa khiến nàng nói không nên lời.

Sao đột nhiên nàng cứ có cảm giác như bị chiếm tiện nghi nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trẫm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một lòng say mê

Nàng ngẩng đầu, khỏe mắt xuất hiện vài giọt lệ óng ánh mê ly, nàng khỏ sở nhìn nam nhân đó, đau lòng nói: "Lúc trước là nô tỳ có lỗi, Hoàng thượng nghĩ nô tỳ là người như thế cũng không sai, là nô tỳ tự làm tự chịu. Nhưng từ sau khi ra khỏi lãnh cung, nô tỳ đã ngẫm nghĩ lại rất nhiều điều... Hôm nay nô tỳ rửa tay làm canh thuốc, không phải vì sự sùng ái, là chỉ đơn giản là vì muốn nhận lỗi với Hoàng Thượng!"

Nói xong, Dung Tiêm Nguyệt bèn rời khỏi người hắn, định làm dáng kính cẩn cầu xin.

Chỉ là vừa mới đứng lên, eo của nàng đột nhiên bị một trận tập kích đột hai, hông của nàng một lần nữa trở nên căng thẳng.

Nàng bị Hoàng Đế đẹp trai kéo ngồi xuống.

"Tiêm Tiêm!"

Cách xưng hô thân mật này khiến Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy ngỡ ngàng.

Người thân của nàng, đã từng gọi nàng bằng cái tên ấy.

Kể từ sau khi đáp đất đến đây, ngoài hai chữ "Hoàng hậu" hay "huong nương" ra thì dường như nàng cũng quên mất mình vốn tên gì.

Dung Tiêm Nguyệt vừa quay đầu thì gương mặt tuấn mỹ của vị Hoàng Đế như gần trong gang tấc.

Con ngươi đen láy lóe lên một tia đầy ưu thương, rõ ràng dễ thấy.

... Mà người đàn ông vừa mới kéo hông nàng về lại không hề phát hiện ra.

.....

Hoàng Đế nhìn người con gái vẫn còn thất thần ngồi trong lòng mình, đuôi mắt bỗng nhướng lên.

"Trẫm biết Tiêm Tiêm là người rất hiền lành. Còn chuyện lần trước, trẫm cũng là bất đắc dĩ, thử nghĩ mà xem Dung gia nhà nàng chính là một trong hai trọng thần chủ chốt trong triều, lẽ ra phải hướng về quyền khuynh quốc gia. Nhưng Dung Tông Hoa—— thân là con trai trưởng của Dung gia, đã sớm vào triều được mấy năm, tay nắm giữ đội ngũ quân kỵ quyền cao, nhưng lại dám ngang nhiên phạm pháp, dám hành dung người bên đường! Không phải Trẫm muốn nhắm vào Dung gia nàng, chỉ là nếu như không làm như vậy, sợ rằng không lấy làm gương cho kẻ khác!"

"Có lẽ Tiêm Tiêm không biết, tội của bọn họ, có lưu vong ba ngàn dặm cũng không đủ rửa sạch. Nhưng vì cuối cùng Trẫm nể mặt Tiêm Tiêm nên mới chỉ thu toàn bộ binh quyền của bọn họ. Trẫm biết Tiêm Tiêm phải chịu khổ ở lãnh cung nhưng cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Sở dĩ quyền lực của Lục cung trẫm cũng giao vào tay tỳ nàng!... Trẫm cũng biết nàng và tỳ nàng không thân thiết với nhau, nhưng nói gì hai người cũng là tỳ muội của Dung gia, Tiêm Tiêm cũng có thể rộng rãi với người của Dung gia một ít, không phải sao?"

Nói xong lời cuối cùng, Hoàng Đế than nhẹ một tiếng, ôn tồn giải thích thêm: "... Tiêm Tiêm, nàng là người biết rõ Trẫm say mê và yêu thương nàng đến nhường nào, cần gì phải nói những lời đó để trẫm thương tâm!"

Dung Tiêm Nguyệt ngo ngắc lắng nghe, mãi đến khi cả người rơi vào vòng tay của vị Hoàng đế đó, chóp mũi đều là hương vị đặc trưng ngọt ngào của Long Tiên Hương, lúc này nàng mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Ngay từ lúc bắt đầu, nàng vốn nghĩ rằng cô nàng "Dung Tiêm Nguyệt" kia vì không chịu đựng nổi cuộc sống khổ cực nơi lãnh cung nên mới đi tìm chết, kể cả sau khi trở về Phượng Nghi Cung, mặc dù vẫn luôn nghe đồn nàng được "Hoàng Thượng sùng ái" các kiểu, nhưng nàng chưa bao giờ coi nó là thật. Dù sao cái vị tỳ tỳ cùng tổ cùng tông kia cũng thâm hiểm vô biên. Mãi cho đến bây giờ, nàng mới hiểu rõ, thì ra vị Hoàng Đế đúng là rất sùng ái "nàng".

—— Thân là Hoàng Đế, không chỉ sở hữu một vẻ đẹp tuyệt mỹ không ai sánh bằng, nắm giữ hậu cung với hàng chục cô mỹ nhân nhan sắc tuyệt trần, nếu như không thật lòng thì hẳn việc gì phải vì một câu hờn giận của nàng mà kiên nhẫn giải thích toàn bộ chính sự trong triều cho nàng hiểu! Mà mọi

chuyện hẳn làm đều là vì nàng mà suy xét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Có gì khác thường!

Người ta nói sự sùng ái của đế vương giống như lưỡi dao hai mặt, nếu "Dung Tiêm Nguyệt" kiếp trước có tính cách kiên cường một chút thì hà tất gì cuộc đời của nàng ta lại dựa cả vào hắn? Nhưng...

Đột nhiên, trong đầu Dung Tiêm Nguyệt bắt ngờ hiện lên hình ảnh người đàn ông áo đen hôm nọ.

Cả người Dung Tiêm Nguyệt lập tức cứng đờ, mà bởi vì toàn bộ cơ thể nàng đều nằm trong vòng tay Hoàng Đế nên Hoàng Đế ngay lập tức nhận ra được sự khác thường.

"Làm sao vậy?"

Hoàng Đế hơi nâng vai nàng lên, để nàng có thể đối mặt với hắn.

Trên gương mặt vị hoàng đế đẹp trai đó xuất hiện một tia lo lắng khôn nguôi, ánh mắt gấp gấp nhìn trái nhìn phải cẩn thận quan sát nàng có gì đó không ổn hay không.

Dung Tiêm Nguyệt bất đắc dĩ cười gượng, điều này cũng giúp nàng nhận ra một điều nữa, chính là Xuân Đào cùng với vị Thường tổng quản kia đã sớm lui ra ngoài từ lúc nào. Trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ.

"Nô tì... Nô tì tội chết!"

Dung Tiêm Nguyệt mở miệng, cũng chỉ biết nói mỗi câu này. Định đứng dậy khuyu gối nhận tội.

Hoàng Đế biết thế bèn nhanh tay kéo nàng về, lại nhẹ giọng tiếp tục an ủi: "Chỉ cần Tiêm Tiêm biết nỗi khổ tâm của trăm là được rồi! Trăm cũng đảm bảo với Tiêm Tiêm, từ nay về sau, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng tuyệt đối sẽ không để Tiêm Tiêm chịu thêm oan ức nào nữa!"

"Được rồi, trăm đói bụng! Dừng bữa đi!"

Cuối cùng, sau khi Hoàng Đế dùng thức ăn sáng ở Phụng Nghi Cung, lại cùng Dung Tiêm Nguyệt trò chuyện vài ba câu, sau đó mới rời đi.

Bên ngoài Phụng Nghi Cung, Dung Tiêm Nguyệt đứng trước cửa cung đưa tiễn.

Hoàng Đế khoát tay ý muốn nàng quay trở về cung: "Trời gió lạnh, Hoàng hậu mau vào trong đi!"

... Trên đỉnh đầu mặt trời cao chiếu rọi, khắp nơi đều thoang thoang hương gió dịu nhẹ phát phơ.

Mới đầu mùa hạ, gió cũng có như gió đông, làm như hệ miễn dịch của nàng kém lắm không bằng?

Dung Tiêm Nguyệt vẫn lễ phép làm tư thế cung tiễn, khóe mắt liếc về phía xa xa nơi có bóng dáng mấy người cung tỳ len lút đứng một góc vội vàng trốn đi, khóe môi nàng cong lên ý cười thâm hiểm.

Không hổ danh là Hoàng Đế, tâm cơ đúng là không phải thâm sâu bình thường!

Có lẽ nhận được sùng ái từ Hoàng đế, cũng sống không được tốt cho lắm...

.....

Bên trong Đế liễn*.

**Đế liễn: xe ngựa của hoàng đế.*

Hoàng Đế - Dạ Lăng Cảnh cong môi cười đầy ẩn ý, sóng mắt hơi lưu chuyển. Trong lúc lơ đãng, phong thái nghiêng nước nghiêng thành hiện ra như có như không.

Thường Tổng quản ngồi một bên lơ đãng nhìn, một lúc bèn cúi đầu bận bịu, không dám ngẩng đầu lên nhìn thêm một chút.

Hoàng Đế là người trời sinh tính nhạy cảm, cho nên hẳn dễ dàng bắt được dáng vẻ ngoan ngoãn khác thường của người hầu hạ mình.

Dạ Lăng Cảnh lười biếng, hơi nhướng mày nhìn về phía Thường Tổng quản đang mãi mê cúi đầu.

"Hôm nay có nhìn ra được gì không?"

Mở đầu câu hỏi chỉ mang tính chất xã giao.

Thường Tổng quản lập tức nâng tay, cung kính đáp: "Hoàng Thượng đồng cảm và hết mực cưng chiều Hoàng hậu nương nương!"

Dạ Lăng Cảnh cười nhạt đáp: "Những lời này, lúc trước ngài cũng đã từng nói!"

Thường Tổng quản cười gượng, thói xu nịnh bắt đầu trỗi dậy: "Lúc trước nô tài chỉ nghe được thông qua Hoàng Thượng, nhưng lúc này, việc Hoàng Thượng đối xử tốt với Hoàng hậu, là do chính nô tài rõ ràng tận mắt chứng kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: "náo nhiệt";

Trong mắt Dạ Lăng Cảnh sóng sánh ý cười, thoả mãn gật đầu, "Không hổ là tâm phúc bên cạnh trăm, trả lời rất thành thực!"

Thường Tổng quản đắc ý ngẩng đầu.

"Nô tài là người của hoàng thượng, thành thật với Hoàng Thượng là điều đương nhiên!"

"..."

Dạ Lăng Cảnh cười nhạt một hồi, sau đó quay đầu rũ mi chộp mắt.

Thường Tổng quản nhìn thấy Hoàng Thượng không tiếp tục để ý đến mình bèn yên lặng thờ phào nhẹ nhõm.

Không phải vì hấn sốt sắng mà bởi vì cái nhìn sắc bén của Hoàng Thượng, rõ ràng là không chuyện gì có thể qua mắt được người.

Không nói đâu xa, hồi trước sau khi Hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung, Hoàng Thượng thu không ít bao nhiêu là tấu chương yêu cầu "Phế hậu" từ chúng đại thần, dần dần triều đình cả trên cả dưới đều trở nên hỗn loạn. Nếu tiên đế vẫn còn tại vị thì giải quyết mớ rắc rối đó cũng rất đau đầu, nhưng Hoàng Thượng chỉ cần xoay tay đã khống chế binh quyền kỳ binh kinh thành, còn xử lý một cách âm thầm lặng lẽ với đám trọng thần có bất mãn trong triều — thể cũng đã đủ chứng minh Hoàng Thượng là anh minh thần võ đến nhường nào.

Lúc trước hẳn cho rằng hoặc là Hoàng Thượng chỉ có mấy phần hứng thú với vị Hoàng hậu nương nương kia, hoặc là vì nể mặt Hoàng hậu nương nương là con gái của Dung gia... Dù sao việc vào hay ra lãnh cung cũng đều do Hoàng Thượng quyết định.

Nhưng bây giờ khi tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng đối xử với Hoàng hậu nương nương... Đúng là tình cảm rất chân thành và nhiệt tình. Đừng nói tới chuyện lâm triều sớm, bãi triều cũng nhanh như chong chóng mà thậm chí còn ăn cả món canh thuốc do đích thân Hoàng hậu nương nương "Tự tay" làm.

Xem ra, từ nay về sau phải hầu hạ cẩn thận với vị Hoàng hậu nương nương kia mới được.

Đang mãi nghĩ ngợi vu vơ, Thường Tổng quản đột nhiên nghe được âm thanh nhàn nhạt phát ra từ miệng Hoàng Đế.

Nếu không phải vì hẳn là người ngồi bên cạnh hoàng đế thì cũng hầu như không nghe được.

"Bắt đầu từ ngày mai, sẽ lại náo nhiệt lắm đây..."

"..."

Thường Tổng quản nghe xong cả người bèn run lên, nhớ đến những cử chỉ, hành động thân thiện mà Hoàng thượng đối với hoàng hậu khi rời khỏi Phụng Nghi Cung, trên trán lập tức xuất hiện một vệt nếp nhăn.

Cái gọi là "Thánh tâm khó dò", đúng là không sai vào đâu được...

.....

Trong Lai Nghi Cung – cung điện của Ý Quý Phi.

Dung Tiêm Nhiễm với hoa phục áo gấm, dung nhan mỹ lệ vô song đứng trước cửa sổ, ánh mắt trôi lạc về phía bể hồ đầy màu sắc rực rỡ.

Cảm lý ở Đại Hạ không phải là sinh vật quý hiếm: thân hình thoi, mình dầy. Viên lưng cong. Màng mang rộng sắc sỡ gắn liền với eo, so với cảm lý ở Ngự Hoa Viên thì cũng không thua kém xa.

*Cảm lý: là cá chép.

Nhưng một loài sinh vật rõ ràng đẹp cỡ này thế mà trên gương mặt Ý Quý Phi Dung Tiêm Nhiễm lại chẳng có chút ý cười nào. Mà thay vào đó lại là sự ghen tức, giận dữ.

"Nương nương..."

Cung tỳ bung bung trà sâm bước tới, vừa mới mở miệng thì đồng thời Dung Tiêm Nhiễm cũng đen mặt xoay người.

"Đùng —— "

Âm thanh vỡ vụn lanh lảnh vang lên, cô cung tỳ thấy vậy bèn vội vàng quỳ rạp xuống, đầu gối tiếp xúc với mảnh vỡ roi vương vãi của chén trà.

Máu tươi đỏ rực lênh láng bám lên y phục của cô cung tỳ.

P/s: Có vẻ như bắt đầu hấp dẫn rồi đây, đúng như câu đại ca Hoàng nói...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Âm mưu

Cả người cung tỳ đau đớn run lấy bầy, một bên gò má in hằn năm dấu tay đỏ chót, nhưng có muốn giơ tay lên ôm mặt cũng không dám, miệng bắt đầu hô hoán kêu tha.

"Nương nương tha mạng —— "

Dung Tiêm Nhiễm cười gằn, cũng không thèm nhìn cái cô cung tỳ kia, chỉ xoay người đi đến nhuyển tháp cách đó không xa, nhắm mắt dưỡng thần.

Đại cung tỳ của Lai Nghi Cung - Hương Ngọc nhàn nhạt liếc mắt nhìn cả người kẻ hầu kia sắp co quắp ngất xỉu đến nơi bèn bước đến vẫy tay: "Người đâu, lôi xuống!"

"Vâng!"

Vài cung tỳ khác bước vào lôi cung tỳ đó rời khỏi cửa điện.

Rất nhanh, căn phòng lại trở về sự yên tĩnh vốn có.

Hương Ngọc cũng không đánh giá tình hình xung quanh, chỉ ra hiệu đóng cửa điện, bước nhanh về phía nhuyển tháp.

Cách một lớp màn trướng, đàn hương mật mờ xung quanh khiến đầu óc con người trở nên thanh tĩnh.

Dung Tiêm Nhiễm vẫn không mở mắt, mày lại nhíu chặt tỏ vẻ bất an.

"Hương Ngọc, người nói xem thái độ lần này của Hoàng Thượng, là thật, hay giả?"

Đột nhiên, Dung Tiêm Nhiễm lên tiếng hỏi.

Hương Ngọc trầm giọng nói: "Nô tỳ không biết, chỉ biết là cho dù Hoàng Thượng có thật lòng hay giả dối thì đối với Dung gia nhà chúng ta đều có lợi cả, Quý Phi nương nương hà tất gì phải để bụng!"

Dung Tiêm Nhiễm nghe xong ngẩn người, môi nhẹ cong lên: "Không hổ danh là người của Dung gia, mỗi lời nói đều vì Dung gia mà suy nghĩ!"

"Quý Phi nương nương quá khen!" Âm thanh đậm nhạt của Hương Ngọc không nghe ra được rốt cuộc là nàng có tâm tình như thế nào.

Dung Tiêm Nhiễm hừ lạnh, sau đó ngồi dậy.

Hương Ngọc thấy vậy ngã quỵ xuống sàn.

"Xin nương nương trách phạt!"

Dung Tiêm Nhiễm lạnh lùng nhìn Hương Ngọc, trong mắt lóe qua một tia tàn nhẫn: "Lúc trước nói cái gì mà vì mưu đồ, để ta ngồi lên cái vị trí dưới đuôi của ả thứ nữ kia, vì Dung gia, ta nhin. Nhưng vất vả lắm mới có được quyền nắm giữ lục cung, mắt thấy cái vị trí hoàng hậu kia không còn xa nữa thì kết quả lại thế nào... ả nữ nhân kia lại trở về!"

"Ta đã bảo các người phải nhớ cớ tận gốc Tiết di nương đi, các người ngoan cố đòi giữ tính mạng bà ta lại, liệu các người có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của ta không? Hay là trong mắt các người, ả thứ nữ kia so với ta còn quan trọng hơn?"

"Nói cái gì mà thiếu kiên nhẫn sẽ loạn đại mưu, trong triều Dung gia các người cùng đường, gây họa, cuối cùng là lỗi ta vào hậu cung để chịu bị dày vò tra tấn! Dựa vào cái gì!"

Nói xong những lời cuối cùng, Dung Tiêm Nhiễm không màng đám tai vách mạch rừng xung quanh, hầu như rống cổ hét lên.

Hương Ngọc vẫn chỉ quỳ ở đó, không hề nhúc nhích.

"Nương nương, đã vào cung thì phải chịu khổ..."

"..."

Dung Tiêm Nhiễm hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh.

Đúng rồi, đã vào cung, nàng biết thân là nữ nhân của Hoàng Đế thì phải gánh chịu bao quả đắng, có điều biết là một chuyện và tự mình trải qua lại là chuyện khác.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, môi cũng mím chặt nhẫn nhịn.

Hương Ngọc tiếp tục nói: "Nương nương, người biết rõ, lão gia rất yêu thương người! Còn người kia, chỉ là kẻ bất đắc dĩ... Cho dù người kia có thật hay giả, có tốt hay xấu thì cũng mang họ Dung gia nhà chúng ta, nên cũng đành cắn răng đáp lại thôi!"

"Việc hoàng thượng có hành động sủng ái vị kia, cho dù nương nương không ra tay thì đám quan thần trong triều cũng sẽ không bỏ qua, hơn nữa với tính cách của người đó, e rằng không cần nương nương động thủ cũng sẽ làm vài chuyện. Cho nên, nương nương chỉ cần giả vờ thân thiết với vị kia, ngồi chờ xem cuộc vui!"

Chậm rãi mà nói, bình tĩnh vô ưu, không một tia ngập ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trầm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dự tính

Dung Tiêm Nhiễm nhìn chằm chằm Hương Ngọc, đáy mắt hơi đổi, bộ dáng hận thù ban nãy cũng biến mất.

Nàng kéo khóe môi, hờn nhẹ.

"Đứng lên đi —— "

"Vâng!"

Hương Ngọc nâng người đứng dậy.

Dung Tiêm Nhiễm nhìn theo từng cử động của nàng, y phục chỉnh chu, trong suốt quá trình đứng dậy không hề có bất cứ sự chật vật hay nhúc nhích thể hiện thông qua nét mặt, cử chỉ ung dung, bình ổn.

"Hương Ngọc, người bao nhiêu tuổi?"

Dung Tiêm Nhiễm hỏi, gương mặt của trở nên hòa nhã và dịu dàng hơn, là dáng vẻ kiều mị vô song của Ý Quý Phi đứng đầu hậu cung Đại Hạ.

Cái người vừa mới điên cuồng phát hỏa kia rõ ràng chỉ là ảo giác.

Hương Ngọc cúi đầu, ngữ khí hững hờ như cũ.

"Nô tỳ đã mười chín ạ!"

Dung Tiêm Nhiễm đánh giá nàng từ trên xuống dưới, vui vẻ gật đầu: "So với Bôn cung thì lớn hơn một tuổi! Nếu đứng ở vị trí dân chúng mà xem xét thì Bôn cung phải xưng với Hương Ngọc một tiếng "Tỷ tỷ" nhỉ!"

Hương Ngọc hơi giật mình, chân lùi về sau một bước, lần này, trong giọng nói cuối cùng cũng đã có chút kinh hoàng.

"Nô tỳ không dám, Hương Ngọc có thể phụng dưỡng bên cạnh Quý Phi nương nương chính là phúc khí của nô tỳ!"

Dung Tiêm Nhiễm cong môi cười nhạt, khoát tay áo nói: "Được rồi, không cần phải giả bộ lo sợ, mặt mày tái mét này nọ làm gì, chẳng phải mới vừa rồi còn mạnh mẽ nói những lời khiến bôn cung mắt mặt sao?"

Dung Tiêm Nhiễm khoát tay lên vai Hương Ngọc, sau đó đi về phía cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, đám câmlýngoi mình lên mặt nước, vui vẻ chơi đùa.

Dung Tiêm Nhiễm đưa mắt nhìn, khóe môi cong lên ý cười tà ác.

Dù là cá vườn có ảm áp vui vẻ cỡ nào thì giờ khắc này, có hản ý lạnh rung mà tới.

.....

Bên trong tấm cung Phụng Nghi Cung.

Xuân Đào mặt mày vui vẻ, hồ hởi không thôi: "Lúc trước nô tỳ nghe nói hoàng thượng rất yêu thương nương nương. Bây giờ mới tận mắt chứng kiến, thì ra Hoàng thượng thật lòng thật tâm với nương nương ạ!"

Dung Tiêm Nguyệt yên lặng lắc đầu.

Kể từ lúc quen biết với cô nhóc này thì đây là lần đầu tiên thấy cô bé cười vui vẻ như vậy.

Có điều vui vẻ của cô nhóc này chỉ vì biểu hiện thân thiết của vị hoàng thượng kia dành cho chủ nhân của mình, giống như người thỏa mãn nhất chính là cô nhóc đó vậy.

Chỉ là nếu như nàng ta chỉ vì điều đó và cảm thấy vui vẻ, thì quả nhiên, cô nhóc này quá tầm thường!

Nhẹ hóp ngum trà, Dung Tiêm Nguyệt đưa mắt nhìn vô định vào khoảng xa xăm "Ngươi, chỉ thấy được những thứ này?"

"..."

Nụ cười trên gương mặt Xuân Đào chợt tắt ngúm: "Nương nương..."

Dung Tiêm Nguyệt cười nhạt, nói một lời khiến gương mặt Xuân Đào trở nên trắng bệch.

"Thật ra, Hoàng Thượng đã có ý định phế hậu!"

"Sao có thể —— "

Xuân Đào cũng tròn tròn hai mắt.

Dung Tiêm Nguyệt thở dài, buông chén trà xuống: "Ngươi có nhớ trước cửa cung Hoàng Thượng đã nói gì không?"

Xuân Đào vội vã gật đầu.

Vốn được tận mắt chứng kiến chủ tử mình được Hoàng Thượng cưng chiều đến bậc nào, nàng cũng rất vui mừng, sau đó ở trước cửa cung lại nghe được những lời nói thăm thiết mà Hoàng Thượng dành cho Hoàng hậu mình, nàng cứ ngỡ như mình đang nằm mơ. Mà không chỉ có nàng, mà những cung tỳ hầu hạ xung quanh cũng vui mừng thay.

Tuy theo tiểu thư nhà mình tiến cung không được bao lâu, nhưng nàng biết nếu sống trong cung, người nào được Hoàng thượng coi trọng thì ngay để cả cung tỳ trên dưới đều nhận được đãi ngộ rất cao, cuộc sống về sau cũng yên ổn và dễ chịu hơn nhiều. Sở dĩ, cũng chính bởi vì vậy, nên nàng mới xác định Hoàng Thượng đối với nương nương nhà mình tình thâm ý dày.

Dung Tiêm Nguyệt lên tiếng giải thích: "Lúc đó ta cũng vui mừng không kém, nhưng khi ta lơ đãng liếc nhìn Hương Lan, nàng dường như không có gì kinh ngạc —— tuy Hương Lan là đại cung tỳ của Phụng Nghi Cung, nhưng có người nói từ nhỏ nàng đã sống ở trong cung, đã từng cũng phụng dưỡng Hoàng Thượng!"

"..."

Xuân Đào tròn to hai mắt.

Hương Lan từng hầu hạ bên cạnh hoàng thượng sao? Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến việc hoàng hậu nhà mình được Hoàng Thượng sủng ái?

Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, nhưng không nói lên được thành lời, hô hấp bắt đầu có phần gấp gáp.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn Xuân Đào, biết lời nói của mình đã phát huy tác dụng.

"Nếu biết rõ tính cách Hoàng Thượng thì lẽ ra Hương Lan phải sinh lòng kinh ngạc mới đúng, vậy cái thái độ kia là thế nào?"

"..."

Xuân Đào hít một hơi thật sâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên trắng bệch, "Nói như vậy, Hoàng Thượng đối với nương nương..."

Dung Tiêm Nguyệt cười nhạt, kéo Xuân Đào qua.

Nếu hai chủ tớ bọn họ có một cuộc sống thuận buồm xuôi gió, chưa từng phải gặp bất cứ khó khăn gì thì những lời nàng vừa nói, điều đầu tiên Xuân Đào phản ứng chính là thành thật cho rằng Hoàng Thượng yêu thương chủ tử mình chân thành. Thế nhưng chủ tớ bọn họ lại đi trên một con đường đầy gian nan khúc khuỷu cho nên suy nghĩ phải khác so với người bình thường ——

Quả nhiên, giờ phút này cả người Xuân Đào chợt lạnh đi.

Dung Tiêm Nguyệt tiếp tục nói: "Đúng là Hoàng Thượng có chút tình cảm với ta, chỉ là ta mới trở về từ lãnh cung, mọi nhất cử nhất động đều bị người ngoài dòm ngó, nếu làm lỡ đi sai nước, sẽ khiến đám người đó đổ mắt lên mà hận thù, thậm chí sẽ làm ra những chuyện không ai tưởng tượng được!..."

"Sở dĩ, ngày hôm nay trước cửa cung Hoàng Thượng làm vậy, chính là cố ý... Dù sao thân cũng là người đứng đầu lục cung, dựa dẫm vào sự sủng ái của Hoàng thượng, có thể sống yên ổn được dài lâu!!"

Sau khi nghe Dung Tiêm Nguyệt nói xong những lời này, trong mắt Xuân Đào dường như lóe lên một tia rõ ràng.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập sự thân cận và dịu dàng.

Nếu những vị bá tước vào cái vị Hoàng Đế kia đã ép nàng đến mức độ này thì nàng cũng nên nhanh chóng dạy dỗ thật tốt tiểu nha đầu duy nhất mà mình tin tưởng này thôi.

Nói cái gì mà vị nào xuyên không cũng thần thông quảng đại, không gì không làm được. Dưới cái nhìn của nàng, chính là hai tay trời gà không chặt, bốn bề đều là địch, muốn làm chút chuyện "đáp trả" mà không vướng phải sơ hở thì phải chuẩn bị chu đáo mới được!

Sau một lát, Xuân Đào mím chặt khóe môi.

"Nô tỳ rõ rồi, nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận để bảo vệ nương nương!"

"Được, ta tất nhiên là tin tưởng Xuân Đào!"

Trong mắt Dung Tiêm Nguyệt ánh lên ý cười mãn nguyện: "Vừa hay có chuyện, ta muốn Xuân Đào đi làm!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không giống lúc trước

"Nô tỳ xin nghe nương nương!"

Xuân Đào trước nay chưa từng có ý kiến hay dị nghị về yêu cầu của chủ tử mình.

Dung Tiêm Nguyệt gật gù đầu nói: "Bây giờ, tuy đã hồi cung nhưng có khi mẫu thân vẫn chưa biết chuyện này, điều ta muốn chính là em hay giúp ta chuyển lời đến Dung Phủ, nói rằng ta sống rất tốt, xin mẫu thân đừng lo lắng!"

"Phận làm con gái, việc đầu tiên chính là báo hiếu, mà mẫu thân lại không ngừng lo lắng cho nỗi khổ của ta, làm sao ta có thể khiến cho mẹ già mình an lòng được đây!"

Xuân Đào ngẩn người, sau một lát mới hiểu được: "Ý của nương nương là bây giờ nương nương nhận được sự chăm sóc đặc biệt từ Hoàng Thượng nên muốn làm vậy để người của quý phủ sinh lòng kính nể phu nhân hơn?!"

Nghe vậy, Dung Tiêm Nguyệt không khỏi hài lòng cười đáp: "Không sai!"

Xuân Đào mặt mày rạng rỡ, trong lòng cũng như mở cờ trong bụng, nàng mạnh mẽ gạt đầu.

"Bây giờ nô tỳ sẽ đi ngay!"

"Được!"

Dung Tiêm Nguyệt đáp lại, trong mắt lóe lên một tia khen ngợi.

Xuân Đào khom người, vừa muốn đi ra thì đột nhiên dưới chân miễn cưỡng đi mấy bước, liền quay đầu gọi: "Nương nương!"

"Làm sao?"

Dung Tiêm Nguyệt nâng cằm lên nhìn Xuân Đào bằng ánh mắt ôn hòa như nước.

Xuân Đào cắn môi, trong con ngươi ánh lên niềm nghi hoặc.

"Nô tỳ, nô tỳ cảm thấy nương nương so với lúc trước không giống nhau!"

"Thật sao?"

Trên mặt Dung Tiêm Nguyệt càng ngày càng ôn hòa, nhưng trái tim lại bất ngờ khẽ run lên.

Quả nhiên là nàng nói nhiều quá mức khiến tiểu nha đầu này nhận ra có gì đó không đúng.

Xuân Đào không nhìn ra được phản ứng thất thố của Dung Tiêm Nguyệt, lặng lẽ gạt đầu.

"Vâng, nhưng nô tỳ lại cảm thấy rất an tâm!"

Nói xong, Xuân Đào vội vã chạy đi, giống như muốn chạy trốn.

Dung Tiêm Nguyệt nhìn bóng người chạy xa dần bên ngoài cửa sổ, khóe miệng như có như không cong lên.

Cái con bé này...

.....

Xuân Đào xuất cung.

Người chăm sóc bên cạnh mình so với mấy ngày trước thì hành động ngày một cẩn trọng hơn.

Đối với sự thay đổi như vậy, Dung Tiêm Nguyệt không hề có ý kiến gì, chỉ cúi đầu chăm chú xem quyển thư tịch "Thi Từ Ca Phú" lấy từ phòng son hà địa lý "Vu Đại Hạ quốc".

Đến nay nàng vẫn chưa hiểu rõ mọi điều về quốc gia nơi nàng đang sống, trước hết điều nàng cần làm chính là phải hiểu thấu tình hình địa lý chung của quốc gia này, nhưng thứ nàng cần xem lại liên quan đến sử thi ca phú, những cái cơ bản nàng chắc chắn phải khắc sâu vào đầu.

Cái này cũng là bí kíp thần sầu nàng rút ra được khi học đại học, mà lại rất hiệu quả. Mặc dù nàng không hề có khái niệm gì về quốc gia này, cũng không phải là triều đại nàng từng đọc qua sách vở, nhưng nàng quyết định trước tiên cứ đọc qua các loại bí tịch liên quan đến sử thi ca phú, chí ít làm như vậy cũng khiến thần không biết quỷ không hay, những người kia cũng sẽ không hoài nghi nàng.

Chỉ là hàng chữ tinh tế chạy dài trước mắt này, chữ thì đẹp, nét nào rõ ràng nét ấy, nhưng một khi mắt nàng đã quét qua, đều giống như lá rơi mùa thu, không cách nào giữ lại lên cành được, đầu óc cứ xoay vòng vòng.

Rõ ràng đã xem sách khoảng một canh giờ, nhưng lại không thấm được chữ nào, đầu óc chỉ hờn nhiên nhớ được mấy hàng chữ khô khốc.

Dung Tiêm Nguyệt thở dài một hơi, biết mình có tiếp tục cũng như nước đổ đầu vịt.

Đơn giản, nàng quăng quyển sách sang một bên, xoay người đi ra sau tấm bình phong.

Cung tỳ hầu cận lập tức đi vào theo, tiếng ma sát của quần áo bắt đầu vang lên.

Không lâu sau, lần thứ hai Dung Tiêm Nguyệt bước ra khỏi tấm bình phong, đã thay một bộ y phục rộng rãi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Năm đó

Hai khắc sau đó.

Trong viện Phượng Nghi Cung.

Dung Tiêm Nguyệt tụ khí định thần thần đứng trong đình, bốn phía gió nhẹ thổi, đám cung tỳ bên cạnh đứng nhìn có chút kinh ngạc, nhưng nàng cũng đều coi như không thấy.

Giờ khắc này, nàng chân đạp Càn Khôn, hai tay ôm viên, nội tức tự đan điền.

Bình thần, khí định thần thân.

Bên trong Càn Khôn*, chỉ có Thái Cực.

Càn Khôn* là âm dương trong trời đất "Một âm một dương quanh đi quẩn lại như cái vòng tròn không đầu mối. Nói rằng Âm dương chỉ là MỘT (Thái Cực) cũng được, mà bảo là âm dương thiên biến vạn hóa vô cùng tận cũng được" (Nhất âm nhất dương như hoàn vô đoan. Vị âm dương chỉ thị nhất cá khả; vị âm dương khước thị thiên biến vạn hóa nhi vô cùng diệt khả) (HỒ CU' NHÂN, Dịch Tương Sao, Quyển II, trang 8)

(Cho những độc giả không hiểu, là chị nhà đang đứng tập yoga luyện khí công nội lực...)

Giờ Thân sơ.

Phượng Nghi Cung náo nhiệt hẳn lên.

Đầu tiên là nhóm phi tần của hậu cung ghé đến, Dung Tiêm Nguyệt ra lệnh khước từ không gặp. Sau đó, Ý Quý Phi của Lai Nghi Cung cũng phái người đến. Không có ngoại lệ, Dung Tiêm Nguyệt cũng ra lệnh đuổi khách. Chỉ là người của Lai Nghi Cung nhấn gửi đến, nói là đợi thêm mấy ngày nữa Hoàng hậu khoẻ mạnh, Ý Quý Phi sẽ yêu cầu Hoàng Thượng chuẩn tầu giao trả Lục cung.

Hay lắm, vậy chẳng khác gì trực tiếp công khai bố thí cho mình!

Ngược lại, không cần Dung Tiêm Nguyệt muốn gì có nó, rất nhanh, thánh chỉ của vị đế vương kia cũng khoan thai mà tới. Chủ yếu chính là vì hai chữ "Ăn sùng".

Lúc mới bắt đầu Dung Tiêm Nguyệt vẫn nhận ra được điều gì, cho đến khi tuyên xong hai chữ "Ăn sùng" kia, Dung Tiêm Nguyệt mới suýt nữa giật mình.

Mấy tráp đựng châu báu, vải vóc, linh chi, nhân sâm, rục rở muôn màu.

Chỉ là so với số phần thưởng khi nàng trở lại Phượng Nghi Cung thì không hơn kém là mấy.

Vị Thường Tổng quản – người đến tuyên chỉ vẫn như lần trước, cười tươi rạng rỡ, nhưng mơ hồ lại có phần nào đó rất khác thường.

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng nói rồi, lúc trước để người oan ức, đây là quà để "Ăn ừ", còn có, tối nay, mời Hoàng hậu nương nương hầu giá!"

Nói xong, Thường Tổng quản cười ha ha lui xuống.

Động tác nhanh nhẹn, vừa dứt lời đã chạy biến như bay, khiến Hương Lan phải bắt đắc dĩ tịch thu lấy số "quà ăn ừ" kia.

Dung Tiêm Nguyệt có chút buồn cười, lấy số phần thưởng kia chia đều ban xuống cho tất cả những cung tỳ ở Phượng Nghi Cung.

"Khi Bồn cung ở lãnh cung, đã khiến các người chịu khổ không ít, đây là quà bồi thường của Bồn cung cho các người!"

Vừa nghe nói vậy, đám cung tỳ trên dưới ở Phượng Nghi Cung đều cảm động đến rơi nước mắt.

Nhìn thấy biểu hiện thái quá của mọi người, Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy thương cảm, nở một nụ cười ôn hòa.

Qua nửa canh giờ, Xuân Đào cuối cùng cũng trở về từ Dung Phủ.

Dung Tiêm Nguyệt ra lệnh đám cung tỳ khác lui xuống, bên trong phòng, chỉ còn hai chủ tớ với nhau.

Hai bông mắt của Xuân Đào có hơi sưng xuống, đương nhiên là vì khóc nhiều quá mới thế này, có lẽ bây giờ đã tốt lên rất nhiều. Không đợi Dung Tiêm Nguyệt lên tiếng hỏi, Xuân Đào đã ngã quỵ xuống mặt đất đáp: "Bẩm nương nương, phu nhân sống rất tốt. Phu nhân biết ý tốt của nương nương nên muốn nô tỳ nói với nương nương rằng người đừng lo lắng, phu nhân đưa cho nô tỳ cái này, nói nô tỳ phải đưa tận tay cho nương nương..."

Xuân Đào lấy ra từ trong áo mình một cái túi thêu, dâng hai tay đặt vào lòng bàn tay Dung Tiêm Nguyệt.

"Phu nhân nói, thứ này chính là món đồ Hoàng Thượng năm đó ban thưởng cho nương nương, đến thời điểm thích hợp, nó sẽ phát huy tác dụng!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nàng biết thứ này?!

Dung Tiêm Nguyệt hơi giật mình, vươn tay nhận lấy mở túi thêu ra.

Bên trong túi thêu là một khối vật thể được bọc trong mảnh vải đỏ, đằng sau mảnh vải đỏ chính là một viên ngọc bội óng ánh hình trăng lưỡi liềm.

Trùng hợp thay, bên ngoài cửa sổ chợt có ánh mặt trời nghịch ngợm chiếu vào, tôn thêm đường nét và vẻ đẹp lung linh khó tả của viên ngọc bội.

Dung Tiêm Nguyệt và Xuân Đào đều cùng nhau ngắm nghía thật kỹ khối ngọc bội, cô không hề biết rằng cùng thời điểm đó, lác chần nơi mắt cá chân của Dung Tiêm Nguyệt cũng đồng thời ánh lên một tia sáng khác thường.

Dung Tiêm Nguyệt nâng tay cầm ngọc bội hình trăng lưỡi liềm lên.

Hơi lạnh của viên ngọc thấm vào tận xương.

Là viên ngọc tốt nhất mà cô từng chạm qua.

Dung Tiêm Nguyệt đánh giá, con người hơi co rụt lại.

Nhìn sâu bên trong viên ngọc chợt hiện lên hình ảnh chiếc đèn đất, lại giống như có ánh lửa lóe qua chuyển động, và hình như, cô thấy có bóng người trần trọc bên trong viên ngọc bội ngày.

...Nàng, cảm giác giống như đã từng biết đến sự tồn tại của viên ngọc này?

.....

Dưới bóng đêm, đèn đuốc nơi Phụng Nghi Cung đều sáng choang.

Bên ngoài đèn lồng cung điện treo lủng lẳng trong gió, mặt trên của tú cầu hình rồng cũng nhẹ nhàng run lên thả mình vào gió.

Tất cả cung tỳ đều phải đứng bên ngoài, ngay cả người thân cận nhất bên cạnh hoàng thượng Thường Tông quân cũng phải đứng ngoài canh cửa.

Bên trong điện.

Dung Tiêm Nguyệt ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, ngồi bên bàn và vị mỹ nam Hoàng đế tuần tú đang xem án văn.

Thật đẹp, thật yên tĩnh.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, rất nhanh, nửa canh giờ trôi qua trong chớp mắt.

Rốt cục, Dung Tiêm Nguyệt lên lút hơi di chuyển thân thể, có nằm đọc sách thôi mà lưng nàng như muốn gãy ra thành từng khúc.

Đây chính là cách mà Hoàng Thượng muốn nàng phụng dưỡng?

Nhưng so với hôm qua thì hôm nay có khác gì nhau?!

Hoá ra sinh hoạt của Đế hậu, ngoại trừ cùng ăn cơm thì cũng chỉ đơn giản là đọc sách?

Cứ cho là trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn và mâu thuẫn, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này thì...

Tĩnh ——

Trong đầu Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng quý quyết.

Nàng lén lút quay đầu, khoe mắt hướng về phía vị Đế vương tuần mỹ kia.

Dưới đèn lồng, khuôn mặt tuần mỹ so với lần hôm trước lại càng long lanh và sáng ngời bội phần, ngay cả một chút tóc gáy cũng không nhìn ra được, môi mỏng hơi hồng hào, đôi lúc lại khiến đối phương rung động mà muốn chạm vào nó, thường thức thứ xúc cảm mềm mại.

Thân hình cân đối, bờ vai rộng rãi thế kia, nói vậy, nếu cởi lớp áo bào ra, chẳng phải cảnh sắc sẽ đẹp hơn sao?!

Liếc nhìn sang chén trà trống rỗng trong tay Hoàng Đế, lông mày Dung Tiêm Nguyệt hơi nhướn lên.

...

Tiếng bước chân càng gần, sau đó, một mùi hương nhàn nhạt thoảng qua chớp mũi.

Dạ Lăng Cảnh di chuyển khoe mắt, chén trà trong tay, đã được rót đầy trà.

Ngẩng đầu, con ngươi mang theo chút long lanh nhìn hấn.

"Hoàng Thượng..."

Âm thanh hết sức ôn nhu, đủ để khiến đối phương cảm thấy ấm áp.

Sau đó, cô nàng nhỏ dịu dàng ngồi xuống ngồi bên cạnh hấn.

*P/s: Xin lỗi các bé cưng vì sự chậm trễ của ta, dạo này bận quá không có thời gian dịch truyện cho các nàng đọc được, xin tha thứ cho sự chậm trễ của ta... * cúi đầu 90 độ**

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tiêm Tiêm!

Ánh mắt Dạ Lăng Cảnh lóe lên một tia hứng thú, sách trong tay cũng vô thức mà bỏ xuống.

"Tiêm Tiêm —— "

Vừa dứt lời, một tay liền vươn ra ôm lấy nàng, sau đó còn thuận thế nghiêng người đưa chóp mũi lại gần mái tóc nàng, nhẹ nhàng ngửi hương thơm sạch sẽ trên người nàng.

Bởi vì một loạt động tác bất ngờ của vị Hoàng Đế tuần mỹ nên cả người Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên cứng đờ.

Sau đó khoe môi nàng chột con lên ý cười hiền hòa, cổ tay nhẹ nâng lên.

Chén trà trên bàn đã hầu đến miệng mỹ nam.

"Hoàng Thượng, uống trà!"

"Được!"

Dạ Lăng Cảnh đáp lời, một tay đón lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Dung Tiêm Nguyệt ngồi lạng lẽ nhìn hấn, mỹ nam này chưa bao giờ chân thành nhìn nàng một lần, dù chỉ là bằng nửa con mắt.

Chột khoe môi Dung Tiêm Nguyệt lơ đãng cong lên ý cười khinh bỉ nhàn nhạt.

"Hôm nay, nô tì đã gọi Xuân Đào về Dung Phủ một chuyến!" Dung Tiêm Nguyệt mở miệng nói.

"Nô tì vào cung cũng nhiều ngày nên có chút nhớ mẫu thân..."

Dạ Lăng Cảnh nhìn nàng, đương nhiên tự có cảnh giác:"Hoàng hậu muốn về thăm?"

Dung Tiêm Nguyệt lắc đầu, vẫn dịu dàng cười:"Nô tì và Xuân Đào thân nhau như người nhà, việc Xuân Đào về đó cũng giống như nô tỳ về vậy. Huống chi, bây giờ chưa phải lúc!"

Theo cung quy của Đại Hạ Quốc, vào cung được ba năm mới có thể được trở về thăm viếng, mặc dù thân là Hoàng hậu, nhưng ít nhất cũng cần phải một năm, mà "Dung Tiêm Nguyệt" vào cung cũng mới được năm tháng.

Dạ Lăng Cảnh gạt đầu, trong mắt ánh lên một tia khen ngợi:"Hoàng hậu rất hiểu chuyện!"

Hai gò má Dung Tiêm Nguyệt hơi ửng hồng, khẽ xoay mặt đi.

—— phí lời, bây giờ nàng đang bị hàng vạn con người nhắm nhe sò tới, mọi hành động của nàng không thể liều mạng bừa bãi được, phải vì tương lai trước mắt mà liệu đường ứng biến!

...

Dưới ánh nến, con người Dạ Lăng Cảnh hơi híp lại, giơ tay lên vuốt ve mặt nàng.

Vốn chỉ là cảm xúc nhất thời, nhưng xúc cảm mềm mại và nhẵn nhụi nơi đầu ngón tay truyền đến khiến hắn có chút không nỡ buông tay.

Hắn cũng không hề tỏ ra chột dạ hay bối rối, bàn tay dọc theo hai gò má của nàng sau đó chạm đến vành tai nàng.

Lặng lẽ trêu chọc khiến cho Dung Tiêm Nguyệt chịu không nổi, hai gò má tự gaics ửng hồng, Dung Tiêm Nguyệt cắn môi, trong mắt chột lóe:"Hôm nay Ý Quý Phi cho người đến đây, báo rằng mấy ngày nữa sẽ trao trả quyền quản lý Lục cung..."

Dạ Lăng Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve vành tai nàng, hồ hững hỏi:"Hoàng hậu đáp lại thế nào?"

"Nô tì xin nghe theo ý chỉ của Hoàng Thượng!" Dung Tiêm Nguyệt cúi đầu, khéo léo né tránh sự động chạm của hắn.

Dạ Lăng Cảnh nhú mày không hài lòng, tiếp tục dùng ngón tay xoa nhẹ vành tai nàng, không chịu buông tha.

...

Lần vuốt ve này so với lần đầu, càng khiến Dung Tiêm Nguyệt nổi lên một trận da gà run rẩy.

Mùi hương của Long Tiên trở nên nồng nặc, Dạ Lăng Cảnh ghé sát miệng mình đến bên tai nàng.

"Hoàng hậu, muốn không?"

Âm thanh hơi khàn khàn mang theo một loại hơi thở nóng rực, kích thích cả người Dung Tiêm Nguyệt như mềm nhũn đi.

Dung Tiêm Nguyệt cắn môi, cố gắng giấu đi hơi thở gấp gáp của mình tránh bị đối phương nghi ngờ.

Đối mặt với gương mặt đẹp như tranh thế kia, thậm chí còn có ý quyến rũ mê hoặc nàng, có cố kháng cự cũng không thể a!

Nàng hơi ngẩng đầu, hai gò má đỏ bừng, then thùng đáp:"Hoàng thượng đã từng nói nô tỳ tạm thời thích ứng với loại công việc này, thân là người đứng đầu lục cung...nô tỳ cho rằng bây giờ chưa phải lúc!"

Ngữ âm yêu kiều, giống như đang thăm dò, nhưng phần nhiều là đang lấy lòng.

Dạ Lăng Cảnh nhìn nàng, khóe môi dần cong lên ý cười, khó có thể nhìn ra tâm trạng của hắn lúc này.

Dung Tiêm Nguyệt âm thầm le lưỡi.

Lúc đầu, chỉ vì mãi lo ngắm nghía sắc đẹp của hắn mà suýt chút nữa đã quên rằng, hắn vốn là một tên Hoàng đế tâm cơ đầy người!

"Nô tì..."

Lời vừa mới phát ra khỏi cổ họng thì đột nhiên nghe được tiếng cười trầm thấp của đối phương, bàn tay luôn ra sau ôm chặt eo thon của nàng, nàng theo đà ngã vào lòng hắn.

Mùi hương nam tính của mỹ nam lập tức chiếm lấy hô hấp nàng, thậm chí hai gò má nàng cũng nóng hổi đến toả nhiệt ra ngoài rồi.

Đây là hắn muốn...

Dung Tiêm Nguyệt ngẩng đầu, cố gắng nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Chỉ là vừa mới ngẩng đầu lên thì trên chóp mũi chợt nhói đau.

"Tiêm Tiêm thực sự rất đáng yêu!"

"..."

Khóe mắt Dung Tiêm Nguyệt khẽ run lên.

Đương không lại bị hấn véo mũi.

Cái này, chẳng phải đang coi nàng là con nhóc mới lớn, muốn bắt nạt thế nào là bắt nạt sao?

"Hoàng Thượng —— "

Dung Tiêm Nguyệt có chút bức bối, to gan liếc mắt trừng hấn.

Miền cưỡng ngẩng đầu, đôi mắt với ánh mắt đầy hứng thú của vị Hoàng Đế mỹ nam kia.

Ý cười nhàn nhạt tựa gió xuân thảng ba, con người ôn hòa mơ hồ có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của nàng trong đó, trông mắt hơi động tựa như mặt hồ với những đàn cá nghịch ngợm ngoi lên đớp nước.

Sủng nịch, yêu thương.

Ôn hòa, khuyên thành.

Nàng đánh giá chân thành rằng xét về vẻ bề ngoài thì mặt mũi ngũ quan của người đàn ông này xuất sắc và có sức quyến rũ đến không ngờ, nhưng bây giờ nàng đột nhiên phát hiện ra, chính đôi mắt của người đàn ông này mới là thứ vũ khí giết người ghê gớm nhất, đôi mắt ấy có thể khiến cho hàng triệu cô gái trên thế giới phải mù quáng mà lao vào lòng hấn.

Không cần nhiều lời, không cần cử động, chỉ bằng ánh mắt mê hoặc này thôi cũng đã khiến bao trái tim phải thổn thức.

Dung Tiêm Nguyệt chợt nhận ra mình nhìn ngắm người đàn ông này cũng hơi lâu, đang định giả vờ e thẹn, quay đầu đi thì đột nhiên cơ thể bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Hấn ôm nàng lên.

Dung Tiêm Nguyệt giật mình khẽ hô lên, theo bản năng vòng tay giữ chặt cổ hấn.

Lại quay đầu nhìn hấn, nàng không nhìn ra được giờ phút này hấn đang nghĩ cái gì ẩn sâu con người đen láy phẳng lẳng kia.

Lòng ngực Dung Tiêm Nguyệt trở nên căng thẳng.

Nàng trở mắt nhìn thấy khoảng cách giữa mình với cái bàn kia dần xa, rèm giường cũng chậm rãi từ đỉnh đầu hấn vén lên. Sau đó cả người hấn cũng từ từ cúi xuống.

.....

Liềm trường tung bay.

Nàng, bị hấn thả lên giường.

Hấn, nằm trên ôm lấy cơ thể nàng, đưa đôi mắt ngạo nghễ đánh giá nàng.

Trong mắt của nàng bây giờ, chỉ có hấn.

"Hoàng Thượng..."

Dung Tiêm Nguyệt mở miệng, nhận ra âm thanh mình có chút khàn đi, yết hầu cũng hơi khàn trơ.

Dạ Lăng Cảnh không hề lên tiếng đáp lại nàng, chỉ nhẹ nâng tay khéo léo sửa lại mái tóc rối bời trên trán nàng.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm nhận được sự run rẩy nơi đầu ngón tay hấn khi lướt qua vầng trán mình.

Dung Tiêm Nguyệt mím môi nhìn người đàn ông trước mắt, trông hấn bây giờ vừa bí ẩn, quý dī, lại có chút mong lung, mơ hồ khó tả.

P/s: Sẽ có người đọc cho rằng Nguyệt là một người mềm mỏng, háo sắc, hoặc cho rằng nàng chẳng nữ cường gì mấy, nhưng nếu như dùng cái đầu logic để hình dung thì hành động và thái độ của chị ấy cũng bình thường như bao cô gái khác, cô cũng bình thường như bao người, xuyên qua đây, cũng biết thẹn, biết mình biết ta, sống ở một thế giới không thuộc về mình, đã thế lại còn là hoàng hậu mẫu nghi của một

nước, đâu phải cứ muốn làm gì là làm, muốn đấu với chị thì đấu trí, chị ngại đấu chân tay lắm.

Thực ra vốn ban đầu chính Ta cũng thấy cô nàng này chẳng nổi bật gì so với một câu chuyện xuyên không về cổ đại cả, bao truyện khác, từ nô tỳ đến vương phi đến hoàng hậu, ai cũng có cá tính mạnh mẽ riêng, tuy cô này lại cư xử tùy hoàn cảnh tùy tình huống, cô biết mình phải ứng phó thế nào khi gặp hoàng thượng trong thân phận là hoàng hậu, khi ở lãnh cung gặp tên áo đen, cô cũng cư xử một cách bình tĩnh, cho dù có bao sợ hãi, nói chung tính cách chị này rất độc đáo...càng về sau, chị này sẽ khiến cho các bé "mở rộng tầm mắt".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Rất khác thường

"Tiêm Tiêm..."

Hắn nhẹ nhàng gọi tên nàng, cơ thể to lớn chậm rãi cúi xuống.

Sau đó, hôn lên trán nàng.

Dung Tiêm Nguyệt không tự chủ được nhắm mắt lại.

Tiếp xúc ở góc độ gần gũi thế này, mơ hồ mang theo một loại khí tức khiến nàng không cách nào dung hợp được.

Trên người dần nóng lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Hai tay nắm chặt, sau đó nàng chợt nhận ra nụ hôn của hắn đang di chuyển xuống, đáp chính xác lên môi nàng.

Mà gần như cùng lúc đó, nụ hôn của hắn càng trở nên mãnh liệt hơn.

Bàn tay to lớn của hắn cũng theo dọc cổ nàng mà thăm dò bên trong.

Dần dần, Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy cơ thể này không còn là của mình nữa.

Đầu óc trống rỗng, cả người xụi lơ, một chút khí lực cũng không có.

Đột nhiên, trước ngực bắt đầu đau xót.

Nàng sợ hãi kêu lên, mà cái âm thanh phát ra lại trở nên ái muội và kiều mị lạ thường, nàng cảm giác cả người mình như đang ngâm trong lò nước sôi.

Ẩn sâu đến tận xương tủy, khiến đối phương không thể nào không chế dục vọng của bản thân.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ nam nhân đang nằm đè lên người nàng, rõ ràng trái tim hắn cũng khẽ run lên khi nghe được loạt âm thanh gọi cảm đó, cho nên nụ hôn dần mang theo tính chiếm hữu và hung mãnh hơn.

Y phục trên người chậm rãi rơi xuống, cho đến khi chỉ còn mảnh áo lót bên trong.

Nụ hôn của hắn dần dần đi xuống...

Nắm chặt mắt, Dung Tiêm Nguyệt hoảng hốt không biết phải đối phó tình huống này thế nào thì đột nhiên người đàn ông đang giờ trò trên người mình bỗng dừng động tác.

Hơi thở gấp gáp có phần điên cuồng phả lên tai nhỏ của nàng, lồng ngực cũng vì thế mà phập phồng lên xuống.

Mùi hương long tiên cũng trở nên nồng nặc hơn.

Sau một lát, hắn nhóm người dậy, nằm qua một bên.

Dung Tiêm Nguyệt mở mắt ra, sợ hãi nhìn về phía hắn.

Hắn chỉ lặng lẽ ngẩng đầu lấy lại hô hấp, cảm nhận được tầm mắt của nàng, hắn khẽ quay đầu nhìn sang, trong con ngươi đen láy kia vẫn chưa dập tắt được ngọn lửa nóng trong nó.

"Muốn?"

"..."

"Nhìn trăm thêm lần nữa, trăm sẽ không khách khí đâu!"

Dung Tiêm Nguyệt lập tức nhắm mắt lại.

Chỉ là hơi thở và lửa nhiệt tràn ngập tình dục vẫn còn hùng hực trong mắt hấn, nàng không biết rằng bộ dáng của mình khi nhắm mắt, lại quyến rũ và gợi cảm hơn ban nãy, khiến người ta liên tưởng đến chú thỏ trắng đáng yêu ngoan ngoãn chờ chủ nhân đến xâu xé.

Dạ Lăng Cảnh nhìn nàng, trông mắt trở nên u ám.

Hấn mạnh mẽ ôm nàng vào lòng.

Dung Tiêm Nguyệt không hề chống cự, có lẽ vì cánh tay hấn khoác lên eo nàng, khiến nàng nghĩ đến hình ảnh đứa nhóc nào đó đang nằm ngủ yên ổn trong ngực người thân mình.

Hơi ấm trên người hấn có chút dễ chịu và thoải mái, so với lần trước nàng cảm nhận được thì hoàn toàn không giống.

Dung Tiêm Nguyệt ngoan ngoãn nằm im, cho đến khi nhận ra hô hấp của hấn đã trở nên vững vàng.

Thế này Dung Tiêm Nguyệt mới thờ phào nhẹ nhõm, nàng âm thầm thay đổi cái tư thế thoải mái hơn, đầu lơ đãng lướt qua ngực hấn.

Còn chưa tìm được tư thế nằm thích hợp thì cánh tay quanh eo mình đột nhiên căng ra.

"Ng Sloan, đừng nghịch!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt suyt chút nữa nghệt thờ.

Giờ ạ, con mắt nào của hấn thấy nàng đang nghịch hấn chứ?

Rõ ràng là người nào đó có ý đồ mà không thỏa mãn được mới phải!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chén thuốc nóng hổi

Âm thầm thờ phào, Dung Tiêm Nguyệt nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Một lát sau.

Cánh tay ôm lấy nàng dần dần thả lỏng, Dung Tiêm Nguyệt lặng lẽ mở mắt ra, cẩn thận từng li từng tí giờ một tay lên hướng về trước người hấn thăm dò.

Vừa nãy đầu của nàng không cẩn thận khiến vạt áo trên người hấn thoáng bị vạch ra.

Đầu quả tim bắt đầu nảy lên, ngón tay chậm rãi đẩy vạt áo ra, chạm lên một chút, cảm nhận được làn da săn chắc kia, đúng là xúc cảm không tệ.

Dung Tiêm Nguyệt sờ soạng vài lần, cuối cùng quyết định cho cả bàn tay mình vào trong vạt áo.

Bàn tay bên dưới lớp da thịt vẫn căng thẳng và khấn trương như vậy, hay là đằng sau lớp da thịt trước ngực của người đàn ông đang bị cô sàm sờ mà khấn trương?

Khối cơ ngực bóng loáng mang đến cảm giác ấm nóng khiến cho người ta lưu luyến không rời buông tay.

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên cảm thấy có chút hưng phấn lạ thường, tay nhỏ tiếp tục vuốt ve.

Cơ ngực, cơ bụng... Bồn múi, mẹ ơi, sáu múi...

Ngay khi nàng bày vẻ mặt thỏa mãn được thưởng thức bữa tráng miệng, đột nhiên cổ tay hơi căng ra, cái người lờ ra đang ngủ sâu kia bỗng dưng động đậy.

Nhanh như cắt, kiếm kẹp móng vuốt nhỏ tùy tiện kia.

"Tiềm Tiềm——"

Âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng vang lên khiến cả sống lưng Dung Tiềm Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Dung Tiềm Nguyệt không biết rằng, bản thân mình đã trở thành đối tượng dòm ngó của con sói ma mãnh nào đó, trong lúc nàng cứ ngỡ mình đã chiếm được chút tiện nghi từ con sói đó thì nàng không hề hay con sói đó đã sớm bắt động quan sát mọi động tĩnh của nàng, sau đó chỉ chờ thời cơ, đương tự đắc quăng cho nàng một quả bom chí mạng.

Cơ thể Dung Tiềm Nguyệt run lên, đầu óc có chút rối loạn, nàng không biết mình nên tiếp tục giả vờ ngoan ngoãn, hay là ương ngạnh cãi lý với hắn...

Nhưng nếu như muốn ương ngạnh cãi lý thì, dường như nàng không có "chứng cứ" thuyết phục thì phải, là tự nàng chằm ngòi, chứ có phải người ta cưỡng ép "sờ" đâu!

.....

Bên ngoài liêm trường, ánh nến mờ nhạt hình đôi long phượng vẫn còn lững lờ cháy, ngoài việc có thể thấy được chút "cảnh sắc" bên trong vạt áo hắn thì nàng cũng cảm giác được người đàn ông đang hả hê nhìn nàng từ trên xuống, đầu óc nàng cũng vì thế mà tê dại đi, mơ hồ có chút bị tổn thương lạ thường.

Tóm lại, Dung Tiềm Nguyệt còn chưa kịp đưa ra quyết định cho mình thì Dạ Lăng Cảnh đã vươn tay lấy móng vuốt nhỏ của nàng ra khỏi người mình.

"Ngủ nhanh đi, ngày mai trăm còn phải làm triều!"

"..."

Lông mày Dung Tiềm Nguyệt hơi nhướn lên.

Nực cười, nàng còn chưa ghét bỏ người này thì thôi, chứ hình như hắn muốn ghét nàng rồi thì phải!

Hít một hơi thật sâu, Dung Tiềm Nguyệt ngẩng đầu.

Nhưng ngay khi những lời ghét bỏ của vị kia vừa dứt thì vị đó lại lập tức xoay người khiến Dung Tiềm Nguyệt chỉ đành cắn răng, trừng mắt với cái tầm lưng dày rộng của đối phương.

... Được, coi như nhân phẩm của anh rất đáng khen, tôi nhận.

Dung Tiềm Nguyệt ôm một bụng tức giận, sôi sục đến mức không ngủ được, nhưng chỉ kéo dài chưa được một canh giờ thì đã chìm vào giấc ngủ. Thậm chí còn ngủ đến không biết trời trăng mây gió là gì, cả vị hoàng đế anh tuấn cũng không biết rời đi từ lúc nào.

Tuy nàng là Hoàng hậu, nhưng theo quy định trong cung thì nàng phải đồng thời thức dậy cùng hoàng thượng, sau đó phải đi cung tiễn thánh giá! Nhưng dù là vật, Xuân Đào, Hương Lan vẫn không đánh thức nàng, chỉ chờ đến khi nàng tỉnh giấc mới tươi cười, sẵn sàng chuẩn bị bể nước tắm rửa.

Bể nước mát mẻ hơi nóng tựa như ảo mộng, hương thơm nhẹ nhàng thanh khiết thoang thoảng trong không khí.

Dung Tiềm Nguyệt nhắm mắt lại, thưởng thức mỹ cảnh.

"Xuân Đào!". Mắt vẫn nhắm, miệng bất giác gọi.

"Có nô tỳ!"

"Hoàng Thượng có dặn dò gì không?" Nàng hỏi.

Ý cười trên mặt Xuân Đào không thể nào che giấu được bèn tò mò hỏi: "Sao nương nương biết được?"

Dung Tiềm Nguyệt nhàn nhạt liếc Xuân Đào một chút, nếu không có dặn dò gì thì làm chi có chuyện đàm cung tỳ các em chịu ngoan ngoãn hầu hạ ta đến giờ này?

Xuân Đào le lưỡi một cái, đáp: "Trước khi hoàng thượng lâm triều có dặn dò đám nô tỳ không cần đánh thức hoàng hậu, còn nói... còn nói cơ thể Hoàng hậu rất yếu ớt nên phải cố gắng bồi bổ một chút."

Vừa dứt lời, khuôn mặt Xuân Đào xuất hiện một tầng đỏ ửng bên hai má.

Dung Tiềm Nguyệt nhìn biểu hiện của Xuân Đào, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Xuân Đào nhận ra được thái độ khác thường của chủ tử mình, bèn ân cần hỏi, "Nương nương, làm sao thế?"

Dung Tiêm Nguyệt cắn răng:"Hoàng Thượng... Đúng là tri kỷ!"

Giờ khắc này, nàng đang ở trong bể tắm, nhiệt độ ấm nóng hun đốt khiến hai gò má nàng trở nên ửng hồng ướt át, mặc dù những lời nói ra đều hàm chứa một tia tức giận, nhưng Xuân Đào đứng bên cạnh, nghe ra thành e thẹn lưu luyến.

Xuân Đào gật đầu liên tục:"Cho nên, nô tỳ mới phân phó do Thái Y Viện chuẩn bị tốt phần thức ăn cho nương nương a!"

"..."

Thấy nương nương nhìn chằm chằm mình không lên tiếng, Xuân Đào như hiểu ra gì đó, bèn bày tỏ thái độ quyết tâm:"Nương nương yên tâm, cứ cho là không phải vì Hoàng Thượng thì nô tỳ cũng sẽ tận lực!"

"Em đi ra ngoài đi ——" Dung Tiêm Nguyệt đánh gãy lời Xuân Đào.

"..."

.....

Một phút sau, Dung Tiêm Nguyệt rời khỏi bể tắm, kinh ngạc nhìn thấy đám cung tỳ đang đứng chờ ngoài cửa, cầm đầu chính là vị phúc tâm của Hoàng Đế - Thường Tổng quản.

Thường Tổng quản nhìn thấy Dung Tiêm Nguyệt, trên mặt ngay lập tức ánh lên ý cười rạng rỡ:"Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương —— "

Dung Tiêm Nguyệt liếc nhìn Xuân Đào, không giống với vẻ mặt tung bay tươi cười như lúc ở bể tắm, giờ phút này, sắc mặt Xuân Đào có chút âm u.

Thường Tổng quản cười một cách kính cẩn, sau đó một đám cung tỳ phía sau bê thêm một chén thuốc còn bốc hơi nóng. Hai tay cung kính dâng lên.

Dung Tiêm Nguyệt khẽ nhếch môi, nhìn xung quanh đám người hầu hạ ở Phụng Nghi Cung đều cúi đầu.

Cười nhạt, Dung Tiêm Nguyệt nhận lấy chén thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Có lợi gì chứ?

Chén thuốc đặc nồng, mùi hương bốc lên cũng khó ngửi vô cùng.

Dung Tiêm Nguyệt đặt bên môi, nhiệt độ tạm ổn.

Cái gì cũng không hỏi, Dung Tiêm Nguyệt uống một hơi cạn sạch.

Thuốc đắng quá.

Xuân Đào nhìn thấy chủ tử mình uống hết bát thuốc, trong mắt ánh lên một tia thương xót, vội đưa khăn tay cho nàng.

Dung Tiêm Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ không nhận lấy, chỉ giơ tay lên lau bên khóe môi.

Thường Tổng quản nhận lấy chén thuốc, giao cho đám cung tỳ phía sau, sau đó cầm tờ thánh chỉ màu vàng chói, hô to:" Là khẩu dụ của hoàng thượng —— "

"Nô tì tiếp chỉ!"

Dung Tiêm Nguyệt hơi cúi người, đám cung tỳ bên cạnh lập tức quỳ xuống mặt đất.

"Hoàng hậu ân lương thuần hậu, ban thưởng mười tám gamm lụa, một hòm ngọc Như Ý!"

"Tạ Hoàng Thượng!"

Mặc dù mới vừa uống thuốc đắng, nhưng âm thanh của Dung Tiêm Nguyệt vẫn ôn hòa và bình thản như trước.

Trong mắt Thường Tổng quản lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng ngay lập tức che giấu đi, thấp giọng nói:"Hoàng Thượng còn dặn, thang thuốc này rất tốt cho sức khỏe của nương nương! Nương nương không cần phải lo lắng!"

Thanh âm không lớn, nhưng đủ khiến đám cung tỳ xung quanh đều nghe được rõ ràng.

Xuân Đào âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đám cung tỳ khác cũng lộ ra vui mừng không kém.

Dung Tiêm Nguyệt vừa nghe xong không khỏi đen mặt.

Nàng không có nghiên cứu nhiều về thuốc thang, nhưng nguyên liệu trong chén thuốc nàng uống vừa rồi, nàng có đủ kiến thức để nhận ra, là đương quy và đẳng sâm.

Sau đó, Thường Tổng quản còn nói vài câu rằng tối nay vị hoàng đế sẽ tiếp tục dùng bữa ở chỗ này, thậm chí là còn ngủ một đêm, nói Hoàng hậu nương nương thân thể không khỏe, không cần tự mình chuẩn bị bữa tối.

Nói đi cũng phải nói lại, sau khi Thường Tổng quản cười híp mắt rời khỏi Phụng Nghi Cung thì số cung tỳ qua lại bên ngoài Phụng Nghi Cung ngày càng nhiều hơn một chút.

.....

Lai Nghi Cung.

Ý Quý Phi - Dung Tiêm Nhiễm thân nhiên ngồi uống trà sâm, Hương Ngọc cung kính đứng một bên, hô hấp như có như không, giống như trong phòng chỉ có một người tồn tại đó là Dung Tiêm Nhiễm.

Dung Tiêm Nhiễm đặt chén trà xuống bàn, tiếp nhận lấy khăn tay gấm lụa trong tay Hương Ngọc lau khóe miệng.

"Hôm nay nương nương có vẻ rất bình thân." Hương Ngọc không mặn không nhạt lên tiếng.

Dung Tiêm Nhiễm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hương Ngọc, khóe miệng cong lên: "Còn không phải nhờ công lao của người?!"

Hương Ngọc lui về phía sau nửa bước: "Nô tỳ không dám!"

Dung Tiêm Nhiễm cũng không thèm nhìn Hương Ngọc, nhấc thân đi về phía giường mềm.

Hai đầu gối hơi cong, bàn tay vung lên nhẹ vuốt ve mặt giường, khóe môi cười duyên mềm mại, xinh đẹp khuynh thành.

"Chỉ là một chén thuốc, việc gì bốn cung phải canh cánh trong lòng?... Huống hồ, coi như là bù đắp thân thể, có lợi gì chứ?"

Từng lời nói mỉa sắc lạnh lẽo muốn ngấm tận xương.

Hương Ngọc đứng một bên, trầm mặc không nói gì.

Bên ngoài cửa sổ, vài con cầm lý vô sầu vô ưu tung tăng bơi lội, trái ngược với bầu không khí u ám bên trong.

.....

Sau khi Thường Tổng quản rời đi, Dung Tiêm Nguyệt liền trở về tẩm cung, tiện tay cầm lấy một cuốn sách nằm trên giường đọc.

Đám cung tỳ biết điều, âm thầm lui xuống.

Phụng dưỡng ở bên chỉ có Xuân Đào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cảm giác này!

Nghe tiếng bước chân dần tàn đi, Dung Tiêm Nguyệt thả sách xuống, liếc nhìn Xuân Đào.

Xuân Đào tiến lên, khom người nghe giáo huấn.

Dung Tiêm Nguyệt không nói lời nào, Xuân Đào cũng không dám động.

Sau một lát, Xuân Đào lén lút nhướng mắt quan sát, thấy tiểu thư nhà mình đã cầm sách ngồi trên giường mềm.

"Người có gì khó nói hả?" Chủ tử mình đột nhiên lên tiếng khiến cả người nàng giật nảy như sét đánh.

Chủ tử vẫn chỉ lặng lẽ xem sách, đến cả khóe mắt cũng không thèm hướng về phía nàng.

Xuân Đào có chút hốt hoảng, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Chuyện lúc này, ban đầu nô tỳ cứ tưởng... nhưng sau đó mới phát hiện rằng thì ra Hoàng Thượng ban thuốc bổ cho nương nương..."

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Xuân Đào xuất hiện một tia hồ thẹn.

Dung Tiêm Nguyệt nghe xong gấp sách lại.

"Lấy" Sổ sách ghi chép sinh hoạt thường ngày ở lục cung" đến đây!" Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên ra lệnh.

Xuân Đào sững sờ, chỉ giấu thối mắc vào lòng, vội chạy ra ngoài.

.....

Sau nửa canh giờ, Dung Tiêm Nguyệt nhìn bản ghi chép trong tay, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Không phải vì bản ghi chép viết quá hàm hồ, hay không rõ ràng, mà là bên trong kể lể quá cẩn thận, chi tiết đến mức chuyện gì cần biết nàng đều nắm rõ.

Theo như trong bản ghi chép đề cập, trong năm năm kể từ khi Hoàng Đế tiếp xúc đến chuyện hậu cung, hầu như cũng không có quá nhiều thứ đáng chú ý. Đặc biệt một điểm, kể từ lúc hấn lập trắc phi cho đến nay, chỉ có năm lần ban thuốc, ba lần thuốc đầu tiên đều ghi rõ ràng thành phần thuốc. Nhưng đến lần ban thuốc thứ tư và thứ năm, bên trong bản ghi chép lại không đề cập đến, hơn nữa, trong năm năm này, những nữ nhân phụng dưỡng hấn, ngoại trừ sinh non ra thì không một ai trong số hậu cung hấn mang thai!

Mà ghi chép sinh hoạt của Hoàng hậu trong năm tháng gần đây chỉ tóm gọn trong cái đêm đại hôn đó, tổng cộng Hoàng Đế đến ngủ ở Phụng Nghi Cung mười hai đêm, ở Lai Nghi Cung Ý Quý Phi tám đêm, tính tổng cộng số lần Hoàng Thượng ra vào hậu cung tháng này, Hoàng hậu nàng là người chiếm gần như hai phần ba. Sở dĩ nói Hoàng Đế thiên sủng Hoàng hậu cũng chẳng có gì sai.

Nhưng cho dù có là thiên sủng thì ngoại trừ đêm đại hôn đó thì hầu như, mỗi lần qua đêm, Hoàng Đế đều ban thuốc cho bọn họ. Mặc dù qua đêm hai lần, nhưng nhìn các phi tần khác, ai nấy cũng đều bình yên vô sự.

Đương nhiên, thứ nàng muốn xem không phải là vấn đề giữa chén thuốc với con nôi dôi, mà tối hôm qua nàng vốn dĩ không có làm cái gì thể nhưng lại được "Lục nữ quan" ghi chép vào bản sinh hoạt, cuối cùng là chỉ chờ nàng ân ái đầu phượng ấn.

... Ván đã đóng thuyền, có muốn nàng phù nhận cũng không thể.

Dung Tiêm Nguyệt gấp lại bản ghi chép, bưng ly trà sâm lên, uống một hơi cạn sạch, nuốt hết khí chương tức tử nặng nề đè nặng nơi lồng ngực.

Lại liếc mắt, đột nhiên phát hiện phượng ấn không biết tự lúc nào đã đặt ở bên mình.

Dung Tiêm Nguyệt ngạc nhiên nhướn mày.

Xuân Đào này... thông minh đấy!

Nói Hoàng Đế "Lời vàng ý ngọc", kỳ thực cũng chỉ là lời nói gió bay.

Đúng giờ Thân, trên dưới Phụng Nghi Cung đều làm tốt khâu chuẩn bị nghênh tiếp thánh giá, nhưng đợi mãi đến hơn một canh giờ, vị Thường Tổng quản kia mới khoan thai đến muộn, nói là tiền triều có chuyện quan trọng, hôm nay nếu có thời gian sẽ qua sau.

Mẹ nó! Thế này thì làm sao Dung Tiêm Nguyệt nàng có thể an tâm ngủ đây, sớm một chút thì đã không có chuyện.

Dung Tiêm Nguyệt cố nén khó chịu đợi Thường Tổng quản rời đi, sau đó xoay người dặn dò Xuân Đào "tắm rửa rồi ngủ!"

Trên giường phượng hoàng to lớn, chỉ mình nàng với một chăn, rất nhanh chìm vào mộng đẹp

...

Dường như, không mộng thì không ngủ yên ổn.

Dung Tiêm Nguyệt mở mắt ra, dưới ánh nến lập lờ, trên đầu giường nàng bỗng ẩn hiện một bóng người.

Đột nhiên, ánh nến khẽ lay động, như có hơi lạnh thổi qua.

Cảm giác rất giống khi nàng trải nghiệm ở lãnh cung, gió lạnh không ngừng cán quét hô hấp nàng.

Con người Dung Tiêm Nguyệt lập tức co rụt lại.

Cả người đều trở nên cứng ngắc.

Cảm giác này...

P/s: Chắc các con cũng đoán được thân thánh phương nào rồi đúng không?

Mời nộp bài deadline xong phê người nên đăng cho các con chương truyện... một ngày rả rồi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Uy vũ không khuất phục!

Gần như cùng lúc đó, một tiếng cười trầm thấp vang lên.

"Hoàng hậu, tỉnh rồi?"

Âm thanh người đàn ông đó dễ nghe vô cùng, nhưng khi truyền vào tai nàng, chỉ có cái hàn băng giá lạnh ăn sâu vào tận xương tủy khiến tóc gáy run rẩy một hồi.

Dung Tiêm Nguyệt quay đầu, cách liêm trưởng, một thân cao lớn đứng ở đầu giường quan sát nàng.

Ánh nền mờ ảo lấp ló sau người hắn, nàng vẫn không thể đánh giá được gì.

Dung Tiêm Nguyệt lập tức ngồi dậy, ôm chần lui về phía sau giường.

Nàng không lớn tiếng kêu cứu, bởi vì nàng biết, có làm thế cũng vô dụng.

Nếu hắn có thể đột nhập vào tẩm cung của nàng, điều đó đồng nghĩa với việc hắn đã có chuẩn bị tốt. Huống hồ, tình hình bên ngoài cửa sổ, so với tình huống ở lãnh cung, không khác là mấy, một chút xíu âm thanh cũng không có.

Sự căng thẳng của nàng đã thành công lấy lòng được hắn, khóe miệng hơi cong lên, yết hầu phát ra một tiếng cười đầy mỉa mai.

Sau đó, từng bước đi tới, một tay xốc liêm trưởng lên.

Cảm giác quen thuộc, hơi thở quen thuộc hòa lẫn vào không khí, khiến hô hấp nàng như muốn ngừng trệ.

Dung Tiêm Nguyệt khẽ cắn bờ môi.

Mặc dù mấy ngày nay nàng tận hưởng cuộc sống vô âu vô sầu nhưng nàng vẫn chưa hề quên sự kiện diễn ra ngay tại lãnh cung... Đồ vật trên chân nàng, chính là thứ mà người đàn ông này đã đặc biệt khóa chặt nàng trong những hồi ức.

Dung Tiêm Nguyệt đang định lên tiếng nói gì thì hắn đã mở miệng trước,

"Xem bản ghi chép sinh hoạt thường ngày?"

Một câu hỏi lại tựa như câu khẳng định khiến Dung Tiêm Nguyệt trợn to hai mắt.

Nàng sớm biết trong Phượng Nghi Cung sẽ có tai mắt của hắn nhưng cái nàng không ngờ chính là, ngay cả chuyện này mà hắn cũng rõ được!

Ngoại trừ Xuân Đào, người có thể tiếp xúc với bản ghi chép ở Phượng Nghi Cung tính ra không quá năm người.

"Nhìn ra được cái gì rồi?" Hắn cười nhạt một tiếng, mờ ám hỏi.

Dung Tiêm Nguyệt hít một hơi thật sâu, cô biết, câu vừa rồi của hắn, không phải hoài nghi, mà là khẳng định.

"Người muốn làm gì?"

Dung Tiêm Nguyệt thốt nhiên hỏi một câu.

Chỉ tiếc, lẽ ra nên đánh lười bảy lần trước khi nói: vừa mở miệng, nàng liền hối hận.

Ngay tức khắc, hấn nở nụ cười,

"Quả nhiên Hoàng hậu rất thông minh!"

Liên trưởng ở sau người hấn chậm chậm hạ xuống, hấn chậm rãi ngồi vào đầu giường, duỗi tay ra hướng về phía nàng.

Rõ ràng giường rất rộng, nhưng không hiểu sao khi hấn vừa ngồi lên, nàng lại cảm thấy rất chật hẹp, dường như không có chỗ cho nàng chạy thoát.

Bàn tay kia, mỗi đốt ngón đến xương gân đều thon dài đến lạ, là đôi bàn tay đàn ông đẹp nhất mà nàng từng nhìn qua.

Nhưng nàng cũng biết rõ, ẩn sau cái hình dạng xinh đẹp đó lại ẩn đầy độc được, giống như người đàn ông trước mắt nàng.

Đột nhiên, lồng ngực dâng lên một cảm giác chua xót, là cảm giác tức giận mà trước nay nàng chưa từng trải qua, đang cuộn cuộn trào lên.

Vốn nàng đang có một cuộc sống yên ổn của bản thân, tuy rằng đường đời không bằng phẳng như dự tính, nhưng so với chuyện hồn nhập vào thân xác của kẻ khác thì khó mà chấp nhận được. Ngay từ đầu, nàng đã xác định, nếu đã lỡ bước chân đến thế giới này, kết cục có thể nào cũng không thể trốn tránh được, càng không thể phủ nhận nó, chỉ là nàng vất vả lắm mới hạ quyết tâm thay chủ thể của thân xác này sống toàn mạng nửa đời còn lại, nào ngờ, hết cái người tự xưng là tỷ muội với nàng, lại đến cái tên mặt nóng mặt lạnh Hoàng Đế, giờ còn gặp phải cái tên áo đen bí ẩn thỉnh thoảng đến trêu chọc nàng.

Nàng là người, nàng có cảm xúc hi nộ ái ố, không phải cứ chuyện gì cũng bình thản cho qua chuyện!

Dung Tiêm Nguyệt cười gằn, đơn giản là không sợ người đàn ông bí ẩn kia biết nàng là người "Uy vũ không khuất phục"!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Diệt Cửu Tộc

Nàng thâm vận công, mặc dù biết nội lực đạo này luyện tập chưa tự tin đến mức coi hấn trở thành đối thủ nhưng nàng thật sự muốn thử thành quả của mình xem sao,...có điều, nàng đột nhiên nhận ra, bản thân mình không thể cử động được.

Dung Tiêm Nguyệt cả kinh, lập tức hiểu ra.

Nàng bị điểm huyệt.

Nàng giật phắt đầu trừng mắt nhìn về phía người đàn ông bí ẩn kia.

Cho dù hấn có bao nhiêu đáng sợ hay lạnh lẽo, cho dù thân phận của hấn đối với nàng mà nói, vẫn là một con số bí ẩn, nhưng nàng vẫn không vì thế mà rợn tóc gáy hay tỏ vẻ yếu thế.

Người kia dường như không nghĩ nàng lại phản ứng vượt xa mong đợi của hấn, cơ mặt hơi căng ra, sững sốt một chút, sau đó là một tràng tiếng cười nhạt bật ra.

Là nàng nghe lầm, hay là ẩn ý bên trong tiếng cười này, thật sự có chút dịu dàng ôn nhu.

Nhất định là nàng nghe lầm!

Không để cho nàng suy nghĩ vẩn vơ thêm nữa, bàn tay người đàn ông trước mắt đột nhiên phóng đại trong mắt nàng, hình dáng hấn như gần trong gang tấc.

Động tác của hấn rất nhanh, nàng không kịp kinh hô lên tiếng đã bị hấn áp chặt dưới thân.

Lại một lần nữa, hô hấp của nàng bị hấn tuột đoạt.

Hung hăng, bá đạo, không chế mọi giây dựa của nàng.

"A ——"

Chỉ một tiếng bất lực này phát ra, còn lại đều bị hấn cưỡng đoạt nuốt hết xuống.

Không thể vung tay cho hắn một cái tát, càng không thể gãy dựa vì cả người nàng bị điểm huyết.

Ngoại trừ dùng sức muốn khép miệng, những cái khác nàng đều vô lực.

.....

Đương nhiên, cô càng yếu đuối bao nhiêu thì hắn càng can rở bấy nhiêu.

Trong chốc lát, bàn tay to của hắn tiến vào trong chăn mềm nàng đang ôm giữ trên người, cách một lớp y phục, chậm rãi di chuyển cảm nhận mọi đường nét trên cơ thể nàng.

Lực đạo của hắn rất lớn, gần như muốn lưu toàn bộ dấu vết hắn đi qua trên người nàng.

Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy hô hấp như ngưng trệ.

Lòng ngực phập phồng lên xuống, nàng bị cảm giác uất ức, nghẹn tức đè nén, thậm chí là xấu hổ vì hành động của hắn.

Hắn dời khỏi môi nàng, chuyển làn môi mình lên cổ nàng, chậm rãi thực hiện một nụ hôn dài.

Dung Tiêm Nguyệt cắn đầu lưỡi, đột nhiên cười nhẹ,

"Ngoài Xuân Đào, và mẫu thân ra, ta không còn bất kỳ người thân nào khác, nhưng còn ngươi... thật sự không sợ bị tru di cửu tộc!"

Lúc ở lãnh cung, hành vi đòi bại của hắn, nàng coi như bỏ qua cho sự ngông cuồng cao ngạo của hắn, nhưng bây giờ, nàng đang là hoàng hậu được hoàng đế sủng ái, nơi này lại là tẩm cung của Hoàng hậu Đại Hạ, nếu có chuyện gì xảy ra, đừng nói là mất mũi hoàng quyền, có lời quốc pháp ra giải quyết cũng không hết tội!

Vừa dứt lời, hô hấp nóng rực của người đàn ông lập tức trở về trạng thái bình thường, hắn nhắc đầu lên, đưa mắt nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của nàng.

Dung Tiêm Nguyệt mím chặt môi, cho dù toàn thân không thể cử động, nhưng nàng vẫn cứng rắn đối mặt với tình huống hiện tại.

Một con mãnh thú đi săn mồi, nguyên tắc quan trọng nhất của nó chính là nhìn thẳng vào mắt con mồi, chỉ cần trong ánh mắt của con mồi lộ ra một tia khiếp sợ, muốn chạy trốn, đó chính là thứ mà mãnh thú cảm thấy hài lòng nhất, mà kết cục sau đó, nó sẽ tìm tất cả mọi cách đánh gục con mồi.

Nàng biết ở trong mắt người đàn ông này, nàng chính là con mồi của hắn, nhưng từ đầu đến cuối, nàng không hề muốn làm con mồi của hắn một tí xíu nào.

Nàng không nhúc nhích.

Hắn cũng không hề chuyển tầm mắt mình đi đâu khác.

Ngoài cửa sổ, một chút tạp âm cũng không nghe ra được.

Nghiêm nhiên đối lập!

Liên trường khẽ động, đột nhiên, ngọn nến bị dập tắt, tiếng đập vỡ "Đùng đùng" từ đâu đó vang lên, đánh tan bầu không khí quý dị khi đó.

"Hoàng hậu, lần uy hiếp này, xem ra có chút tác dụng đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nhớ kỹ, nàng là của ta!

"Hoàng hậu, lần uy hiếp này, xem ra có chút tác dụng đấy!"

Hắn mở miệng.

Âm thanh nhẹ tựa gió mây trầm thấp vang lên bên trong liên trường trống vắng.

Dung Tiêm Nguyệt không hề đáp lại, vẫn chỉ đưa đôi mắt lạnh lùng quan sát hắn.

Không xong, hần lại tiến gần về phía nàng, hơi thở đậm mùi Thanh Trúc thẳng tắp phun lên gương mặt nàng.

Sau đó, cổ Dung Tiêm Nguyệt chột đầu nhói, lập tức mất đi ý thức.

.....

"—— Nhớ kỹ, nàng là của ta!"

Thanh âm uyển chuyển, tựa như con rắn độc đang chui vào trong tai nàng.

Lại như ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông bí ẩn đang ngấm dần trong từng mạch máu nàng, khiến nàng căn bản vô lực né tránh.

Dung Tiêm Nguyệt khẽ rên lên một tiếng, mở mắt ra.

Trước mắt, liêm trưởng Phụng Hoàng mơ hồ như ẩn như hiện.

Hình ảnh vừa mới xuất hiện trong đầu, đến giờ vẫn chưa xác định là hiện thực hay ác mộng.

Dung Tiêm Nguyệt đột nhiên cả kinh.

"Tiêm Tiêm?"

Đột nhiên, một loại âm thanh trang nhã vang lên trên đỉnh đầu,

Dung Tiêm Nguyệt quay đầu, người nằm bên cạnh nàng đâu ai khác mà chính là vị Hoàng đế với gương mặt tuấn mỹ?

Không hiểu sao, Dung Tiêm Nguyệt cảm thấy an lòng.

"Hoàng Thượng!"

Nàng chậm rãi áp cả người vào trong ngực hần.

Mặc dù giờ khắc này chớp mũi vẫn còn thứ mùi hương Thanh Trúc như có như không thoang thoảng, nhưng mùi Long Tiên quen thuộc kia vẫn vừa đủ khiến cho từng sợi dây thần kinh dần thả lỏng, nàng cảm thấy thoải mái, thậm chí là ấm áp.

Dạ Lăng Cảnh bị hành động thân thiết của nàng dọa đến cứng người, sau đó rất nhanh vươn tay đáp lại nàng bằng một cái ôm ở hông.

"Gặp ác mộng?"

Tiếng nói nhu hòa khiến cho đối phương cảm thấy vô cùng an tâm.

Dung Tiêm Nguyệt không đáp, chỉ lặng lẽ nằm trong lòng hần.

Dạ Lăng Cảnh bị động tác của nàng mà buồn cười, sủng nịch nhập nàng vào lồng ngực mình, thủ thi nói:"Vốn trẫm định qua đây với nàng sớm một chút nhưng công việc triều chính chẳng bao giờ khiến người ta bớt lo! Trẫm thật sự muốn hỏi bọn họ, liệu nửa đêm canh ba việc bồi tiếp trẫm so với việc bồi tiếp mỹ thiếp của bọn họ, cái nào hấp dẫn hơn?"

Dung Tiêm Nguyệt nhắm mắt lại, trong đầu tưởng tượng ra một loạt hình ảnh: Hình ảnh vị hoàng đế tuấn mỹ mặt mày tức giận đùng đùng trừng mắt nhìn đám thần tử bên dưới, những tên thần tử bên dưới thì âm thầm bày ra bộ mặt si mê đắm đuối, còn đám mỹ thiếp của bọn họ thì ở phủ mang bộ mặt ai oán, thầm mắng trong lòng: Thiếp thân cũng muốn gặp Hoàng Thượng a!

"Ha ——" Dung Tiêm Nguyệt cười ra tiếng.

"Cười cái gì?"

Ôm lấy nàng, Dạ Lăng Cảnh hừ một tiếng, bàn tay to lớn khẽ đánh vào mông nhỏ nàng.

Dung Tiêm Nguyệt giật mình kinh hô.

Đau quá!

Người này, nương tay một chút cũng không được sao.

Thầm mắng một phen, Dung Tiêm Nguyệt ngoan ngoãn bất động.

Chỉ là nàng vừa bất động thì vị Hoàng Đế kia bắt đầu vuốt ve sờ soạng nàng.

Dung Tiêm Nguyệt cắn môi, mặc cho hấn làm loạn trên trên người mình.

Lúc này hấn cũng đã qua giờ Tý, chỉ không hơn kém mấy canh giờ nữa vị kia sẽ phải đi lâm triều, nếu bây giờ không ngủ, nói không chừng sáng mai hai con mắt của hấn sẽ sưng vù lên như gấu trúc cho xem.

Người ta đẹp trai thế kia, lẽ nào hấn không để ý đến dung nhan sao?!

Quả nhiên, như nàng suy nghĩ, trong chốc lát, Dạ Lăng Cảnh dừng động tác lại.

P/s: Thứ sáu có quà tiếp nhá....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vì suy nghĩ cho nường nường

"Tiêm Tiêm ở lãnh cung chịu khổ, trăm cho rằng trước tiên vẫn nên dưỡng cái thân thể này tốt lên cái đã, còn cái khác!... Tiêm Tiêm, sẽ không trách trăm chứ?!"

... Đây là đang giải thích cho nàng biết chuyện phái Thường Tông đến đây hôm qua a!

Dung Tiêm Nguyệt giấu mặt mình vào lồng ngực Dạ Lăng Cảnh, thầm thì nói:"Hoàng Thượng quan tâm nô tỳ đến vậy, nô tì vui mừng còn không kịp!"

Nghe vậy, cánh tay rắn chắc của hấn đặt bên hông nàng khẽ nắm chặt.

"Được rồi, ngủ đi!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt hơi cong khóe miệng, chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Giống như tình trạng trước đây, lúc nàng tỉnh dậy, vị hoàng đế kia đã dậy rất sớm đi lâm triều. Mà nhóm cung tỳ phụng dưỡng nàng so với ngày hôm trước càng ân cần chu đáo hơn rất nhiều.

Ngẫm lại, tự sau khi tên hoàng đế kia ban chén thuốc bổ đó cho nàng thì những cô cung tỳ cũng biết điều hơn một chút. Nhớ đến hành vi sùng ái mà tên hoàng đế đó thể hiện ra với nàng trước mặt bọn họ, Dung Tiêm Nguyệt chỉ còn biết bất đắc dĩ thở dài, nàng đúng là không phải kiểu người vạ nằng!

Mấy ngày sau đó, Dạ Lăng Cảnh đều ngủ ở Phụng Nghi Cung, mà Dung Tiêm Nguyệt cũng tận tâm tận lực, hành xử có chừng có mực.

Ví như nàng tự tay thêu một chiếc túi thơm hình hoa mẫu đơn. Một ngày nọ, khi đang giúp Dạ Lăng Cảnh thay y phục thì tự tay giắt lên eo cho hấn:"Hoàng Thượng, đây là túi nô tì tự thêu!"

Thời đại này không có máy may, có điều, không phải đến thêu thùa mà nàng cũng không biết.

Dạ Lăng Cảnh rất vui vẻ đáp:"Không tệ!"

Nàng nhìn gương mặt rạng rỡ của hấn, hai con mắt dịu dàng như cảnh liễu:"Mẫu Đơn được ca tụng là chúa của các loài hoa, là loài hoa đại diện cho tâm ý của đôi phiowng. Nô tì nguyện Ngô Hoàng an khang mãi mãi, vạn tuế thường thanh!"

"Tiêm Tiêm..."

Dạ Lăng Cảnh cảm động, ôm chầm lấy nàng.

Cúi đầu khẽ hôn.

...

Lại ví dụ một hôm nàng tự mình xuống bếp, làm vài món thức ăn đơn giản, khi đến thời gian dùng bữa, nàng biết điều ngoan ngoãn ngồi cạnh hấn, tự tay gấp thức ăn cho hấn.

"Hoàng Thượng, nếm thử xem!"

Mặt mày đầy ý chân thành.

Dạ Lăng Cảnh vừa ăn, vừa gật gù đáp: "Không tệ!"

Trên mặt nàng ánh lên ý cười rạng rỡ, đơn giản đưa mẫu thức ăn trực tiếp gấp đến bên môi Dạ Lăng Cảnh: "Lần này, mùi vị sẽ tốt hơn..."

Dạ Lăng Cảnh đưa đôi mắt đầy âm trầm nhìn nàng, nâng tay giữ chặt lấy tay cầm đũa của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng.

Dung Tiêm Nguyệt khẽ hô lên.

Thức ăn từ từ rơi xuống.

Mà đồng thời ngay khoảng khắc đó, nàng cũng rơi vào lòng ngực hắn.

Hắn lại hôn nàng.

...

Lại ví dụ như một đêm nọ, nàng chủ động rót trà cho Dạ Lăng Cảnh.

Khi Dạ Lăng Cảnh ngẩng đầu lên quan sát nàng thì trên mặt nàng mang theo chút ngượng ngùng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Yết hầu Dạ Lăng Cảnh khẽ nhúc nhích,

"Tiêm Tiêm..." Âm thanh hắn cũng dần trở nên khàn đặc.

"..."

Cuối cùng Dung Tiêm Nguyệt cũng nhận ra cử chỉ của mình đã dẫn đến hậu quả gì, trên mặt không giấu được sự xấu hổ muốn chạy trốn.

Dạ Lăng Cảnh nhanh chóng vươn tay kéo nàng về, Dung Tiêm Nguyệt hoảng sợ hét lên, trực tiếp ngồi lên đùi Dạ Lăng Cảnh.

Dạ Lăng Cảnh chặn ngang hông nàng, trực tiếp bế nàng chui vào liêm trướng.

Cảnh "xuân" kiều diễm, che liêm trướng ở ngoài.

...

Nói chung ba ngày sau đó, quan hệ giữa Dung Tiêm Nguyệt và Hoàng Đế Dạ Lăng Cảnh ngày càng thâm thiết, đặc biệt là Hoàng Đế Dạ Lăng Cảnh, sự quan tâm và tình cảm của hắn dành cho Dung Tiêm Nguyệt ngày càng sâu đậm, thậm chí mỗi khi ở trên giường, thì lại càng sung huyết, lưu luyến, mấy lần đều khiến Dung Tiêm Nguyệt không thể nào thừa nhận nổi... nhưng cho dù có thế nào thì cuối cùng, Dạ Lăng Cảnh chỉ đơn thuần là vuốt ve, sờ soạng cơ thể nàng, mặc dù Dung Tiêm Nguyệt cũng cảm giác được sự nóng bỏng dưới thân hắn nhưng hắn vẫn cố nhẫn nại, nàng biết, cứ lặp đi lặp lại tình trạng này thì không tốt cho sức khỏe của hắn.

Điều đó, lại khiến cho Dung Tiêm Nguyệt đau đầu cân nhắc không thôi, nàng luôn cảm giác bản thân mình cứ có gì đó, giống như "Muốn, cầu, không, được".

Nhưng ngoài trừ mỗi ngày vị Hoàng Đế kia phái Thường Tổng quản đến đưa thuốc thì về sau đám cung nhân kia cũng tầm bỏ cho nàng không biết bao nhiêu là thức ăn bổ dưỡng, nàng cũng hết cách!

Chỉ là qua ngày lâm triều thứ ba, Hoàng Đế lại không hề ghé đến Lai Phượng Nghi Cung dùng bữa.

Dung Tiêm Nguyệt quay về bàn cơm đã được bày sẵn, đôi đũa trong tay đâm chọt trên mặt chén bốn, năm lần, sau đó mới bắt đầu chậm rãi một mình dùng bữa. Nhưng khi số đồ ăn này còn chưa tiêu hóa hết thì vị tổng quản thân cận bên cạnh Hoàng đế đột nhiên ghé đến.

Thường Tổng quản cũng giống như việc làm trước đây, bụng chén thuốc còn bốc hơi nghi ngút, thái độ cũng tôn kính và lễ phép như trước. Chỉ là cuối cùng nói thêm một câu hôm nay Hoàng Thượng nghỉ qua đêm ở Tạ Chiêu Nghi.

Dung Tiêm Nguyệt cau mày.

Thường Tổng quản chột giật mình, nhanh tiến lên: "Hoàng Thượng làm thế là vì suy nghĩ cho nương nương!"

"..."

Dung Tiêm Nguyệt liếc mắt nhìn về phía Thường Tổng quản.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hậu - Xem Trăm Thu Phục Nàng Thế Nào?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

